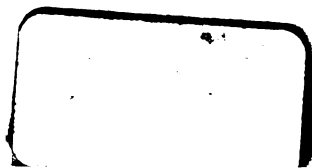
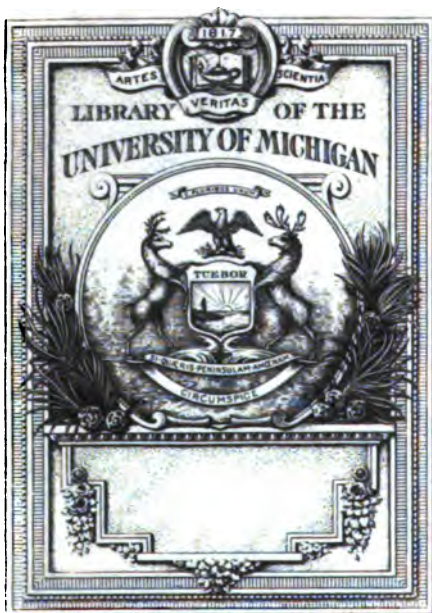

www.libtool.com.cn

839.88
5426 加

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Gabriel Scott

De tre Lindetrær

Kristiania

Forlagt af D. Aschehoug & Co. (W. Rygaard)
Bøøedkomm. for Danmark: E. Bagerup

1907

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

DE TRE LINDETRÆR

www.libtool.com.cn

Vignetten tegnet av Arne Kavli.

www.library.com
GABRIEL SCOTT

DE TRE LINDETRÆR

KRISTIANIA
FORLAGT AV H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD)
1907

www.libtool.com.cn

Published November 23, 1907.

**Privilege of copyright in the United States reserved under
the Act approved March 3, by H. Aschehoug & Co.**

DET MALLINGSKE BOGTRYKKERI.

Scandinavian

Januar

11-27-34

29411

www.libtool.com.cn

I Würtzburg ringe de Klokker til Fest;
I Würtzburg hue mig Pigerne bedst — —
— — — —

Gammeltysk folkevise ved Thor Lange.

11-27-34

www.libtool.com.cn

I

Veien slynget sig frem over en vældig slette.

Her hadde vinden altid travelt. Der var ingen fjeld, som stængte — der var bare skog og kornmark og plogfure. Nu og da skjød en bakkekam op som en rullende dønning — imellem en paa hver side av veien. Flere slike steder grodde store trær, som rakte grenene over til hinanden. Den, som kom vandrende her i mørke, tok gjerne kjeppen fastere i haanden. Det var ikke godt at vite — det var saa svart og skummelt i hulveien. Jordbakken stængte til begge sider, og løv og kvist skygget for stjernerne. Mange tok ogsaa utenom veien — de steg like op langs kammen, saa der var traaket en dyp sti . . .

Om sommeren var sletten deilig.

Naar blomstertaaken henad aften bredte sig over markerne, naar duggen vætet græsset og den gule korndusk stod og nikket i vinden — naar det sidste solskjær straalet op bak skogene i nord og akerrixsen tok paa at spinde — — da hændte det, at nogen hver stanset op i veien. Herregud, hvor det var vakkert altsammen, altsammen! Den stripe av violette blomster der gjennem det grønne — storken, som fløi hjem i tusmørket — skyen, som laa og røk og brændte langt inde i guldhimmelen — — aa Herre min Gud, det var saa hjertet blev voks i brystet! Hvordan kunde der være saa meget ondt i verden, naar den saa slik ut?

Der kom engang tre unge piker langs veien. De hadde været til fest langt borte, de hadde hvite kjoler og blomster i haaret. Den ene var brun, den anden var blond — den tredje, hun danset foran i tusmørket.

Da fløi et stjernes kud henover sletten.

— Aa se, sa hun som danset — se stjernen, som flyr der borte!

De stod dørgende stille alle tre.

— Nu slukket den, sa den brune. — Ja, nu slukket den, sa den blonde. — Ja, sa hun, som danset — men jeg ønsket mig noget, jeg!

Vinden kom sopende henad bakken, strøk forbi og blev borte. Litt efter suste den ind i en fjern trækron. Det mumlet en stund.

— Hør, sa de alle paa en gang.

Men da det saa tidde i træet, tok de hverandre i hænderne, og hun, som danset, saa den brune og den blonde lystig i øinene.

— Jeg ønsket mig noget, sier jeg!

Da slog den brune øiet ned og lette med spidsen av skoen i græsset, men den blonde saa op, og hendes mund var saa fin, og hendes stemme var saa bløt:

— Det gjorde jeg ogsaa.

Den brune rettet pludselig nakken.

— Hør, sa hun — nu kommer vinden tilbake.

Og langt borte tok det igjen paa at mumle i trækronen — og det varte saa længe, før det døde — de merket det alle tre. Til-

sidst kunde de ikke høre det mere. Men om en liten stund kom vinden puslende i veien likesom før — den trillet nogen løvblad i gruset . . .

— Se de smaa hjul, som ruller der — det er vinden, som er ute og kjører! Den skal samme vei som vi — kom saa springer vi omkap med den!

Sletten begyndte med en gang at røre sig. Bakkekammene steg og sank, smaabuske reiste sig foran og neiet bak. Et stort trø vokste op i mørket og kom med rivende fart mot dem — det feiet rasende ut med grenene . . .

— Trollet tar den, som blir sidst!

De flagret frem som hvite fugler — de smaa sko trommet i veien. Blomsterne nikket og svalet i haaret — saa løsnet det, og hele fyllden kom bølgende. Men ustanselig rullet vinden avsted paa sine smaa løvblad — den var ikke god at kappes med — de lyse kjoler viftet, og de smaa sko sprang — — tilslut orket ingen av dem mere.

— Aanei, hvor hjertet mit banker, sa den brune.

— Det gjør mit ogsaa, sa den blonde.

Men hun, som danset, stod en stund og smilte.

— Mit hjerte banker allikevel mest!

Da saa den brune igjen ned i græsset, men den blonde løftet ansigtet, og hendes mund var saa fin, og hendes stemme var saa bløt:

— Hvorfor banker dit hjerte mest?

De sa ikke mere, nogen av dem — bare skyndte sig frem over veien. En liten sti fulgte ved siden — om litt slog de ind paa den alle tre. Den blonde gik i midten, og den brune gik bak. Den tredje, hun gik foran og danset . . .

En liten stund efter spurte den blonde:

— Er det ikke væktertaarnet, det sorte der henne?

Men da svarte ingen av de andre, for den første gik og danset, og den sidste gik og graat. Og da visste den blonde ikke hvad hun skulde gjøre, for hun var saa forførdelig glad i dem begge to. Men den brune graat mere og mere, til hun, som danset, hørte det — saa stanset de alle tre igjen.

— Men kjære, sa hun, som danset —
 gaar du der og graater, du?

Og den blonde tok om den brunes hals
 og spurte saa bløtt og blidt, hun kunde:

— Har nogen været slemme mot dig?

— Nei, graat den brune — det er ikke
 det — men jeg er den, som er mest glad
 i ham — —

Det var længe siden, nu — det var længe
 siden, nu. Men sletten var endnu den
 samme slette — i solskin, i maaneskin, i
 bleke høstdage, naar stormen jog sværm
 efter sværm av broket løv høit over den.
 Da var luften saa klar — ingen damp, ingen
 dunst, ingen blomstertaake laa som bund-
 fald over marken. Det røk bare av og til
 borte i veien, hvor vinden suget støvet til-
 veirs og hvirvlet det rundt, saa det lignet
 en liten graa skypumpe . . .

Men veien, den løp og løp over sletten.
 Og vinden, den fór over alle tuerne. Et-
 steds fik den fat i et fillet seil, som flyttet
 sig langsomt frem gjennom græsset. Det
 var en aa med en baat, og i baaten laa en
 mand og dorget. Han var saa brun som

en indianer og hadde det sorteste haar i verden — det lå i fliser ned over panden. Og vinden blaaste, og baaten seilte — det saa ut som den seilte tvers gjennom engen. Siden slog aaen en stor bugt, og ved det kom aaen og veien i følge.

Der gled nogen bakker ned mot dem begge med store ruter av grønt og gult. Og bak den fjerneste stod et taarn og saa ut over hele sletten. Det endte i en rød kile, som boret sin odd langt ind i himmelen.

Vinden blaaste, og baaten seilte — det saa ut, som den seilte tvers gjennom engen. Da manden, som fisket, løftet hodet, var taarnet kommet ganske nær ham. Det vokste op av en høi ringmur, og ved foten aapnet en port til byen.

— Didrik! ropte det oppe fra taarnet.

II

Næsten hver morgen gik Elisabeth ind gjennom porten. Og endnu før hun naadde Hellig tre kongers kapel, hørte hun, hvor barberen blaaste i hornet. Det jodlet og gjaldet utover torvet, og nu og da kom nogen svære toner brakende og romlende oover gaten. De fór væg imellem som tomme tønder og trykket næsten ruterne ut — da drog folk paa smilebaandet eller saa paa hinanden og rystet paa hodet. Men hvordan det var eller ikke var, saa kom de fleste i godt humør — bakeren tok endda tonen med, og urmakeren satte vinduerne op for bedre at høre. Men bedst som hornet la ivei med trill og løp ende tilveirs, saa bakeren stod paa taa med tonen, og urmakeren tænkte, at nu kom ingen av dem

levende ned — bedst slik sa det stop med det samme. Og bakeren turde ikke gaa ned alene — han blev hængende høit deroppe og visste ikke anden raad end at holde tonen, saa længe han kunde . . .

Slik var det hver evige morgen, og da visste alle mennesker, at barberen hadde den første kunde. Saa blev det stille en stund i byen, og i stilheten trippet Elisabeth videre.

En gang i uken var det torvdag, og da la Elisabeth veien om torvet. Der stod Maria og Trude med blomster hele sommeren igjennem, og Maria var blond, og Trude var brun, og luften omkring dem var tung av roser. Mellom alt det røde og hvite saa hun Maria og Trude selv — de vinket og viftet lang vei med hver sin brokede kvast i haanden — — da fór der som straal av fryd gjennom hjertet og hele gaten begyndte at skinne. Kunde hun nu bare komme forbi barberens dør — men nei, det kunde hun næsten aldrig. Om hun gjorde sig tynd som en naal og vilde smutte usynlig forbi — aa, saa kom han dog ut

med det ekle hornet og det ekle haaret og bukket sig og smilte og var kavalier.

— Se goddag, frøken Elisabeth, goddag, goddag og velkommen til byen — for det er naturligvis hun, som har det skønne veir med sig? Men hvad jeg vilde si — hvordan gaar det ellers med musikken, for det er jo musikken, besøket gjælder?

— Jo tak, svarte Elisabeth gerne — det gaar nok fremover — det gjør det jo.

Men det svar gjorde barberen hver gang aldeles henrykt:

— Riktig, sa han — det gjør det naturligvis, det maa det jo gjøre — saa gaar det ihvertfald med mig selv, jeg merker det fra uke til uke. Det kommer sig altsammen, fingrene, læberne, pusten — ja, frøken Elisabeth kan ikke tro, hvor det er vanskelig med pusten! I begyndelsen slap den op uavladelig, og saa slap tonen op, og det hele gik istykker, og det blev ingen musik, undtagen naar der bare var korte toner — men det er der jo ikke bestandig, og tilsidst blev jeg ganske fortvilet. For de vakreste musikstykker er nu de med de

lange toner, og jo længer en kan holde dem, desto vakrere blir de paa hornet her — ja frøken Elisabeth kjender det nok fra orglet i kirken. Men der er det jo heller ingen sak at holde tonen, for der har de en hel belg, og der er fuldt av pust i massevis — men jeg, skjønn jomfru, jeg har ikke anden pust end den, jeg kan lage her! Men saa har jeg ogsaa øvet mig flittig og strævet og stridd, og nu strækker det til — ja, det gjør det. Baade Hussel og ma'm Hussel sa det igaar — ja, frøken Elisabeth kjender nok Hussel fra kilebanen i den anden ende av byen — ham, som har det nye bryggeri — de kunde høre det helt op, sa de, og det hørtas saa vakkert! Og hvad sa ikke gamle apotekeren for litt siden? Han sa — dyre død for nogen toner De har, sa han. Og har en bare tonen, frøken Elisabeth, saa drar det nok efter med alt det andet, baade mollen og duren og andanten og oktaven. Jeg har nu forresten mest ondt for noterne — de vil slet ikke ind i hodet. Paa papiret, ja — der sitter de stille som duer paa pinden — men bare jeg

vil ha dem i hodet, saa dratter de ned og kommer om hverandre, og saa vet jeg ikke, paa hvilken pinde de hører hjemme. Og saa er der altid en eller to av dem — Gud vet, hvordan det kan ha sig — men der er en eller to, sier jeg, som altid kommer paa tværke i hornet! De vil ikke ut — jeg kan blaase, saa jeg synes hornet maa sprække — men nei, de sitter, som de er spikret! Saa maa jeg op paa den næste tone eller dumpe helt ned paa oktaven, og den er ikke altid saa god at finde. Men som sagt, frøken Elisabeth — det gaar fremover, det gjør det, jo, og det er en stor glæde — min eneste i verden. Aa ja, mit horn er nok ikke som Deres orgel, men der er nu musik i det allikevel, og det er det, det kommer an paa. Ja, farvel, farvel, jeg ser, at frøken Trude og jomfru Maria blir utaalmodige — ja, jeg vet nok, at de sier „jomfru Maria“ — og saa tør jeg ikke opholde længer. Men det er nu saa rart med musikken — det vet nok den, som steller med den — kommer en ind paa den, saa er det ikke raad at holde op!

Det ene ord tar det andet — og saa er samtalen i fuld gang, før en vet ordet av det! Ja, saadan er det jo gaat os saa tit, frøken Elisabeth — —

Det var evig og altid den samme remse, men hvor utaalmodig Elisabeth var, saa blev hun dog staaende. Den ørlille mandsling der i døren — han var saa troskyldig midt i sin fryd — hun kunde ikke være saa grusom at gaa. Hun saa nok, at Maria og Trude stod kroket av latter, men hun holdt sig tapper allikevel — tuklet bare en smule med noterne og prøvet at late som ingenting. Heldigvis trængte hun sjelden at svare — den vesle fyr hadde saa meget paa hjerte, at han greiet det altsammen alene.

— Naa, pleiet Maria at si, naar Elisabeth langt om længe rakk frem — fridde han saa idag eller ikke?

— Visst fridde han, la Trude skalkagtig til — det var ogsaa noget at spørre om — — kom nu, skal vi pynte bruden!

Da hjalp det ikke, alt hvad Elisabeth strittet imot — de dynget hende over

med blomster, hatten, haaret, brystet, ja skuldrene med — og tilslut gav de hende en vældig kvast av roser i haanden.

— Nu kan du gaa like til kirke, sa Maria.

— Ja, lo Trude og rakte hænderne frem — nu skal jeg bare holde op i slæpet!

Der var fuldt av mennesker paa torvet — rektorens frue og doktorens frue, den unge apoteker, lærer Lang, som var ute og pustet i frikvarteret, den tykke kokke hos den tynde pastor Häschen og piken hos Döderlein, guldsmeden paa torvet — — de stod og bukket sig over frugtkjærrer og blomsterbord, stak næsen ned i roser og persille og veiet kaalhoder i haanden. Men høit over dem allesammen stod byens stork og kikket ned — den stod øverst paa „Klokkens“ takmøne, hvor verten hadde spikret et digert vognehjul, og saa svinepolisk ut.

— La være, la være, bad Elisabeth forskrækket — alle mennesker kan jo se det — der kommer den unge apoteker!

Men Maria og Trude hadde ingen respekt

for den unge apoteker — de svinget og dreiet Elisabeth rundt og ropte imot ham, mens de knikset i knærne:

— Er hun ikke vakker, hr. apoteker — klær ikke de roser hende vidunderlig?

Og den unge apoteker svinget med stoken og strammet sig i bukserne:

— Brilljant, mine damer — brilljant, sier jeg — — Guds død, hun er henrivende, er hun!

Da visste Elisabeth hverken ut eller ind.

— Maria og Trude — er I gale begge to? Slip mig da, mennesker — — hvad maa ikke hr. apotekeren tænke!

— Hr. apotekeren, sa den unge herre galant — hr. apotekeren tænker bare som saa: frøken Elisabeth er den vakreste unge pike i byen!

Men bedst som de gjønte og drev med hinanden, brakket et hornskrald ut over torvet. Der stod barberen i døren og blaaste — han stod i tøfler og hvit jakke og gjorde saa megen alarm, han kunde. Iblandt satte han hornet ende tilveirs og støtte hele mastetrær ut — det var ikke maate paa kræfter, han

hadde. Og ganske svimmel av sin egen evne dreiet han sig til høire og venstre, firet sig i knærne og sprat op igjen med tonen. Han stod paa terskelen, saa alle kunde se ham — en ørliten mandsling med kulerund hjerneskall og ben, som gik helt opunder haken. Han lignet en nøtteknækker av træ — nu sænket han hornet, saa tonen feiet hen over brostenen . . .

— Hvad er det for noget, sa den unge apoteker — hvad er det for noget, han prøver at spille?

— Det er „Ave Maria“, svarte Elisabeth forlegen.

Men da sang Maria og Trude op:

— Nei, nei — det er „Ave Elisabeth“! Det er „Ave Elisabeth“! Det nytter ikke, at du prøver med os — alle mennesker vet, at det er dig — — spør bare hr. apotekeren! Han vet det nok, han ogsaa!

Elisabeth vilde svare — hun saa bønlig hen til veninderne og aapnet munden — da løp barberen i det samme like op paa den høieste tone. Og henrykt over sit sjeldne held, presset han paa av alle kræfter.

Den storartede høide gjorde ham tilsidst aldeles beruset — han blev deroppe — han gav sig til! Storken kastet sig ut av sit vognhjul, og folk stanset tilsidst op — denne tone — — vilde den da aldrig ende? Var det forskrækkelige menneske gjort av bare luft?

— Jeg kjender pusten helt hit, lo Maria. Men den unge apoteker klappet i hænderne:

— Bravo, ropte han — da capo — da capo!

De morgener var det muntert paa torvet. Elisabeth mindtes dem som straalende fester — en gylden summen ut over byen! Vogner kom tordnende ned gjennom gaten med hvite kjæmpeokser i spidsen — de skridtet avsted ganske dovne av styrke — huden poset under strupen, blytung av kræfter. Nogen svøpeknald — et rop — et varsko — — saa styrte de midt ind i tykke vrimlen og stanset først ved den gamle rundbrønd i torvets hjørne. Der stod en mand av grøn messing i bluse og belte med opkrattet hat og en krukke under armen

— han stod paa en knaus midt i stenkummen og Isaa ut, som han maalte springet til kanten. Skulde han hoppe, eller skulde han ikke? Men karret var vidt, og saa blev han staaende. Og det hadde han gjort i hundrede aar, og det kom han til at gjøre i hundrede endnu. For byen holdt av sin grønne mand og hadde naglet ham fast til knausen — nu stod han og spaadde de unge piker, mens vandet silte og løp av krukken. Og ingen kunde spaa som „Den grønne mand“ — han spaadde dem guldring og bryllup og reise — alt slikt, som unge piker er glad i.

Spaa mig, spaa mig, grønne mand!
 Jeg drikker av dit klare vand
 en slurk for dig, en slurk for mig
 og saa en slurk for ingen.
 O, vis mig i din blanke skaal
 hvor det vil gaa mit ønskes maal!
 Jeg neier mig
 og dreier mig
 og hvisker ingen tingen!
 Jeg tvætter støvet av din sko,
 to ganger en og en gang to.
 Sølv, guld, rav og koral,

tælle elve smaa draapers fald!
 Jeg slaar et kors for bryst og mund
 for alt, hvad ondt jeg feilet,
 da ser jeg det i samme stund
 staa dybt i brønden speilet!

I støien og munterheten omkring — mellem svedige okser og hester og mennesker stod han halvt gjermt med sit vand og sin krukke. De torvdage var hans travleste tid — da var hele byen ydderlig tørstig. Hænder med glas og hænder med mugger rakte sig op mot spildet av krukken — tørre, støvede dyremuler suget paa rad langs kanten av kummen. Det hændte ogsaa, at folk vasker sig — mest brunstekte bønder ute fra sletten — de brettet op til akselhulingen og øste vand over hode og hals! Saa stod de siden og prustet og snøftet og boret sig i ørene — det var markedsdag — det gjaldt at være fin!

Men alle ukens øvrige dage — da kom ikke et eneste menneske. Da kom ikke Elisabeth heller.

Da svinget hun ned til høire langs muren — den ældgamle mur med skyteskaarene,

hvor solen stod som en dirrende kingel! Imellem var gluggen grodd sammen av kløver og jordbær eller faldende grus — bare i hjørnet var en sprække. Der stak en eneste solstraale gjennom. Den flyttet sig i veien som en gylden viser . . .

Et steds var en blaamalet niche i muren. Der hang Kristus paa korset mellem de to røvere — nogen tykke draaper av rødt voks trillet ned fra saaret i siden. Et smekkert gitter stængte for nischen, og utenfor var en lav stenbænk.

Og altid sat oldingen Wörnitz paa bænken og bad for sin synd, sin stygge synd, som bare de gamle visste besked om.

— Godmorgen, sa han, naar Elisabeth kom, og vendte sit lille bekymrede træansigt mot hende — idag har jeg været her siden solen stod op — tro det ikke skulde hjelpe? Jeg har bedt en bøn for hver stjerne, hun ser derinde, og en for hver av hans fingre og hver av hans tær — nu har jeg bare igjen de fire naglegap og saaret i siden og blodsdraaperne, det maa da hjelpe — tror hun ikke det?

— Jo, far Wörnitz, svarte Elisabeth —
det tror jeg ganske visst det gjør!

— Saa kunde jeg kanskje unde mig litt
ro imorgen — kunde jeg ikke det? Jeg
har det likesom litt bedre idag — — men
saa maatte hun be for mig, hører hun det
— be en lang, lang bøn for gamle far
Wörnitz!

— Det skal jeg love, far Wörnitz, det
skal jeg gjøre.

— Hun kunde jo si, at det var skralt
med gamle far Wörnitz idag — at gamle
far Wörnitz hadde gift og verk og ikke
kunde flytte benene, saa han ikke kunde
komme selv — det var umulig!

— Det kan jeg nok, ja — —

— Tak, barnet mit, tak — tak! Saa vil
jeg begynde med naglegapene med engang,
saa blir jeg før færdig — kanskje kunde jeg
ogsaa springe over blodsdraaperne idag —
jeg kunde ta dem dobbelt næste gang! Ja
farvel, farvel, barnet mit — det gjør godt at
se uskyldigheten og fornemme dens røst og
høre av dens mund, at den vil lægge
sin bøn til ens egen — — det trænges,

barn, det trænges haardt av gamle far
Wørnitz!

Saa fulgte Elisabeth atter muren, mens gamle far Wørnitz blev tilbage og bad for sin synd. Vinden kom pløiende i de gamle hjulspor, pep litt i en skarp revne og suste i nesleskogen langs veien.

Indenfor var hus og haver med hvite gjærder. Et steds slog nogen kiler . . .

Om litt rakk hun frem til hr. Altmar, organisten, og trak varsomt to ganger i klokkestrengen — —

III

Men Maria og Trude —

Der var to smaa hus like bak kirken — der hadde de travelt hver med sit hele uken igjennem. Oftest var de nok ute hos blomsterne, men iblandt sat de og sydde og vævet paa hver sin kvist. Da stod altid vinduerne oppe — saa snakket de sammen tvers over smugget.

— Jomfru Maria, sa Trude en morgen og bøiet sig ut mellom gardinerne — er du inde, eller er du i haven?

Ingen svarte — Marias værelse laa hen i dunkel skygge bak vindusblomsterne — nogen hvite roser vugget langsomt i draget av vinden.

Da fandt Trude paa at ta speilet av væg-

gen — hun stillet det paa skraa i vinduet, fanget solen og sendte den som en stor guldmøll ind i Marias mørke kammer. Var Maria der virkelig ikke? Nei, Maria var gaat ut — hun lyste baade paa sengen og stolen — nei, Maria var gaat ut.

Med ett blev Trude besynderlig øm. Marias værelse slik som det laa halvt gjemt bak den lille viftende gardinklut — hun blev ved at lyse med speilet. Der var Marias lille kommode — den mellemste skuffe stod halvt uttrukket — der var hendes skrin med muslinglokket, hvor hun gjemte sit eneste perlebaand — og der var bildet av jomfru Maria, den rigtige jomfru som Maria lignet. Hele byen visste, det lignet!

Hun hadde ganske det samme guldhaar — de samme øine og det samme smil. Aa, hun var vidunderlig, var hun, Maria, saa blid og god — saa føielig. Der hang hendes røde kjole paa en spiker — det var den rødeste kjole som fandtes i verden — der stod hendes søndagssko under sengen. Det var saa net og fint, alt Marias.

Om det saa var hendes strævsomme hænder — de blev aldrig grove og aldrig brune . . .

Trude blev pludselig grulig nysgjerrig. Der laa noget paa bordet bak blomsterne — en æske — en daase — — hun stod paa tærne og holdt speilet helt ut av vinduet. I det samme begyndte orglet i kirken at spille. Der reiste sig som et brus av vinger, en blæst gjennom luften av hundrede fløiter — en mand stanset paa bunden av gaten og vendte sig halvt om for at lytte.

— Det er Elisabeth, tænkte Trude halvt drømmende og løftet speilet saa høit, hun kunde. Men det nyttet ikke, hvor meget hun strævet — hun fik ikke tak paa den æske eller daase. Ærgerlig hængte hun speilet fra sig og strakte paa armene — de verket jo ganske!

Men da hun igjen saa ut, sat Maria like ved vinduet.

— Hør Trude, sa hun og nikket — hør hvor Elisabeth spiller idag — — saa smukt har hun aldrig spillet før!

De sat en stund og tidde og lyttet, mens orgeltonerne bruste forbi. Saa la Maria sin haand under kindet.

— Hører du, Trude, saa rart det er — jeg kan ikke noget for det — jeg kommer til at graate . . .

Endnu sat de en stund og tidde — Trude med hodet op i karmen. Like for enden av gaten laa kirken. Hun saa et stykke av dens graa mur med et smalt vindu — en liten rute stod vidt aapen. Ved foten av muren grodde høie syrer med rødlige dusker.

— Maria — jeg ropte paa dig for litt siden, men du var ikke inde — — jeg vilde fortalt dig, at Didrik er kommet!

Maria svarte ikke straks — hun tørret først sine øine med forklæet.

— Jeg vet det, Trude —

— Vet du det, Maria?

— Ja, jeg møtte ham tidlig idag paa torvet — han stod og saa paa „Den grønne mand“. Han var blit saa stor og brun — han var meget, meget brunere end du — — det er jo ogsaa fire aar siden!

— Snakket du med ham?

Nu lo Maria.

— Det kan du vel tænke — han snakket til mig, og jeg snakket til ham — det vilde du vel ogsaa gjort?

— Hvad sa han da — hvad snakket I om?

— Aa, han sa saa meget — han havde saa meget, saa meget at fortælle! Han snakket om Elisabeth, og han snakket om dig. Han spurte, om du endnu var like brun, og han snakket ogsaa om haaret sit. Kan du se, sa han — jeg er ikke druknet endnu! Du vet, vi sa, at han kom til at drukne, fordi han havde det glatte haaret, som altid saa ut, som det var vaatt — — tilslut nævnte han lindetrærne udenfor Elisabeths vindu, hvor han skar vore navne — — han husket det!

Nu var det Trude, som blev vemo- dig.

— Gjorde han, Maria, gjorde han det — vet du, jeg blir helt underlig tilmote, naar jeg tænker paa alt, som hændte den aften! Kan du huske, vi stod og ropte paa maa-

nen, til vi syntes den blev større og kom for at ta os — Maria, jeg lister mig op til dig, saa kan vi bedre snakke sammen — her maa vi rope for at høre hinanden.

IV

De kunde ha sittet en time og snakket, da Trude bøiet sig frem mot Maria.

— Kan du huske, Maria — kan du huske den pinsekveld, Didrik reiste — aa si Maria — — kan du huske det?

— Ja Trude — ja, ja!

— Altsammen, Maria — hvert ord, han sa?

— Hvert eneste ord — kan du spørre om det!

Trude tidde et øieblik — saa tok hun haardt om Marias haand.

— Maria, jomfru Maria med guldhaaret — du maa aldrig, aldrig bli sint paa mig, hvad som end hænder — jeg kan jo ikke være anderledes end Gud har skapt mig!

Da la Maria sig ind til Trude.

— Kjære, vakre, brune Trude, hvordan du snakker — skulde jeg vel kunne bli sint paa dig? Nei Trude, jeg skal aldrig bli sint paa dig . . .

De blev sittende en stund og se paa hinanden. Nu og da smilte en av dem og trykket stille den andens haand. Endelig sa Maria igjen: .

— Hører du, Trude, hvor Elisabeth spiller — det er, som værelset blir fuldt av engler!

Trude kysset Maria paa panden.

— Det er dit kammer altid, Maria!

— Aa Trude, hvor kan du si det — du maa da ikke — du skulde bare vite — — undertiden tror jeg, at djævlen er herinde!

— Hvad sier du — tror du at djævlen kommer hit? Trude blev pludselig fuld av lystighet. — Aa du søte lille pike. hvordan du snakker — skulde djævlen, nei, nu maa jeg le — skulde djævlen — — men saa vet du jo ikke, hvem djævlen er!

— Hvem er han da?

— Jo, det skal jeg si dig — djævlen er

en forfærdelig klok herre — klokere og listigere og forsigtigere end alle tyver i verden! Og derfor er han mest farlig for dem, som tror, at de selv er like saa kloke. Men alle dem, som er rædde og bange — dem gidder han ikke prøve engang. Og dig Maria, lille dumme Maria — dig tør han ikke engang se paa, for saa blir han blindet paa begge øine, og da maatte han være en dum djævel — og det tror du da ikke, han er?

Taarnuret begyndte i det samme at slaa. Tonen kom gyngende ind gjennem vinduet, før den fór videre — en — to — tre — fire —

— Elleve, sa Maria omsider — kom la os gaa og møte Elisabeth og fortælle om Didrik! Skynd dig, Trude, du behøver ingen hat. Jo brunere du blir, desto vakrere er du — det synes Didrik ialfald — gaa nu bare stille i trappen, saa ingen fanger os, ellers maa jeg ut i haven og stelle!

I døren husket Trude paa æsken, som hadde ligget fremme paa bordet. Hun vendte hodet og saa ind — men nei, den

lille æske var borte. Hun blev igjen saa forunderlig nysgjerrig og var like paa nippet til at spørge — men da var der noget ved Marias nakke, som gjorde, at hun tidde stille. Maria gik foran ned ad trappen. Hun sank i knæet for hvert trin, og det gule hodet var bøiet fremover. I nakken var en dunet grop.

— Hun smiler, tænkte Trude ved sig selv — Maria gaar foran mig og smiler . . .

Saa spurte hun ikke, men tænkte og tidde og visste ikke selv av, at hun suk-
ket.

Ved kirkedøren stanset de begge.

Den stod paa glytt, og de skimtet orglet inderst bak koret. En skog av piller stod reist fra gulvet og grenet sig under det tusmørke hvælv. Ved alteret stod de tolv apostler — i grønt lys og i rødt lys fra de høie vinduer. Nogen heldet paa hodet og lyttet. Hr. Altmar sat nede i selve kirken og vendte ansigtet op mot koret.

Elisabeth spilte ganske sagte.

Som fra en uendelig fjern tinde kom tonerne brusende frem mellem pillerne. De

kastedes tilbage fra gulvet og murene og slap kun sparsomt ut gennem døren. Hele kirken var fuld av vellyd — en bløt drønnen hen gennem rummet — hver krok, hvert hjørne var med og nynnet. Iblandt, naar spillet vokste i styrke, svarte det straks fra hver sten i kirken — de gamle apostler ved altret sang med, og pillerne dirret som spændte strenger. Naar det atter tok av, tidde det rundt i dunkelheten, til spillet svandt hen som en taake av toner oppe under hvælvet . . .

— Skal vi gaa ind? spurte Maria — vi kan sætte os i skyggen der borte!

— Ja, svarte Trude — men saa maa du ikke se paa mig, for nu blir det min tur til at graate.

De gik paa tærne over gulvet og gled ind paa den nærmeste bænk. Hr. Altmar sat fremdeles urørlig med ansigtet vendt op mot koret. Elisabeth selv var gjemt bak pulpituret — de saa kun orgelpiperne skinne.

En gang, mens Elisabeth spilte, snudde Maria sig og saa paa Trude. Men Trude var faldt hen i drømme — Trude sat og

tænkte paa Didrik. Da blev ogsaa Maria tankefuld. For Didrik var byens vakreste gut — aa, for en mund og en hake han hadde — ja, Didrik var byens vakreste gut — —

Og Trude tænkte paa Didriks øine og Didriks haar, som var kullende sort og fliset i panden. Orglet suste fremdeles stille, men Trude hørte det neppe mere. Alle de lyse, klare fløiter, hvor sangen fløt som av fuglestruper — alle de stille, dype toner, som lignet tonen i vind og skog — det blev for Trude en deilig drøm. Hun og Didrik gik side om side — Maria og Elisabeth var nok ogsaa med — men hun og Didrik gik side om side. Hvor det var godt at gaa med ham!

Trude lukket øinene. Da saa hun Didrik meget bedre. Hun kunde ogsaa høre hans stemme.

— Skal vi springe omkap? sa han. Det var den sidste kveld, han var hjemme. — Skal vi saa se, hvem er flinkest?

Didrik sprang forfærdelig fort, saa han næsten blev borte i mørket. Men Trude

fulgte ham hele tiden paa rappe smaa føtter . . . de to kom tilslut langt foran . . .

Da saa Didrik sig hastig tilbake.

— Er det dig, Elisabeth?

— Nei, svarte Trude — det er mig!

— Er det dig, Trude, vakre, brune statelige

Trude — skynd dig, saa springer vi endnu et stykke — saa faar jeg sagt farvel til dig — det faar jeg jo ikke, naar de andre er med!

Han tok hende om haandleddet og suste avsted. Aldrig i sit liv hadde hun sprunget saa fort — hun fløi som en fugl ved siden av Didrik ind over veien. Det var langt ute paa sletten, og de to var alene.

Der tok Didrik hende i armene. Og Trudes hjerte banket og banket, for hun hadde sprunget saa fort — det banket og hoppet og var urolig, saa hun kunde ikke si et ord — hun maatte bare staa stille og puste.

— Farvel, Trude, hvisket Didrik — lille, store, brune Trude, som sprang saa fort! Nu skal jeg reise langt væk og faar ikke se dig paa længe — længe — og saa trykket han hende haardt ind til sig.

— Farvel, Didrik, prøvet Trude at si, men munden var saa tør, at stemmen var borte — Didrik kunde slet ikke høre det.

— Hvad sier du, Trude — hvad sier du?

Men Trude prøvet ikke mere — Didrik var saa sterk, og hun var saa træt. Hun stod bare tæt ind til ham og aandet.

— Trude — maa jeg kysse dig en eneste gang?

— Nei, Didrik, mente Trude at si — det maa du ikke, det vet du nok — det kan jeg jo ikke gi dig lov til!

Men Didrik bad saa inderlig igjen:

— Nu kommer de andre, og saa blir det forsent — aa Trude, gi mig lov en eneste gang!

Da svarte Trude imot sin vilje — hun kunde ikke forstaa det siden:

— Ja, Didrik — ja, ja!

Hun saa Didriks ansigt over sig — da blev hun saa træt og mat i knæet. Hun lukket øinene og heldet sig bakover ind i hans favn.

— Farvel, Trude, sa Didrik igjen — far-

vel, smaa øine, farvel, lille mund — — aa,
lille mund!

Det var langt ute paa sletten, og de to var alene — der kysset Didrik Trude. Han kysset hende mange ganger, mens de ventet — iblandt hvisket han atter farvel — farvel, lille mund. — —

— Fryser du, Trude? sa han engang.

Hun rystet paa hodet — nei — nei.

— Men du skjælver saa — du er kald som is.

Hun aapnet øinene og saa op. Hele himmelen stod fuld av stjerner — av stille, gode, taalmodige stjerner. — Har jeg gjort noget ondt nu? tænkte hun — nei, jeg har ikke, jeg har ikke! Hun saa Didriks mørke hode som en skygge mot stjernerne — der gik spidse straalere gjennom hans haar — og pludselig rakte hun armene op og drog ham til sig.

— Jeg har ikke gjort noget ondt, Didrik!

— Nei, Trude — du har ikke, du har ikke!

Endnu engang kysset han hende, før Maria og Elisabeth kom. Da vendte de

alle fire om og gik langsomt hjemover. Didrik snakkede hele tiden — mest til Maria og Elisabeth — hun hørte neppe et eneste ord. Først som de skulde skilles, og Maria og Elisabeth alt stod og graat — først da kom Trude rigtig til sig selv. Det var noget, Didrik stod og sa:

— Maria — sa han — lille gule Maria og du, dronning Elisabeth, og du, brune Trudepike — nu vet jeg ikke, hvem jeg er mest glad i av eder. Men naar jeg kommer igjen, saa vet jeg det kanskje!

Det sat Trude og mindtes i kirken, mens orglet suste. Ja, det sat Trude og grundet paa, til Maria omsider drog hende i ærmet.

— Hvad er det, Maria?

— Elisabeth er færdig — nu maa vi gaa.

Det varte litt før Elisabeth kom, og da hun kom, var hr. Altmar med. De stanset en stund ved kirkedøren, og Elisabeth neiet flere ganger og blev rød i kinderne. Endelig løftet hr. Altmar paa hatten og svinget med sirlige skridt om hjørnet.

— Elisabeth, sa Maria, da de møttes

— hvor du har spillet vidunderlig idag —
vet du, at jeg har siddet og graatt!

De fulgtes langsomt op over torvet. Det
laa saa tomt og stille omkring dem. „Den
grønne mand“ stod alene i kroken og heldte
paa sin krukke — de hørte, hvor straaen
plasket i kummen. Saa kunde Trude ikke
holde sig længer:

— Tænk, Elisabeth — Didrik er kom-
met!

— Jeg vet det, sa Elisabeth stille — jeg
møtte ham ved Hellig tre kongers kapel
idagmorges — — han fulgte mig helt ned
til hr. Altmar!

V

De skiltes ved porten i væktertaarnet.

Da var de alle tre vemodige — de kysset hinanden og rakte hænderne frem. Maria hadde taarer i øinene.

— Vi sees vel iovermorgen paa torvet?

— Ja, svarte Elisabeth — iovermorgen paa torvet — — jeg skal komme saa tidlig, jeg kan.

De stod litt og var forlegne — saa fandt Trude paa at si:

— Vi skulde jo spille komedie snart — husker du det?

— Aa ja, sa Maria — husker du det? Vi snakket begge med Hussel igaar. Det nye teater var næsten færdig — om en uke kunde vi begynde at øve os!

— Tænk dig, la Trude til — der er plads til flere hundrede mennesker!

— Og barberen skal være orkester, du — din egen, lille søte barber! Maria blev pludselig fuld av lystighet — han skal sitte tilvenstre i hjørnet av haven og forlyste publikum hele aftenen — — nu er han den lykkeligste mand i hele byen — —

Siden gik Maria og Trude tilbake, men Elisabeth vandret videre fremover. Snart blev den muntre by borte. Den sank like- som ned i græsset, til bare vækertaarnet var synlig. Det pekte op bak en grøn bakke — den røde odd skrev i skyerne.

Men et stykke ute paa sletten dukket tre lindetrær frem. De stod tæt sammen og løftet sine løvede kupler mot himmelen. En liten guldrute blinket i bladene, og langt borte hørte hun vinden, som drog gjennom kronerne . . .

Litt efter kom aaen glidende ind mot veien.

— Didrik, tænkte Elisabeth og plukket en gul nøkleblomst — Didrik, tænkte hun ganske stille og smulet den op uten at vite det . . .

VI

Den nat kunde Elisabeth ikke sove.

Hun laa længe ad gangen med lukkede øine og prøvet med ansigtet ind til væggen. Hun bad, som hun pleiet, for gamle far Wörnitz, uten at det hjalp, for Maria og Trude og for sig selv. Tilslut vaaget hun ogsaa en bøn for Didrik, som møtte hende ved Hellig tre kongers kapel og fulgte med helt til hr. Altmar! Men endnu kunde hun ikke sove — endnu var der noget iveien. Hun laa og stred med det en stund og vilde skyve det fra sig — øienlokkene var saa trætte.

Engang trængte som en straale av fryd igjennem — da grov hun ansigtet ned i puten og smilte taknemlig. Det var hr. Altmars ord utenfor kirken:

— Frøken Elisabeth, sa han — idag har De gjort Deres gamle lærer en stor glæde, en virkelig glæde — jeg tør si — den største, De kunde gjøre ham! Idag spilte De helt av Dem selv — det var ikke noget, jeg hadde lært Dem — og De spilte saa vakkert. Vil De tro det — jeg glemte mig selv lange stunder! De førte mig med dypt ind i en tusmørk skog med fløitende fugler og mumlende vand, der hører De — jeg er endnu helt poetisk bare ved tanken — det var vel, fordi De kaldte min ungdom frem — — tak skal De ha, frøken Elisabeth!

Men som ordenes varme døde, kom den igjen, denne stille uro. Hun kunde ikke verge sig mere.

— Jeg vet nok hvorfor, tænkte hun døsigt og lukket øinene fastere i — det er fordi at Didrik er kommet!

Men bare ved, at hun tænkte tanken, fløi som en dunkel angst gjennom hende, og hun satte sig lys vaaken overende i sengen. Hvor var hun, hvor var hun? Jo hun var i sit eget lille kammer med den grønne porselæns ovn og det lille træde-orgel og

kvistvinduet ved foten av sengen. De smaa gardiner var trukket for, men lyset sivet allikevel ind, som gjennom en halvblind øienhinde. Etsteds i det store forunderlige hus gik et ur med langsomme ryk . . .

Elisabeth tok om sengestolpen og lænet nakken tilbake mot gjærdet. — Herregud, bad hun saa hjælpeløst — bevar mig fra alt ondt i verden! Jeg vil saa gjerne være god — jeg vil saa gjerne være din — — bevar mig og red mig fra alt ondt!

Derefter trak hun gardinerne fra og aapnet vinduet.

En lys skumring hang over jorden. Vidt under strakte sletten sig, til den blaanet sammen med himmelranden. Aa, det lynte av stjerner! Og marken omkring stod med lysende blomster og vinket tilbake — da bøiet hun sig langt ut i den lyttende nat. Hvor luften var kjølig og god at aande — ja, god og mild og med tusen slags luft!

— Nu lever jeg, tænkte hun blidt og undrende — nu er det min tid, saalænge den varer — —

Men nede i haven stod de tre lindetrær og

løftet sine løvede kupler mot himmelen. De stod like indtil hinanden og hvælvte kronerne tæt sammen. Smaa gule blomster stod spredt mellem bladene, og en forunderlig fin vellugt strømmed imot hende.

— Maria og Trude, hvisket Elisabeth og fulgte skyggeridset med øiet — Maria og Trude og mig selv — —

Om litt tok det paa at skjælve i løvet.

— Det er Didrik, tænkte hun — som hvisker i træerne — det er Didrik, det er Didrik, som faar os alle tre til at skjælve — —

— — — —

Det hændte om morgenen, at en lirekassemand stanset op under lindene. Han hadde vandret hele natten foran sin kjærre — nu stod han og rettet sin mødige ryg og myste omkring med søvnige øine. Det var like i solopgangen, og der var ikke et menneske at se. Men huset bak lindene var saa stort og sletten saa duggfrisk og grøn og stille. Hvem visste?

Saa satte han i med høi røst og svinget hanken paa positivet:

Jeg gik mig ud en morgenstund

saa glad i sind med sang paa mund
for himlens sol at prise!

Da fik jeg se tre fugle sød'

— o ja, en hvid, en graa, en rød —
og høre deres vise.

Den hvide sang: Hav tak, o Gud

for hvert et frø, du saadde ud,

og evnen, det fik givet!

En tak for varme, vind og regn

og for det store almagtstegn,

som kaldte os til livet!

Da sang den graa, da sang den graa

— det var saa smukt at høre paa:

Tak, Gud, for morgenrøden,

fordi du skrev i skyens ild,

at du er evig, evig til

som haabet bak om døden!

Den tredje sang — da graat de to,

og jeg stod selv og graat og lo

— ja, det var nu forleden!

Den tredje sang — hvem mindes ord?

Han sang det skønneste paa jord

— han sang om kjærligheden!

Da bruste det pludselig inde bak lindene,
og søtt og drømmende kom melodien sagte

tilbake. Men hvor var ikke tonerne bløte og rike og levende mot før! De drog jublende gjennom hans hjerte som glade smaa fugler — aa, det gjorde næsten ondt! Han støttet armen mot positivet og drog efter pusten — han var en gammel og skrøpelig mand . . .

Og senere paa dagen, da han forlængst var kommet til byen, hændte ham noget forunderlig igjen.

Han hadde trukket sin kjærre paa kryds og tvers gjennom hele byen og sunget alle de sange, den kunde — tilsidst hadde han fundet et smalt smug like ved kirken. Der stod han igjen og svinget hanken og sang visen om de tre fugler — saa kom han til at se op.

Der bøiet en høi, brun pike sig ut av et vindu med et speil i haanden — hun stod og stirret ret frem mot huset foran sig. Om litt var der en, som ropte noget.

— Trude — Trude!

I det samme slap den brune pike speilet av haanden. Det skjente skraat ned langs husveggen og gik i tusen blinkende splinter.

— Trude — hvor kunde du — —

Den brune var forsvundet, men paa den anden side av smugget stod en lys, deilig pike i vinduet. Hun lignet Guds egen bedrøvede mor . . .

VII

Det var sandt, hvad Maria hadde sagt — den lille barber var virkelig lykkelig over al maate. Da Elisabeth paa torvdagen kom nedover gaten, fik hun fuld besked — alt langt borte saa hun ogsaa, hvor han laget sig færdig til at fortælle.

— Morgenstund har guld i mund, tok han fat med et stort skraput og lot sin kulerunde hjerneskall hænge. — Se bare, frøken Elisabeth, hvor kirkespiret skinner idag, og det er dog bare den pure messing likesom hornet, jeg trakterer! Og se muren derborte og rækverket — det er som guld altsammen! Det er solen, som gjør det, den velsignede sol — ja, frøken Elisabeth vet nok like saa god besked om det som jeg. Det er ikke derfor, jeg sier det, men undertiden er det,

som noget av solen ogsaa er kommet helt ind i en, og saa kan en ikke gaa og holde det altsammen for sig selv, men maa nu og da slippe ut nogen straal — frøken Elisabeth forstaar nok, hvad jeg mener. Frøken Elisabeth gaar jo altid selv med et stort stykke sol inde i brystet — det vet nok jeg besked om — — jeg har mere end en gang varmet mit hjerte ved de straal! Men hvad jeg vilde si — jo, frøken Elisabeth kjender nok Hussel — han som har det nye bryggeri — og vet, at han har kostet et nyt teater — aa, et aldeles makeløst teater! Og tænk, frøken Elisabeth, saa sier han: — Hr. Bluhmer, sier han — jeg skulde ogsaa ha musik ved mit teater. Jeg har en flageolet og en kontrabas, men det er noget litet — jeg trænger ogsaa et horn — — hvis det ikke var at lægge for meget beslag paa Deres tid, turde jeg kanske godhetsfuldt anmode Dem om at gjøre mit lille orkester fuldtallig. Den unge mekaniker var ogsaa tilstede — hr. Didrik, som netop er kommet hjem — han er ogsaa musikalsk, han synger som en fugl og — — Jeg saa paa ham, for jeg kunde ikke svare

like med det samme. Men saa smilte hr. Didrik og nikkede paa hodet og saa venlig paa mig, og da, frøken Elisabeth — da svarte jeg ja og sa, at det med tiden ikke var saa farlig, da jeg kunde stænge forretningen av en times tid før. Og nu, endnu iaften skal jeg op i Hussels have og øve!

Her maatte den lille mand puste et øieblik, og Elisabeth indskjøt saa venlig, hun kunde, for Elisabeth var saa glad den morgen:

— Jeg gratulerer, hr. Bluhmer!

— Mange tak, skyndte barberen sig at svare — mange tak, frøken Elisabeth — — Ja, De forstaar nok, at et saadant held gjør en mand glad. Jeg tør si — jeg har ikke været saa glad paa længe! For hornet er nu det kjæreste, jeg har, og derfor har jeg villet dele min glæde snarest mulig med den, som forstod mig, og det gjør De, frøken Elisabeth, bedre og dypere end nogen anden. Jeg har ogsaa det haab, tør jeg si, at jeg nok skal gjøre fyldest for mig. Kontrabassen er ikke saa farlig, som den ser ut til — den er nok diger at se til, men den

høres ikke saa langt av led. Nei da er det værre med flageoletten — den hviner og piper ganske forskrækkelig! Men naar jeg sætter fuld stim paa hornet, tror jeg nok, jeg skal holde dem begge stangen. Hr. Hussel mente ellers, det kunde bli en meget smuk musik! Flageoletten, kontrabassen og hornet var hver især meget respektable instrumenter, og naar de kom isammen, blev det en trio, og det skal være meget paa mode. I hvert fald skal jeg gjøre mit bedste, det tør jeg nok si! Tonen har jeg, og den er den vigtigste, og da drar det nok efter med alt det andet, baade mollen og duren og andanten og oktaven — —

Elisabeth stod taalmodig og biet, for hun var saa straalende glad den morgen. Alt fra hun vaaknet og saa ut av vinduet, hadde hun følt en frimodig glæde, en nænsom fryd ved at være til. Hun hadde hastet med at klæ paa sig for at kunne møte Maria og Trude. Hun hadde saa meget at si dem — saa meget, saa meget!

Barberens mund løp fremdeles. Det var den gamle velkjendte lekse om noterne, som

sat stille som duer paa pinden, men allikevel ikke vilde ind i hodet, og om de to av dem, som altid satte sig paa tværke i hornet. Men Elisabeth fulgte ikke længer med, hun saa istedet nedover til torvet. — Hvordan kunde det være, tænkte hun — der stod Trude alene ved blomsterkjærren!

— Undskyld, hr. Bluhmer, sa hun tilslut.

— De maa ikke bli vred, fordi jeg avbryter! Jeg maa nok videre — mine veninder — jeg har lovet at komme tidlig idag — —

— Saa tør jeg ikke opholde længer, svarte barberen og stillet benene smukt sammen — jeg hadde ellers i opdrag at spørre fra hr. Hussel, om frøken Elisabeth ikke vilde spille komedie iaar? Ja, jomfru Maria og frøken Trude ogsaa. Men det var nok frøken Elisabeth, det gjaldt mest! Den unge apoteker har skrevet et saadant deilig stykke dennegang, et vidunderlig stykke, sa hr. Hussel — der er en greve med, har jeg hørt — — ja, ham skulde nok den unge apoteker spille selv. Men der var nok især en yndig rolle for frøken Elisabeth — —

— Hvad kan det være, tænkte Elisabeth

igjen, da hun naadde torvet. Trude stod virkelig alene og solgte blomster idag. Hun saa sky og forgræmnet ut og vinket ikke mot hende som vanlig. Elisabeth saa sig om efter Maria; men Maria var ingensteder at se — først da Elisabeth stanset hos Trude, saa hun Maria et stykke borte. Hun hadde rullet sin lille kjærre helt ned til „Den grønne mand“ — der holdt hun med ryggen til. Men like ved siden stod Didrik og lo — han stod brun og barhodet med hatten i haanden. Det flisete haar hang helt ned i øinene.

— Trude, spurte Elisabeth forundret — hvad er det for noget med dig og Maria?

Da begyndte Trude at hulke. Midt paa torvet mellem alle menneskene, midt i solskinnen gav hun sig over. Hun bøiet sig ned over blomsterdyngerne og graat voldsomt og vedholdende i sit forklæ. Elisabeth blev helt forskrækket.

— Hvad er det, Trude — — kan jeg ikke hjelpe dig?

Men Trude bare rystet paa hodet.

— Nei, nei — du kan ikke, Elisabeth —

du kan ikke! La mig kun være, bry dig ikke om mig, du!

— Nei, Trude, naar du ikke vil — men du kan skjønne — det gaar ikke an — — du kan ikke staa her midt paa torvet og graate — midt mellem menneskene . . .

— Aa menneskene, brøt Trude lidenskabelig ut og rystet paa hodet — jeg bryr mig ikke en døit om dem! De maa gjerne se det allesammen!

Hun tok forklæet fra ansigtet og vendte sit forgraatte ansigt til høire og venstre.

— Ja de maa se det allesammen, sier jeg — allesammen maa de se, at jeg graater, fordi jeg er ond og styg og slem — — gid de vilde slaa mig og sparke mig, til jeg døde!

Elisabeth prøvet rolig igjen:

— Men Didrik kunde se det, sa hun stille.

Trude sank ned paa kanten av kjærren. Hun karet forskræmt omkring i roserne og saa hjælpeløst ut for sig.

— Hvad vil du, at jeg skal gjøre, Elisabeth?

— Om du ikke var saa heftig, Trude, svarte Elisabeth bløtt — her staar jeg og vil dig alt det gode, jeg vet! Du bad mig sidst

om at komme tidlig, og jeg kommer! Da jeg stod op idag — jeg vet ikke, hvordan det var — men jeg saa ut av vinduet paa lindetrærne, som stod der saa tæt og for-trolig sammen. Jeg tænkte paa dig og Maria og mig selv! Og med engang hadde jeg saa meget, saa meget at si eder — — nu mister jeg det kanskje altsammen!

Trude tok om Elisabeths haand og drog hende til sig:

— Aa nei, sa hun bønlig.

— Jeg tænkte, blev Elisabeth ved — at vi alle tre skulde været sammen idag — vi har jo saa meget at snakke om. Vi skal spille komedie, og vi skal prøve, og vi skal øve os — ja, Trude, og saa kunde vi — saa kunde vi kanskje snakket om Didrik!

Da gik Trude med et til bekjendelse. I tumlen og støien omkring dem skriftet hun sagte sin synd mot Maria, mens okserne brølte nede ved kummen. Taarnurets viser flyttet sig i solskinnnet med smaa hak, og roserne duftet sterkere og sterkere. Men langt borte stod en mand paa en tærskel og blaaste paa et horn. Han blaaste sit

hjertes længsel ut, saa de nærmeste stod og holdt paa [batterietool.com.cn](http://www.batterietool.com.cn)

— Det var Marias hemmelighet, stammet Trude — derfor tilgir hun mig aldrig — derfor kom hun ikke idag som hun pleiet — derfor kommer hun aldrig mere — derfor staar hun nede ved „Den grønne mand“ og vil ikke engang se hit! For ser du Elisabeth — Maria holder av Didrik!

De sat og trykket hinandens hænder.

— Gjør vi ikke det alle tre? hvisket Elisabeth.

VIII

Trude saa længe paa Elisabeth med vaate øine.

— Visste du — visste du det ogsaa?

— Ja, Trude, jeg visste det.

— Tror du, Maria ogsaa vet det?

— Maria visste det først av os alle.

— Aa Elisabeth, jamret Trude — derfor er Maria saa ond! Hun synes, jeg har været en røver — hun var jo altid saa ræd om sit og laaste sin dør, hver gang hun gik. Hun glemmer det aldrig, saa længe hun lever.

De to sat endnu længe og snakket. Trude vugget utrøstelig sit brune hode frem og tilbage, mens blomst efter blomst drysset ut over kjærren. Nu og da romlet en vogn forbi, eller nogen skrek op ved en av bo-

derne. Da løftet de begge stemmen en smule eller saa paa hinanden og tidde stille.

— Jeg trodde engang, mumlet Trude og hulket igjen — at jeg — — at Didrik holdt mest av mig.

— Kanske, svarte Elisabeth rødmende — kanskje har Marie trodd, det var hende.

— Stakkars os tre, sukket Trude og strøk ned ad Elisabeths kind.

Døren til „Klokken“ gav i det samme et høit brak, og en fuld mand blev sparket ut. En tid hørte de, hvor han skjeldte . . .

Trude kom til at gyse — siden spurte hun forpint og ydmyg:

— Tror du, at Maria sier noget til Didrik?

— Nei, svarte Elisabeth — Maria sier ikke et ord.

— Men om hun allikevel gjorde — ak Gud!

Taarnuret slog litt efter.

— Nu maa jeg gaa, sa Elisabeth og smilte.

De reiste sig begge, men i det samme blev Trude sterkt bevæget — hun kysset Elisabeth heftig paa munden.

— Didrik kommer, sa hun — han kom-

mer hit — gaa imot ham, Elisabeth! Jeg kan ikke møte ham nu — jeg vilde synke i jorden av skam!

Elisabeth vendte sig halvt om — der kom Didrik opover høi og smilende med hatten i haanden. Han myste mot solen og banet imellem vei med albuen — hver gang dreiet han litt paa de brede skuldre og lutet med nakken. Det gav et ryk i hendes hjerte, men i samme nu var hun atter rolig. Hun samlet kun sine noter under armen og rystet kjolen.

— Farvel, Trude, sa hun vemodig.

Men Trude svarte ikke, for Trude var flygtet. Trude stod skjælvende i den nærmeste krostue og saa ut av vinduet. Hun saa, at Didrik møtte Elisabeth — at de fulgtes langsomt tvers over torvet. Et øieblik kikket hun hen til „Den grønne mand“, hvor Maria stod — da saa hun Maria smutte bak kummen. Didrik og Elisabeth gik tæt forbi kjærren — de saa begge forundret omkring sig. Didrik stanset endog op og aapnet munden, som om han ropte. Men Maria kom ikke frem — Maria blev, hvor hun var,

til de begge var borte. Det var Marias ulykke, men det kunde Maria ikke vite.

— Mon Didrik kommer igjen, tænkte Trude — saa tør jeg ikke gaa ut mere!

Men Didrik kom ikke igjen.

Trude stod endnu en stund ved vinduet. Da blev der nogen forstyrrelse paa torvet. En hest steilet — hun saa den en tid rygge tilbake med fegtende hover op over stimlen . . .

Saa fulgte et kort, skjærende skrik.

— Gud hjelpe os alle, tænkte Trude og fór ut — det var Marias stemme — det var Maria!

Det var skedd i et øieblik. Maria var trykket op imot stenkummen, til hun sank sammen med blodskum om munden. Som Trude kom styrtende, la de hende varsomt paa kjærren midt i den myke blomsterdyng. De øste vand i hendes ansigt og visket haken og halsen med et vaatt klæde. Trude fulgte bedøvet med, da de trillet hende ned imot kirken — —

— — — —

Ved middagstid tyndedes torvet ut. En for en skridtet de hvite kjæmpeokser avsted

med sine tordnende vogner. Boder blev flyttet og teltet tat ned. Hist og her sopet en tyk feiekost sammen.

Men længe efter at markedet var sluttet, stod en liten blomsterkjærre ensom tilbake. Den bredte sin sidste, søtlige duftrest omkring i solskinet.

Trude kom og hentet den i skumringen.

IX

Byens lykkeligste mand kom bort imot midnat krydsende over torvet. Han var ikke saa helt sikker paa, hvor han skulde hen — der var muligens endnu en krostue aapen, og han hadde slet ikke lyst til at gaa hjem. Endnu sat feststemningen ham i blodet fra Hussels have, endnu hadde han svære kræfter, endnu hadde han nogen pust tilovers — han kunde smætte indom „Klokken“ og faa et krus. Saa var der altid en eller anden, som saa paa hornet og bad ham spille et litet stykke . . .

Altsaa la den lille mand kursen for „Klokken“. Men enten Hussel nu hadde hat for meget humle i ølet, eller der var andet iveien, saa kom han til Døderleins dør istedet, og den kunde han ikke faa op.

— Hvordan kan det henge sammen, tænkte han — skulde vel klokken være saa mange?

Det stod han en stund og spekulerede paa. Men saa fandt han paa at stille sig op nedenfor kirken og glo efter urskiven — den maatte kunne fortælle ham tiden.

Mens han nu stod og kopte og glodde, faldt hornet fra ham — ja, Hussel hadde ganske visst hat for meget humle i ølet — det klang imot stenbroen som et blikspand. Forfærdet tok barberen et skridt tilbake — da gled han i det samme i noget, og før han visste ordet av det, fandt han sig sittende paa flate enden!

Det gjorde nederdrægtig ondt — saa ondt, at den lille mand bet tænderne sammen. Men han holdt tappert ut, for han tænkte paa hornet. Det kunde ha faat en bunk eller en klappefeil, endydermere blit helt ødelagt — haarene reiste sig paa hans hode. Forsigtig følte han rundt efter det — da fik han fat i en liten tingest, som klæbet ved brostenen. Det var en av Trudes blomster — en visen, flattraadt, halvknust rose.

— Dumme pikebarn, tænkte barberen, mens retfærdighetens harme skjøt op i ham — her skal ædruelige mennesker komme tilskade paa liv og lemmer for jeres skyld!

Ærgerlig slængte han blomsten fra sig og grep hornet. Tomme for tomme prøvet han messingen, banket paa det, tok mundstykket av og slængte spyttet lange veier. Gud ske lov — det saa ikke ut til at feile det mindste.

— Do — re — mi — fa — blaaste han henrykt og prøvet klapperne — sol — la — si — do — —

Det ljomet ut i den stille nat — vidt ut over den sovende by. Storken vaaknet oppe i sit vognhjul i vildeste rædsel — den var altid saa ræd for torden — og rundt om i portrum og bakgaarder svarte ekkoet av hjertens lyst.

— Sol — la — si — do — braket det løs med en ny skala. Det gik storartet helt op til det sidste „fa“ — — saa sa det stop. Det var en av de forbigrede toner, som altid satte sig paa tværke i hornet. Men nu vår barberen kommet i krigshumør

— nu skulde den frem, om han saa skulde ta den med krøltang. For bedre at komme til, reiste han paa sig og stod paa knæ — nu eller aldrig!

— F — f — f — blaaste han saa sveden randt; men „fa“et sat som en prop i hornet.

— F — f — f — strævet han igjen, men tonen slap frem over eller under.

Da aapnet barberen buksespænden. Med knærne vidt ut fra hinanden bøiet han sig længst mulig tilbake, samlet alle de kræfter, han eiet, og trykket paa. Et øieblik blev det sort for ham. Det var, som hans hjerne-skall gav sig i sømmene og røde gnister spraket av hornet . . . Og enten det nu var Hussels humle eller noget andet, som gjorde det — saa gik „fa“et pludselig løs!

Som en mægtig, durende basuntone drog det ivei utover byen. Storken slog hjul oppe i sit rede og trodde, den var skutt. Guldsmeden vaaknet, og hans pike fløi fra ham — han blev sittende alene i sengen og dingle med nathuen, mens han skrev kors efter kors paa brystet. Ogsaa åpotekeren

vaaknet og hans lærling i vaktstuen — de svedet begge angstens sved. Den tykke kokke hos den tynde pastor Hänschen trodde det var dommedag — hun vækket sin husbond og vilde bestemt ha ham med sig til kirken. Maria og Trude hørte det ogsaa — Trude vilde i den første forskrækkelse gaa over til Maria; men saa husket hun, at Maria var syk, og at de ikke mere var venner. Like efter lukket Maria øinene op og saa, at der var nogen som vaaket. Natlampen lyste ogsaa i kroken, men hun var saa træt og saa svak — hun orket ikke at være bange.

— Fa — fa — fa — blaaste barberen hele tiden. Han var langt inde i den syvende himmel — han frøs ned ad ryggen, saa deilig var det. Han tænkte tilsidst paa Elisabeth — da blev han saa fuld av jubel og elskov, at han reiste sig op og marsjerte avsted med hornet for munden. Med det skulde han seire — med det skulde han erobre hendes hjerte, om det saa laa bak Jerikos murer!

Den lille barber gik ret frem, som næsen

pekte. Han gik paa skraa over torvet uten at vite det og naadde om litt ned i hjørnet. Saa stanset han op for at puste en smule.

I det samme hørte han like ved sig en klar, melodisk og klingende rislen. Han saa op — der stod „Den grønne mand“ i sin kumme. Han stod som altid og stirret paa kanten og tænkte paa at hoppe, mens vandet silte og løp av krukken. Tæt over ham funklet en stor stjerne — det saa ut, som den sat i hattebremmen.

Da blev barberen pludselig poetisk. Med hornet under armen og hatten i haanden nærmet han sig kummen, og sa likesom de unge piker:

Spaa mig, spaa mig, grønne mand!
 Jeg drikker av dit klare vand
 en slurk for dig, en slurk for mig
 og saa en slurk for ingen.
 O vis mig i din blanke skaal,
 hvor det vil gaa mit ønskes maal!
 Jeg neier mig
 og dreier mig
 og hvisker ingen tingen!
 Jeg tvætter støvet av din sko,
 to ganger en og en gang to.

Sølv, guld, rav og koral,
 tælle elve smaa draapers fald . . .

.....

Her gjorde han en stans og begyndte at tælle. Men som han nu stod og regnet og tællet, sprang likesom en fin streng inde i vandsuset. Efterhaanden blev tonen svakere og spinklere. Den klare og skjøre melodi svandt hen, straaen fra krukken blev tyndere og tyndere — — tilsidst hørte den ganske op — —

— — — —

Barberen stod et øieblik og lyttet — men den uvante stilhet gjorde ham ængstelig. Han blev ræd for spøkelser og listet sig hjem saa fort han kunde.

X

Storken hadde den næste morgen et underlig syn oppe fra sin møne.

Først kom den hvithaarede, adstadige kirketjener gaaende. Han gik i sort bonjour og vidbremmet hat og dinglet med sit nøkleknippe. Han tok smaa, forsigtige skridt — det var han vant til inde fra kirken — og løftet ikke hodet, før han var kommet midt paa torvet. Da var det, som om noget slog ham. Han stanset med fingeren op i veiret og saa sig om til høire og venstre — saa satte han sporenstreks ned til „Den grønne mand“. Fortere og fortere gik benene — tilslut tok han like saa lange skridt som andre mennesker. Et helt minut stod han stille foran kummen, aldeles tilintetgjort — — saa rystet han

hodet og nøkleknippet og stabbet forfærdet tilbake til kirken.

Det var kirketjeneren.

Efter ham kom den gamle apoteker. Han traadte ut paa trappen foran sit hus, puttet hænderne i lommen og gapet nogen ganger. Han holdt saa meget paa frisk luft — den fik han jo ikke i apoteket — og tidlig om morgenen var den bedst. Aa, han slukte i spandeviss, saa buksesælerne holdt paa at springe — det var den bedste medicin, han visste, meget bedre end alle hans egne. Men idag var han knapt halvt forsynet — saa tok han paa at veire omkring og løfte paa brynene. Hvad var det, hvad var det? Han stirret ned mot „Den grønne mand“ og tok sig til panden — var det der eller her, det var gaat istaa? Og pludselig styret han samme kaas som kirketjeneren . . .

Det var apotekeren.

Saa kom rektor og borgermesteren. De holdt av at gaa morgentur sammen — rektor gik med spanskrørstok og borgermesteren med paraply. Begge var de høit oppe i aarene, og begge skridtet dypsindig avsted.

Iblandt stanset de op paa engang, gjorde front mot hinanden og satte maverne frem — rektor markerte i luften med spanskørstokken, og borgermesteren støttet haanden i siden.

— Der er ikke tvil om det, sa rektor — det er ikke tvil om det, min kjære Kühn — Lucas van der Möhle nævner det utrykkelig flere ganger i sine — i sine — i — —

Den gamle hædersmand satte pludselig stokken ned og rykket til.

— Det var da besynderlig, sa han — jeg synes — jeg synes — —

Borgermesteren blev ogsaa opmerksom og snuste omkring.

Storken skakket paa hodet og skjævet ned — men han var jo ikke psykolog, saa den staahei kunde han ikke forstaa.

— Guds død, skar rektor i med det samme og pekte med stokken — det er „Den grønne mand“ — det er vandet, som ikke rinder mere — — det var det jeg merket, det var likesom noget paafærde!

Saa pilte de samme vei som apotekerren — —

Det var rektor og borgermesteren.

Og som de bar sig ad, bar ogsaa alle andre sig ad. Den ene stanset op efter den anden — alle savnet de likesom noget — alle kom de ut av likevegten og skyndte sig ned til „Den grønne mand“. Han stod, som han pleiet, i hjørnet av torvet med opkrattet hat og bluse og belte og hvælvet paa sin krukke — han stod som han hadde gjort i hundrede aar i midten av kummen og sigtet paa kanten. Skulde han hoppe, eller skulde han ikke? Han var grøn, som den grønneste paafuglfjær, men solen gjorde ham næsten gylden. I hundrede aar hadde han skjænket dem allesammen — de unge piker, de smaa barn, de gamle mænd og de hvite okser. I hundrede aar hadde vandet silet og sprudlet av krukken. Det hadde spillet den samme melodi i solskin og regnveir, dag og nat. Ustanselig hadde det skummet og plasket og blinket i kummen. Men idag var det stille — saa besynderlig stille. Krukken var tom og kummen var tom. Det hjalp ikke, at urmakeren stod op paa kanten og pillet med stokken likesom

Moses. Det klikket bare litt i den irrete
messing, men den gav ikke en draape fra
sig — —

— — — —

Da Elisabeth kom for at gaa til hr. Altmar, saa hun endnu langt oppe i gaten en tæt stimmel av mennesker paa torvet. Undrende skyndte hun sig nedover istedetfor som vanlig at gaa langs muren. Hun kom heldig forbi barberens dør — han hadde tømmermænd idag og laa tilsengs med et haandklæ om panden — og like om hjørnet løp hun paa Trude.

— Hvad er det, Trude — hvad er det iveien?

— Det er „Den grønne mand“, sa Trude — vandet rinder ikke længer — —

Der nede surret og snurret det av travle tunger. Tjenestepikerne stod i smaa klynger med hvite forklær og bare armer — de glemte sine erender av lutter bedrøvelse. Kjøbmænd og skikkelige haandverksfolk stak bekymret hoderne sammen, mens de av og til reiste sig paa tærne, og gamle koner

spaadde pest og ulykke. — Naar „Den grønne mand“ gaar istaa, skal byen forgaa, sa de. Det hørtes ut, som det var vers, og derfor var det mange, som blev forskrækket. Guldsmeden var ogsaa ute og kikket — han stod med skjødeskindet paa maven og snakket ivrig med den unge apoteker — men over dem alle ropte og hujet et snes smaagutter, som skulde paa skolen. Nogen sat og red paa kanten av kummen, andre kløv omkring paa „Den grønne mand“ som hængemeiser. De kikket og grov i hans hule krukke, rotet i hans øine og blæste i hans næse. De skulde nok gjøre ham istand! En var kommet helt op paa hans hat — han sat henrykt og sporet ham i øret og svinget penalet — huj!

Elisabeth blev ganske bedrøvet — hun gik nogen skridt ned mot kummen og strakte hals.

— Maria kom til skade igaar, sa Trude.

— Hvad sier du, spurte Elisabeth og sank i knærne — kom Maria til skade?

— Det var en hest, som blev bange — hun kom i klemme mellem hjulet og kum-

men — aa Gud, Elisabeth, hvis hun nu dør www.libtool.com.cn

— Men Trude, saa la os gaa straks — la os gaa til hende — — hvis hun dør, sier du? Svar mig — svar mig!

— Jeg vet jo ingen ting, Elisabeth — har du da glemt — husker du ikke — jeg saa bare, da de gik med hende — —

— Saa vent paa mig, sa Elisabeth blek og skyndte sig om hjørnet av kirken.

Trude fulgte langsomt efter.

Men borte ved brønden varte surret og snakket ved. Uavladelig strømmet folk til og spurte og rakte hals og vilde ha greie paa, hvad som manglet. Smaapiker kom trippende barhodet i solen, og gamle matroner strævet sig frem saa tappert de kunde med kurv og tørklæ og blodskutte øine — hvad var der iveien, hvad var der paafærde? Og alle fik de samme svar:

— Det er vandet, som ikke rinder mere!

— Merkværdig, sa en og strøk sig i skjegget — der var ogsaa saadant spektakkel inat — mons tro de to ting skulde hænge sammen?

— Rørlæggeren — rørlæggeren, sa en anden — er der sendt bud efter rørlæggeren? Rørlæggeren maa da kunde faa det iorden!

— Eller kjedelsmeden, mente en tredje — han forstaar jo alt mellem himmel og jord — — det var han, som satte lyn-avleder paa kirken!

— Der kommer de begge to, skrek en fjerde.

Og langt oppe i en av gaterne kom kjedelsmeden og rørlæggeren. De hadde tænger og feisler og skrunøkler med — de gik helt ned i kummen og krabbet omkring paa bare knærne. De vred paa møtrikker og feiet ned i huller og rør, men hvormange kunster, de end gjorde, saa stod „Den grønne mand“ like urokkelig. Hans krukke var tør og hans kumme var tør — han stod kun og maalte springet til kanten, mens solen baket hans brede skuldre. Han blev ikke engang sved paa næsen!

— Dammen, var det nogen, som ropte — gaa op til dammen, hvor vandet kommer fra!

Litt efter kom borgermesteren atter forbi — han pekte ut med paraplyen :

— Løper det vand endnu ikke, sa borgermesteren paa sin gravitetiske maate — se nu at faa det iorden engang!

— Se nu at faa det iorden, sa tjenestepikerne ogsaa — de likte at si som borgermesteren.

— Ja, se nu at faa det iorden, brummet de tilslut allesammen. Men det nyttet ikke, alt hvad de skjendte. Da Elisabeth kom tilbage med Trude, var endnu ingen forandring skedd. „Den grønne mand“ stod som han pleiet med opkrattet hat og bluse og belte — men krukken var endnu like tør. Der dryppet ikke en draape i kummen.

— Maria var svak, sa Elisabeth — hun orket ikke at snakke videre. Jeg turde heller ikke snakke saa meget.

De fulgtes over torvet og ned gaten, hvor hr. Altmar bodde.

— Nævnte du mig? spurte Trude.

— Ja, svarte Elisabeth — men da fik Maria taarer i øinene. Saa maatte jeg

snakke om noget andet — saa snakket jeg om „Den grønne mand“.

Trude stanset op og sukke.

— Hun var saa vidunderlig vakker, Trude — hun laa saa stille og saa paa mig —

— Hun dør, Elisabeth — hun dør ganske sikkert!

Det tok Elisabeth saa haardt om hjertet, at hun var ved at briste i graat.

— Maria dør, sa Trude endnu en gang — og det er min skyld, Elisabeth — —

Om aftenen visste hele byen, hvad som var hændt med „Den grønne mand“. Hus- sel visste det oppe ved kilebanen, vækteren oppe i væktertaarnet og bakeren bak sin melete disk. Alle var de kjede, for alle holdt de saa inderlig av ham, og alle hadde de sin mening.

— Det er en aal, forklarte Hussel — det er ganske sikkert en aal, som er kommet ind i røret — — nu sitter den fast som en flaskekork!

— Det er alderen, som gjør det, mente natvækteren — røret er grodd ganske sammen — vandet kommer ikke længer frem.

— Det er ungerne, tænkte bakeren sint
 — de har kastet sten og pinder i kummen
 saa længe, til der er blit et spuns!

Henad nattetid blev det øde paa torvet.
 Kirken blev saa dystert og husene omkring
 saa stille og skumle. De stod og duvet
 utover gaten, heldte med gavlen og tidde
 og lyttet. Det suste ikke længer i brønden
 — der bredte sig bare en dyp, lydløs tom-
 het omkring.

Ogsaa Trude merket tomheten.

Hun sat i sit kammer og saa frem mot
 Marias vindu. Hun sat og hadde det bit-
 terlig ondt og tænkte og grundet og kunde
 ikke komme ut av det hele. Og som mør-
 ket og stilheten vokste, blev ogsaa tomheten
 om hende dypere. Den svinget tilsidst som
 et ondt hjul over hendes hode . . .

Trude støttet sin haand under kindet.
 Da faldt det svidende paa hendes hjerte:

-- Se korset der i Marias vindu — inat
 dør Maria — inat dør Maria ganske sik-
 , kert — —

— — — —

XI

Men det gjorde Maria ikke. Hun var saa ung og saa glad i verden — hun foldet sine hænder den aften og bad for sit liv. Da var det som feberen efterhvert blev borte, og det hete blod svaledes av. Om litt kom søvnen, og en dyp drøm tok hende ved haanden og ledte hende varsomt avsted . . .

Maria drømte, at hun vandret omkring nede i byen. Det var midt paa dagen, for solen stod høit, men hun møtte allikevel ikke et menneske. Hun undret sig og stod stille og lyttet, men hun hørte allikevel ikke en lyd. — Hvad er der iveien, tænkte hun — det er ikke, som det pleier? Ganske nær hende var bakerens butik, hun husket, at hun hadde et erende og aapnet døren.

Der laa brød og kaker paa disken og i hyl-
 derne, og tæt ved vinduet stod det lille
 akvarium, som byens barn var saa glad i.
 Men bakeren selv var ikke hjemme, og alle
 de smaa guldfisk var borte. Maria blev
 ganske underlig tilmote — hun gik igjen ut
 paa gaten og drev rundt. Saa husket hun
 frugtkonen, som pleiet at sitte tæt op i vin-
 duet i sin lille butik og kikke og strikke
 — hun bodde om næste hjørne, og dit
 skyndte Maria sig hen. Men frugtkonen
 var heller ikke hjemme.

— Hvad er det — hvad er det? tænkte
 Maria igjen — hun blev helt beklemt og
 dreiet ind i en ny gate — hvad betyr det
 — hvorfor er det saa stille?

Hun gik og gik, til hun stod utenfor
 rektors dør. Det blanke haandtak paa
 klokkestrengen skinnet saa fint og fornemt
 mot hende. Men nu var Maria blit angst
 — hun fløi opad trappetrinnene, fattet om
 haandtaket og rev det ut . . .

— Jeg vil bare snakke ved piken, tænkte
 hun — snakke en liten smule med piken!
 Hun hørte, hvor bjelden rystet i huset —

hvor den ropte op og gav sin besked — — men hun hørte ogsaa, at huset var øde. Den døde stilhet, som fulgte efter, stod som et spøkelse inde bak døren.

Bange hastet Maria videre. Nu og da saa hun sig omkring — var det virkelig hendes egen by? Hun saa ogsaa op mot himmelen — var det virkelig midt paa dagen? Da kom hun forbi en liten kro, hvor døren stod aapen. Hun fór ind i skjænkestuen; men der var heller ikke et menneske. Stolene var tomme, og bænkene var tomme. Paa de smaa, brune træbord stod hist og her nogen halvfyldte ølkrus, og paa væggen like mot hende hang et stort, utskaaret skap-ur.

Maria banket med knoken i det nærmeste bord og lyttet et øieblik. Men stilheten varte — der kom bare som et ekko fra uret. Hun saa forfærdet op paa skiven — den var saa umaadelig stor, syntes hun — og tvers over den stod linje efter linje med sorte bokstaver. — Hvad staar der — hvad staar der? tænkte hun skjælvende og listet sig frem for ikke at høre sine egne skridt.

Men der var som en taake for hendes øine, hun skintet kun nogen spredte ord — — *røsten, som naar jorden* — — *evighet* — — resten gynet og flyttet paa sig.

— Nu slaar uret, sa hun med ett til sig selv — saa hænder der noget forfærdelig! Hun saa paa viserne — klokken var elleve, der manglet ikke et halvt minut. Med hænderne presset mot ørene sprang hun avsted — hun turde ikke stanse, turde ikke se sig om — hun sprang, til hun naadde ned paa torvet. Det laa øde og livløst i solskinnet — der var ikke engang en hest eller hund. — Hun saa ned til „Den grønne mand“; men „Den grønne mand“ var ogsaa forsvundet.

— Hvor er de allesammen, hvisket hun i sin hjertens kvide og vred hænderne — kanske de er gaat ind i kirken?

Hun løp over torvet og rakte allerede haanden frem — — da gik kirkedøren langsomt op. Stille og rolig kom menneskene vandrende, dem hun hadde søkt og alle de andre — de vandret frem i et stort tog. Ingen snakket og ingen stanset, de gled frem

som i blind henrykkelse — det skinnet og lyste av deres ansigter, og de saa imot solen uten at blendes.

— Hvad er det, undret Maria sig — hvad betyder det vel altsammen?

Hun saa bakeren komme gaaende — han holdt sine smaa guldfisk i haanden — hans runde ansigt tindret av fryd. Hun saa den lille, visne frugtkone — hun humpet avsted med glædestaarer i sit rynkede ansigt og øine saa vakre som blanke stjerner. Hun saa rektors vævre, agtværdige skikkelse — han kom som en gammel, ydmyg apostel mellem børstenbinderen oppe ved kapellet og melkehandleren henne paa torvet. Hun saa den gamle fetladne apoteker — hans ansigt saa ut, som det var forklaret! Hun saa guldsmeden og natvækteren oppe i væktertaarnet — hun saa borgermesteren og den lille barber. Alle — alle vandret de frem som bedøvet av lykke. Den lille barber hadde hornet under armen — han lignet et fromt, sagtmodig barn, og hornet glitret som purt guld. Siden kom Elisabeth og Trude — de gik med hænderne foldet

foran brystet som to engler. Elisabeth holdt hoder bøiet, men Trude saa op og smilte. Det var et smil saa fuldt av jubel, at Maria kastet sig ned paa knæ med armene mot hende.

— Tilgiv mig, Trude — tilgiv mig, Trude!

Men Trude saa hende ikke — Trude gik forbi med sit smil og sin jubel. Trude gik videre frem med de andre. Maria kom til at hulke av sorg, og hun styrtet frem mot kirkedøren. Men i det samme var alle ute, og kirketjeneren satte nøklen i laasen.

— Nei — nei, tigget Maria — slip mig ind, slip mig ind — jeg har ikke været der inde!

— Det er for sent, svarte kirketjeneren høitidelig — Gudfader er borte for længe siden . . .

Da skrek Maria fuld av fortvilelse:

— Hvorfor visste ikke jeg det — hvorfor var det ingen, som sa det til mig — —

— — — —

Skjælvende aapnet hun øinene og saa omkring sig. Endnu var det, som stumper

av drømmen flagret omkring i det svake lys av natlampen. Hun satte sig op og saa mot vinduet — det var dyp nat uten en stjerne. Og mens hjertet hamret under linet, hører hun fjernt inde i mørket en lang, drønnende uveirsbuldren . . .

Et øieblik lukket hun forskræmt sine øine. Da stod i det samme Trude for hende, som hun kom ut av kirkedøren. Hun saa, hvor Trude flyttet sine føtter, mens det deilige smil likesom bar hende bort —

— Trude, tænkte hun angerfuld — jeg er ikke ond længer, jeg er ikke ond! Trude, jeg skal bede Gud, at jeg ganske maa glemme Didrik!

XII

I dagbrækningen brøt det løs. Da kom den første, plaskende byge susende ind ute fra sletten. De røde og de sorte tak stod i et eneste kokende skum — saa raste en rungende torden over dem, rystet husene og brølte ind gennem vinduer og dører. Ei, ei, hvor folk skvat i sengen! Og hvor de blev gode og fromme med ett! Smaa morliller tændte lys og gav sig til at pusle med briller og postiller — de subbet omkring i nedtraadte tøfler, og nogen fik indiblandt kaffen paa. Saa var det ikke saa værst for dem. Naar lynene blaffet, hukret de bare til som frosk, saa kaffen imellem kom i vrangstrupen — men saa var det over, og saa kunde de klemme paa med postillen. Peppersvendene hadde det værre, de hadde

hverken postille eller kaffe — de maatte stri ut ganske alene. ~~Huttet ut!~~ De klemte sine ører røde og grov med næsen i hodeputen for ikke at se den gruelige flamme, som hoppet paa væggen. Men bum — bum! Der hørte de tordenen allikevel, og det blev lyseblaat nede i puten — saa var det, som hundrede knappenaaler prikket og trippet nedover ryggen. Da lovet de nok bedring nogen hver, om de bare maatte gaa klar av det stygge lynet, som spøkte paa vinduet! De smaa barn var ogsaa bange. De graat litet gran og blunket med øinene og hørte med store, forskræmte øine, at det hele bare var „tordenfuglen“. Den basket med vingerne og skar med nebbet — andet var der ikke paafærde. Men det syntes de smaa barn var meget, og de tænkte meget fornuftig at slik fugl ganske visst maatte kunne ta dem allesammen!

Fire dage varte uveiret ved. Det lynte og tordnet og høljet med vand. Tilslut var folk ganske fornærmet. Her laa de i angst og bæven hver evige nat, og det hadde de slet ikke godt av! Hadde det endnu ikke

været for al den mængde farlige lyn — men de var jo til at skræmme vettet av folk! De fór paa kryds og paa tvers gjennom luften — paa rent slumpetræf, sa apotekeren — og gjorde ikke forskjel paa en skorsten og et menneske! Det var ikke meget smukt sagt, men de fleste fandt, at der var noget i det, om de end ikke saadan likefrem vilde lægge sig ut med Vorherre.

Ute paa sletten løp vinden omkring. Den blaaste bygerne op bak skogen, bar dem hen over aker og eng og rystet dem ut midt over byen . . . Elisabeth kunde sitte ved det lille orgel og se det. Nu og da hadde den fat paa en tyk ssvovelblaa banke, som saa ut, som den var ladd med bomber og sprængkuler — den var saa tung og sen at faa frem. Den gulgraa, flosne kant hang likesom igjen i bakken, og av og til romlet og knurret det inde fra dens buk, mens den bulnet ut og gjorde sit svære skyts færdig. Hvor den drog, lutet busker og trær mot jorden og turde ikke røre en kvist.

Fra morgen til aften sat Elisabeth og

spilte — hun saa mot byen og hun saa paa lindetrærne, ~~il som l. hvælvet~~ sig sammen nede i haven. Mellem de mørke, regnvaate blad gjemte sig smaa, vingede blomster — en mængde rusket vinden for tidlig av, og regnet trampet dem ned i leren. Elisabeth saa vemodig til — det var som noget, der kom hende selv ved — —

— — — —

Det var uveir endnu den fjerde morgen. Men da orket Elisabeth ikke mere. Hun klappet sit lille husorgel sammen, slog en fotsid kaape om skuldrene og kjæmpet sig frem mot væktertaarnet. Hun gik ret ned gaten til torvet og ind smuget, hvor Maria bodde — det kunde barberen ikke ane, og derfor slap hun heldig forbi.

Maria holdt endnu forsigtigvis sengen. Hun satte sig op, da Elisabeth kom.

— Herregud, at du kom i det veiret — det var smukt, Elisabeth!

— Aa hvad, sa Elisabeth og rakte haanden frem — lille jomfru Maria, jeg maatte jo vite — —

— Nu ser du næsten saadan ut, avbrøt Maria og lænede sig mod gjærdet — aa smil endnu engang, saa jeg kan se det!

Elisabeth saa forundret paa hende.

— Hvad mener du, Maria — — jeg forstaar dig ikke?

Men Maria bare stirret og stirret.

— Læg kaapen og hatten av, sa hun ivrig og pekte med haanden — — ja, du hadde ganske den samme kjole!

— Hvad mener du? spurte Elisabeth igjen.

Maria sat et øieblik stille, som om hun drømte.

— Jeg maa se Trude, hvisket hun — du maa finde hende, Elisabeth — finde hende og si hende, at jeg ikke er ond!

Elisabeth blev saa glad i det samme, hun rykket en stol frem foran sengen og tok om Marias spinkle skuldre.

— Hvad er der saa hændt dig, jomfru Maria!

— Kald mig ikke det, bad Maria og saa op i Elisabeths øine — du skulde bare vite du! Jeg stod utenfor døren, jeg — baade du og Trude var inde hos Gud, du og

Trude og alle andre! Det var en drøm, Elisabeth — men den drøm glemmer jeg aldrig, saa længe jeg lever . . . Ser du, Elisabeth — jeg har ikke været mot Trude, som jeg skulde. Trude holdt jo saa meget av Didrik — hun visste vel ikke, at ogsaa jeg — at ogsaa jeg kunde gjøre det. Aa, bli ikke ond, Elisabeth — jeg vet, at du ogsaa holder av Didrik — at du kanske gjorde det først av os alle — —

— Ja, Maria!

— Jeg visste det, da du spilte i kirken den morgen, vi ventet paa dig. Jeg visste det nok før ogsaa, men den morgen visste jeg det bedst. Jeg holdt ikke mindre av dig, Elisabeth, jeg syntes næsten det var, som det skulde være. Du holdt av ham, og Trude holdt av ham, og jeg holdt av ham — der var jo intet ondt i det. Jeg tænkte ikke videre frem — det kom først, da Trude den dag stod med speilet og lyste og strævet med Didriks sølvnaal, som han puttet til mig den aften, han reiste. Da var det, som hun lyste dypt ned paa bunden av mig, hvor ingen anden hadde lov til at

komme — hvor jeg ikke en gang turde se selv! www.libtool.com.cn

— Jomfru Maria, sa Elisabeth varmt og trykket hende til sig — du skal nu hete det allikevel, om du hadde aldrig saa rare drømme!

Det rykket til om Marias mund, som om hun var like ved at graate — saa pillet hun litt ved sengeteppet og sa lavt:

— Men saa, Elisabeth, da jeg laa her og trodde, jeg skulde dø og siden, da jeg saa eder begge i drømmen, blev det saa langt anderledes. Jeg tænkte ikke saa meget paa Didrik og ikke paa mig selv — jeg tænkte mere paa dig og Trude. Jeg syntes, vi hørte saa inderlig sammen, og naar vi alle elsket én — aa, for det gjør vi — saa burde det bare knytte os fastere, saa vi ikke skjulte os for hinanden, men møttes i det alle tre! Træk den øverste skuffe i kommoden ut — der ligger en liten æske av melkeblaat glas i hjørnet — — luk den op, saa ser du naalen dernede — — den har jeg gjemt, siden Didrik reiste, og ikke vist frem til noget menneske. Fæst den nu i min nat-

dragt like under blondekraven, saa Trude kan se den, ~~naar hun kommer!~~

Da Elisabeth gik, sat Maria lykkelig i sengen og lo — hun pekte paa sin hals og var rød i kinderne av stolthet og iver.

— Find hende endelig, ropte hun efter

— Ja, svarte Elisabeth i dørsprækken — jeg gaar indom nu med det samme!

Det gjorde Elisabeth ogsaa — hun var helt inde i Trudes kammer, men Trude var ingen steder at se. Hun lette bak væven og bak forhænget i kroken, hvor Trude hængte sine kjoler fra sig — nei, Trude var ikke der heller.

Trude var blit træt av det hele, saa dødsens træt og kjed og bedrøvet — Trude var gaat for at drukne sig i aen.

XIII

Jeg faar prøve siden, tænkte Elisabeth og lukket døren igjen — Trude kommer vel snart tilbake — —

Paa torvet skottet hun op til kirkeuret. Det var allerede over tiden — idag kom hun forsent. Det regnet — hun slog paraplyen op og bøiet ind gaten til hr. Altmar. „Den grønne mand“ stod alene i sit hjørne — hun saa paa ham, da hun gik forbi. Væten drev ned ad hans bluse og gjorde ham skjoldet — han spilte i blanke dypgrønne farver, av og til med en tone av smaragd. Men krukken var endnu like tom — der hang kun nogen draaper under kanten . . .

Imens drev Trude mismodig langs aen og stirret i vandet. Hun hadde hverken hat eller kaape — hun blev dyvaat ind til

skindet; men det gjorde ikke noget, for hun skulde jo drukne sig. Et stykke bak hende laa byen med sin tykke ringmur omkring — vedbend og vivendel klatret i rifterne, og flaker av mose dækket stenene. Indenfor løftet de ældgamle hus sine spidse tak op over muren — hun kjendte gavlen av „Klokken“ med storkeredet paa spidsen av mønen og den brækkede ryg paa guldsmedens hus — men over dem alle skjød det mægtige skraa kirketak frem. Det seilte likesom hen over byen som et umaadelig, kjæmpestort skib. Ved siden stod klokke-taarnet, litet og lavt og kom næsten ikke kirken ved.

— Farvel, hvasket Trude og snøftet av rørelse — farvel, farvel altsammen!

Det sang og sukket i hendes sko — de var løpet fulde av vand. Trude sukket ogsaa iblandt — hun var blit saa fuld av sorg. Og langt ute paa sletten kom aaen smygende. Den var ikke doven som ellers — den gled avsted, som den hadde det travelt, og laget hist og her nogen hvirvler. Den var dobbelt saa bred og dyp, som den

pleiet — det gule, grumsede vand svømmet ind over i bredden paa begge sider.

— Farvel, hvasket Trude igjen — farvel Maria, farvel Elisabeth, farvel Didrik!

Hun gik hulkende videre og saa nu og da ut over aaen. Hvor skulde hun gjøre det — hvor skulde hun springe ut? Det var saa ondt at komme til, for der var saa meget vand. Kunde hun bare komme midt ut i med engang!

Langs aaen stod hist og her en pil — vandet gik den ofte langt op ad stammen. Grøfter og smaabæk fløt helt over — imellem var de saa brede, at Trude knapt turde vaage spranget, men stod og betænkte sig. Da fik hun engang se sit ansigt i vandet. I det samme kom hun til at tænke paa Didrik. Hun husket hans glatte, flisete haar, som hang saa sort og vaatt i hans pande, og hun hørte sin egen stemme si:

— Du kommer til at drukne, Didrik — alle mennesker med saadant haar falder engang i vandet og drukner!

Nysgjerrig bøiet Trude sig frem og spilte sig i grøften.

— Nu, jeg skal drukne, tænkte hun hikstende — maa mit haar være ganske som Didriks — — mon hvordan jeg ser ut med det?

Se, det fik Trude ikke vite, for Trudes haar var slet ikke som Didriks. Det var nok vaatt, men det var hverken glat eller fiiset. Det var tvertom baade bustet og krøllet — det krøllet sig netop nu, det var vaatt!

Stakkars Trude blev ganske forundret. Hun kjæmmet det ned i panden med fingrene, strøk det og vred det og søkte at kline det fast med haanden. Hun hentet tilsidst vand i grøften og øste op i den gjenstridige lugg — det skulde vel komme til at ligge — men ikke før speilte hun sig igjen, saa tok haaret paa at sno sig og slynge sig paa den muntreste maate. Det rullet sig sammen i smaa ringer og tette spiraler — det blev til lystige korke-trækkere — det lignet fine, dansende ur-fjærer! Trude blev helt skamfuld tilmote. Hun rettet sig op og saa mot aeen.

— Ja, drukne mig skal jeg, sa hun høit

og bet tænderne standhaftig sammen — det faar saa ikke hjelpe, hvordan haaret ser ut!

Saa sprang Trude over grøften og gik med løftet hode mot døden.

Den var dernede i det kolde vand, men Trude vek ikke mere tilbake. Hun skyndte paa med hurtige skridt og naadde litt efter en del av aeen, hvor bredden gik brat ned i vandet. — Her, sa hun til sig selv og knyttet hænderne av bare mod.

Et øieblik var det, som hjertet stanset, og hun maatte vende sig helt bort — saa tok hun en rød silkeklut frem og bandt for øinene.

— Nu svinger jeg mig nogen ganger rundt, tænkte hun skjælvende — og gaar frem paa lykke og fromme, saa er det ikke ordentlig selvmord!

Stakkars Trude, hun svinget sig rundt, saa enderne paa silkekluten stod ret ut i veiret og hjertet vendte sig i livet av angst — — tilslut blev hun staaende med ryggen til aeen. Men det kunde Trude jo slet ikke vite — hun satte foten nølende frem og listet sig avsted gjennom græsset saa dødsens

ræd, at det var en ynke. — Nu kommer det, tænkte hun hele tiden — nu er vandet der!

Det var en gruelig vaande og pine, og Trude kunde ganske visst gjort det før av paa en anden maate — men hun holdt tappert ut til det sidste. Det sidste var en av de mange grøfter, som skar marken i avlange duker — der traadte Trude ned til maven og tumlet skrikende ind over bredden.

Der var ogsaa en anden, som skrek — Trude saa ham, da hun fik bindet fra øinene. Det var storke — han stod forskrækket et stykke borte og bet paa en frok og kikket paa hende. — Hvad var der paafærde? Han visste nok, at menneskene ogsaa iblandt gik i vandet, men at de skrek saa gudsjammerlig op — det hadde han aldrig hørt før.

I det samme tok det paa at smile og skinne i græsset og grøften. Marken blev lysegrøn, og busk og pil kastet blaa skygger — det var solen, som endelig kom. Ho — ho! hvor den flammert og skjøt sine guldspeyd ned gjennom luften! Skyerne pakket

hurtig sammen og bankerne sank tunge og blygraa under bak skogene — om litt røk det bare en smule bak en og anden fjern bakke . . .

Trude laa en stund og pustet og gispet, før hun fik summet sig. Saa angst hadde hun aldrig været i sit liv — hun hadde ogsaa støtt sig dygtig — ja, nu druknet hun sig ikke mere idag!

Der gik en ganske liten stund — saa husket Trude atter paa haaret. Men denne gang tænkte hun ikke paa Didrik, hun tænkte paa Hussel ved kilebanen. Hans haar var rigtignok hvitt som sne, men Trude hadde været saa bange — — mon ikke hendes var blit det samme?

Og saa — ja, Trude — Trude!

Saa la Trude sig ned paa knæ og spilte sig igjen i grøften.

XIV

Hun var endnu helt plaskvaat, da hun kom tilbage til byen. Men solen varmet tvers gennem klærne, og Trude var ung og sterk og sund. Hun nøs kanskje to eller tre ganger — det gjorde hende saavist ingen verdens ting.

Paa torvet stanset Trude op, just som hun svinget ned mot smugget . . .

Hvad var det for hurlumhei henne i hjørnet? Der stod en hel stimmel av folk og trængte sig frem om „Den grønne mand“ — de pekte med fingrene og snakket og ropte. Der kom den gamle apoteker ut paa trappen — nu skyndte han sig ned, han ogsaa. Der kom guldsmeden til og kokken hos pastor Hänschen — der kom urmake-
ren flyvende med store briller og lange ben

— — hvad var det, hvad var det dog for noget?

Trude var som sagt plaskvaat og burde, helst gaat smukt hjem. Men hun var som altid nysgjerrig — hun maatte dit bort, hun ogsaa. Endnu, mens hun var midt paa torvet, kunde hun skjønne, hvad som var hændt. Tvers gjennem støien og snakket og tumlen hørte hun en melodisk rislen — aa, det sang som en liten fløite! Og som hun nærmet sig, merket hun den kjølige susen av levende, rindende, sprudlende vand — den bredte sig ut over hele torvet, nynnet sig varsomt ind i solskinnets og føiet sin tone til alle de andre . . .

Ivrig albuert Trude sig frem. Hun maatte ogsaa se vandet løpe — hun skjøv den lange urmaker tilside og tittet frem over apotekerens ryg. Der stod han, „Den grønne mand“, som han pleiet og heldte paa sin krukke — han skinnets i deilige, grønne farver, mens straalet plasket som sølv i kummen! Og rundt ham stod unge og gamle i ring og frydet sig og smilte — de saa op i hans grønne fjæs og var ganske

forelsket i ham. Hvor var ikke skjegget kruset og smukt — hvor sat ikke hatten stolt paa hans hode — hvor saa han ikke statelig ut!

Men som de nu stod og tisket og pludret omkap med vandet, blev der et vældig røre bak dem. Det var et helt tog av smaa-gutter, som styret frem som en kile mot brønden. Og foran dem gik en høi mand med alskens rørlæggerverktøi paa skuldren. Han myste mot solen og tørret imellem sveden med ørmet — det sorte haar laa glat og fliset ned i hans pande.

— Vandet løper, ropte smaa-gutterne og styrtet frem — hurra for hr. Didrik — hurra for hr. Didrik!

Trude vak til ved ropet. Da saa hun Didrik ganske nær sig — han raket tilveirs med de svære skuldre. Han var i blaa arbeidsbluse — nu stod han barhodet og lo og nikket, mens folk trængte sig om ham fra alle kanter med ros og lovord og hundrede spørsmaal. — Hvordan var det vel gaat til? Hvad hadde der egentlig været iveien? — Hvor var det, skaden sat?

— Det maa jeg si, sa urmakeren paa-skjønnende — hr. Didrik har lært sit haandverk tilbunds!

— Slik er det, at komme ut, sa guldsmeden — der er lærdom og indsigt at faa! Jeg kan nok snakke med om det — jeg har selv været ute i fire aar!

— Respekt! sa den unge apoteker, han var ogsaa kommet til — maa jeg ha den ære at veksle haandtryk med Dem?

Trude hørte hvert eneste ord. Hun blev varm av glæde helt ned i skoene — hun aandet tungt og fik vaate øine. Vilde hun række haanden ut, kunde hun naa Didriks bluse.

Stimlen var nu øket umaadelig. Fra gater og hus kom hele skarer — melkemanden løp fra sin kjelder, kjøbmændene fra sin krambod og tjenestepikerne fra sine matmødre — og alle flokket de sig om Didrik. Han stod som en konge midt iblandt dem — ja, en konge i blaa bluse med sved i panden og en hel bør av verk-tøi over skuldren. Han rystet iblandt opgit paa hodet og slog avvergende ut med

haanden — aa, Trude var rasende stolt av ham! www.libtool.com.cn

— Borgermesteren! var der nogen, som ropte.

— Plads — plads for borgermesteren!

— Borgermesteren vil snakke med hr. Didrik!

— Stille — vær stille!

Borgermesteren kom ganske rigtig gaaende over torvet. Han viftet sig fornemt vei med haanden — knipset likesom folk tilside — og skridtet langsomt og værdig frem til brønden. Han hadde som altid paraplyen med og støttet sig let paa dens sirlike haandtak — nu stanset han midt foran kummen.

— Hurra, skrek smaagutterne igjen — hurra for hr. Didrik!

Borgermesteren gjorde mine med haanden, at de skulde være rolige.

— Hvis verk er det? spurte han høit og pekte med paraplyen op imot krukken, hvor straaen kom springende klar som krystal.

De brølte omkring ham:

— Hr. Didrik har gjort det — den unge mekaniker, som netop er kommet hjem!

— Jeg hører ikke, sa borgermesteren og løftet misbilligende paraplyen — en ad gangen, om jeg maa be!

Trude saa op paa Didrik — han var sprængrød i ansigtet. Da traadte guldsmeden bukkende frem og tok høvisk til orde:

— Hr. borgermester — den unge mekaniker har æren av reparationen — hr. Didrik her av staden, som netop er kommet hjem!

— Mange tak, svarte borgermesteren — hvor er saa geniet?

I det samme fik Didrik ben at gaa paa. Han blev puffet i ryggen og dradd i blusen — han svaiet frem som en fuld mand, saa borgermesteren forsigtigvis steg tilbake.

— Her, Deres naade — her — her!

Hadde Didrik været en liten mand, kunde borgermesteren klappet ham nedladende paa skuldren og latt det hele være med det. Men Didrik var en sand kjæmpe — han lutet frem med de svære skuldre, saa bor-

germesteren straks forstod, at her maatte han til paa ven. ånden maatte en

— Unge mand, sa han fast og saa Didrik et sekund i øinene — jeg takker Dem paa byens vegne!

Derefter løftet han en smule paa hatten og trak sig tilbage. Og folk traadte igjen til side — han hadde ikke engang nødig at vifte.

— Op med hr. Didrik! ropte guldsmeden, og straks ropte de allesammen:

— Op med hr. Didrik — i veiret med ham, saa vi kan se ham!

I næste øieblik skjøt Didrik op over stimlen. To bomsterke kjøbmænd satte ham paa skuldrene og bar ham avsted op gjennem byen — da blev Trudes hjerte saa fuldt, saa fuldt! Hun visste ikke selv av, at hun fulgte — hun visste ikke selv av, at hun jublet. Men det gjorde hun — hun som alle de andre:

— Længe leve hr. Didrik — — hurra!

Barberen kom ut, da toget passerte. Han hadde ikke visst av det hele, men han saa der var fest og humør og spektakkell — saa dukket han lynsnart ind efter hornet, sprang

ut paa gaten og begyndte at spille. I hvit friserjakke skred han avsted og blaaste den stolteste marsj, han kunde. Han svang hornet til høire og venstre og markerte takten ved avmaalte støt — iblandt vrængte han øinene rundt og sendte et „fa“ ind imot ruterne, saa de slog buler som blanke blikskjold . . .

Men høit oppe i gaten kom Trude saa saart til at mindes Maria. Det var, som en varm, spinkel haand med ett puttet sig ind i hendes. Maria holdt jo ogsaa av Didrik — hun vilde ogsaa bli glad for dette, der hun laa i sit lille kammer!

Og pludselig vendte Trude om og pilte tilbake i sin søkvaate kjole. Dette maatte Maria vite — aa, Maria, lille gule Maria! Hun glemte, at de ikke var venner, at Marias dør kanskje var lukket. Hun visste bare en eneste ting — jomfru Maria vilde bli lykkelig!

Andpusten naadde Trude smugget og kloret sig op gjennom den belgmørke vindeltrap. Hun famlet omkring efter dørklinken og næsten styrtet ind til Maria.

Der sat hun ogsaa, da Elisabeth kom.
Og hun havde Marias røde kjole paa og
Marias strømper og Marias sko — men
Maria selv havde gjemt sig i sengen!

— Jeg kan ikke finde hende, sa Elisa-
beth til Trude — hvad vil du, jeg skal
gjøre, Maria?

XV

Den kveld blev der drukket tappert i byen!

Især var det muntert i Hussels have. Dit strømmet folk saa flittig til, at de trykket hverandre ind gjennom luken uten engang at be om forladelse! Men Hussel hadde plads til dem alle. Han skred barhodet op og ned mellem bord og bænker og førte sine gjester kavalermessig i havn — værssaagod, hr. møbelsnekker — denne vei, hr. bogtrykker — bak det trø der, hr. salmaker! For hver gjest bukket han høflig, saa hans hvite haarbusk svaiet om hodet. Han saa statelig ut, der han gik i sin alders værdighet, sat og alvorlig. Hans næse sa rigtignok altid *nei* og satte sig op mot alvorligheten — men Hussel selv sa

jo med hver mine. Og gjesterne trodde mest paa Hussel — de vilde ikke høre paa næsen — de saa kun paa hans ben og armer, som rørte sig saa inderlig til-lidvækkende, og fulgte ham henrykt av-sted gjennom haven. Og ikke før hadde de tat plads og gjort sig det makelig med stokken mellem knærne og hatten i nakken — vips, saa stod ma'm Hussel der med nøkleknippe og forklæ og kappe og det gløgge, fortrolige blink i øinene — et krus øl med brød og ost eller muligens nogen varme pølser? Man kunde *leve* i Hussels have — der vanket iblandt de lækreste retter!

Det snakket og surret fra alle smaa-bordene.

— Det var jo en rotte, sa knivsmeden oprømt — en rotte, som var kommet i røret?

— En rotte, sa urmakeren og strakte benene fra sig — det har jeg ikke hørt et ord om! Jeg har tvert imot hørt, at det var en fisk — en av de røde karusser fra dammen — —

Hussel kom i det samme forbi.

— Karus? spurte han — nei, det var da en aal. Den har sandsynligvis ligget der i flere aar og vokset og fetet sig, til den omsider fylgte røret ut — det er ikke første gang, saadant er hændt!

— Det kan nok være, svarte knivsmiden igjen — men dennegang var det tilforladelig en rotte! Jeg har det fra selve glasmesteren — hr. Didrik skrudde den ut med vridbor — den var min sandten saa lang som saa — —

Fra kilebanen tæt op til bymuren faldt lyset fra lamperne ut i haven. Bakeren og den unge apoteker spilte. De kastet begge den sværeste kule, saa det sang i planken — bum — bum! Kilereiseren maatte iblandt røre benene som trommestikker for ikke at faa dem helt smadret. De var kraftkarer, de to, og nu vilde de vise det tilgagns — bum! Der faldt kulen igjen, saa det drønnet i gulvet!

Men for enden av haven like imot ma'm Hussels kjøkken laa en rødmalet træbod med vimpel paa gavlen — det var det lille,

nye teater. Teppet var heiset halvveis op, saa man skimtet kulisserne paa begge sider, og midt foran rampen tronet en høi, spids-pullet tingest, som mest lignet en vældig bikube. Den stod helt utenfor i græsset og hadde et rundt kikhul paa indsidan.

— Hvad fanden, sa folk ret som det var og ruslet nysgjerrig bort og kikket. En slik tingest hadde de aldrig set — de gik rundt den av bare forundring, og de modigste stak hodet helt ind i hullet. Men de blev ikke klokere for det — det blev de først, da Hussel kom til. Han greiet det for dem som ingen ting.

— Det er sufflørkassen, sa Hussel forklarende og løftet den op i begge armer — indeni er der en almindelig stol, og der skal bakeren sitte og hviske. Men først trækker han kuban her over hodet, saa ingen kan se ham — saa er han sufflør!

— Naa saaledes, sa de alle og pustet. Det var lettere, end de hadde trodd, og siden de stod saa nær scenen, spurte de ogsaa efter teatret — hvordan gik det, og naar skulde det aapnes?

— Paa næste søndag, svarte Hussel stolt og halte teppet en smule op — vil De bare se kulisserne her og bakgrunnsteppet med den blaa himmel — er det ikke et smukt parti? Se den vesle dam mellom trærne og kirkespiret der opover skogen — jeg tror nok, det skal gjøre sig, ja —

— Men stykket, hr. Hussel — selve stykket?

Da la Hussel fingeren paa læben som en gammel, rutineret teaterdirektør og slog paa hodet ad den unge apoteker:

— Hys, hys — jeg har allerede sagt for meget, forfatteren kunde gjerne bli vred — de taaler ikke meget, de karer — —

— Bum, sa det fra kilebanen — det var forfatteren, som kastet den sværeste kule . . .

Den lille luke ind til haven gik fremdeles op og i. Barhodet og med opheftet kjole kom en efter en av de unge piker inde fra byen og hentet øl. De hadde store, blaa stenkrus i haanden eller slanke, brune lermugger, som nedentil videt sig ut som en boble — de gik ret frem til ma'm Hussels kjøkken og rakte dem ind gjennom en

glugge i døren. Og mens ma'm Hussel tappet og fylgte, saa de sig om med blanke øine og smilte iblandt ut i tusmørket til en eller anden god ven. Mange gik endnu med lange fletter og sløifer paa issen — ved beltet hadde de ofte en væske — de spæde ankler bar dem saa flint og let over gruset. Naar de atter gik med de fylgte mugger, hvor den gule fraade hævet sig i veiret, drog de alles øine undrende med sig — hvor var der ikke ynde over dem, som de viftet forbi i al sin ungpigeagtige blyghet? Benets myke, forjættende linje op under kjolen — hoftens næsten umerkelige slyngning, de svake skuldre, hvor nakken løftet sig bløt og uskyldig — — var de ikke selve Vorherres mesterverk paa jorden?

— Herregud, sukket den fetladne bogtrykker og tok en stille slurk av sit krus — at tænke sig, at min egen kone ganske har set slik ut!

Det var ikke netop lystige tanker at sitte i for en fetladen bogtrykker; men minder er ikke altid lystige, og bogtrykkeren fik

det gjerne med minder, naar han sat saadan og ruget over ølet.

Den unge apoteker, som spilte kiler, gav ogsaa agt paa de unge piker — men paa ham virket det anderledes. Han fik saadan underlig ild i blodet, at musklerne slog knuter av bare styrke — saa maatte den sværeste kule til.

— Bum!

De unge piker løftet paa brynet og saa op — der stod han, kjæmpen, mandig og stolt i lyset fra lamperne, mens kulen braket ivei mot maalet. Det var ikke, som det gjaldt nogen vaklende trækubber, det var mindst som det gjaldt at slaa taarn overende! Kilereiseren hoppet i veiret med albuerne frem ganske blek av rædsel — da rødmet den unge apoteker av stolthet og sendte et lynblik til de unge piker. Det fik ikke hjelpe, tænkte han, om kilereiseren drattet med . . .

— Godaften, hr. Hussel, sa det ærbødig i enden av haven — godaften og mange tak for sidst og saa naturligvis først og fremst tillykke med veiret! Ja, jeg ser da, besø-

ket er godt — men saa faar man nu heller ikke make til øl andre steder i hele byen — jeg vet nok en smule besked om det. Men hvad jeg ærbødigst vilde si — jo, „fa’et“ er endelig kommet tilrette — — ja, hr. Hussel husker nok „fa’et“, det slemme „fa“, som altid satte sig paa tværke i hornet — men nu er det heldigvis kommet ut. Aa, det er som en hel befrielse bare at tænke paa — det var, som jeg hadde et sting i siden, jeg ikke kunde bli kvit — men nu er da det hele iorden, og iaften er vi her alle tre!

To svaiende nik frem over nakken paa ham, som snakket, viste tydelig, at meddelelsen ikke var overdrevet. Til overflod raket en kontrabas op med sit snoede hode — den sa vel ikke noget endnu, men det hadde den heller ikke nødvendig. Han, som stod bak, snakket istedet:

— Det vil si, sa han drævende — at hvis vi kommer til uleilighet, saa kan vi jo nok øve et andet sted — —

— Paa min hybel, sa flageoletten.

Hussel holdt avvergende haanden op.

— Paa ingen maate, svarte han venlig og saa sig om efter et bord. — I er alle mer end hjertelig velkommen og gjør mig en stor fornøielse, om I blir!

— Nei, sa næsen og satte sig op imot Hussels utsagn, men ingen av de tre hørte paa næsen. De trodde meget mere paa Hussel — derfor blev de der hele kvelden. Han skaffet dem plads nær teatret. Der var ikke mere end tre av dem, men de saa ut, som de var fire om bordet — kontrabassen hadde saa stort hode.

Mens de sat og stemte, kom endnu et følge ind gjennom luken. Først gik Didrik med hatten i nakken — han lutet frem under trærne i haven og ropte nu og da over skuldren — siden fulgte tre unge piker med roser i brystet og smil om munden. Den ene var blond, den anden var brun, den tredje . . .

— Vi venter her, hvisket Elisabeth, da hun saa alle de mange mennesker — ikke sandt, jomfru Maria?

— Jo, svarte Maria. Hun stanset og pustet — hun var ute i aften for første gang.

Der stod de alle tre i skyggen fra muren, og Trude hadde endnu Marias kjole. Det voldte, at Didrik iblandt tok feil, men det hadde jo ogsaa Elisabeth gjort.

— Didrik, bad den rigtige Maria — vi gaar ikke længer nu — — vær saa snil at hente Hussel!

XVI

Men Hussel hadde alt set dem. Han kom med storartede fagter mot dem, saa Maria maatte gjemme sig bak Elisabeths ryg.

— Ser jeg rigtig, sa han og bukket underdanig — eller har jeg ikke den fornøielse at hilse paa nogen av teatrets vordende kræfter? Ja, mine damer kunde ikke komme mere beleilig, forfatteren er selv tilstede, og alle roller i stykket er utskrevet.

Derefter vendte han sig til Didrik.

— Maa det samtidig være mig tillatt, hr. mekaniker, at gratulere Dem med Deres bedrift idag. Hele byen taler da ikke om andet — det var, om jeg saa maa uttrykke mig, en overmaade vellykket debut, De der gjorde!

— Aa visvas, sa Didrik og slog Hussel paa skuldren — det kunde saamen enhver anden gjort likesaa godt.

— Ja, rørlæggeren for eksempel, svarte Hussel og lo.

Trude skottet bort paa Maria — jo, Maria hørte hvert ord.

— Ja, mente Didrik — eller hr. Hussel selv. Vi er forresten baade sultne og tørste og vilde svært gjerne ha et bord alene saa langt borte fra de andre som mulig.

Hussel gjorde igjen et buk.

— Øieblikkelig, sa han og forsvandt.

De tre unge piker blev en smule urolige — de saa paa hinanden, og de saa paa Didrik. Men Didrik stod, som om intet var paafærde, med hænderne i lommen og skrævende ben — han stod smilende og saa efter Hussel . . .

— Didrik, sa Elisabeth tilslut — vi skulde jo gaa igjen med det samme — vi kom jo bare for at si Hussel besked — —

— Ja, sa Trude — det gaar ikke an, at vi blir her.

Smilet om Didriks mund blev borte.

— Gaar det ikke an, sa han forundret
— ~~hvorför gjør det ikke det?~~

De tre saa paa hinanden igjen — nei, hvorfor gjorde det egentlig ikke?

— Jeg er jo med, sa Didrik undskyldende.

Da sprutet Maria ut i latter.

— Javist, sa hun — Didrik er jo med, og Didrik passer nok godt paa os — — det gaar naturligvis an, naar Didrik er med!

Elisabeth og Trude blev røde av lystighet, men Didrik kunde ikke begripe noget. Han saa spørgende fra den ene til den anden og sa tilslut:

— Hvad ialverden ler I av?

— Nu kommer maanen, sa Hussel i det samme og satte et litet træbord fra sig — jeg tror endog den er fuld iaften!

— Hvor? spurte Maria og stod paa taa — jeg ser den ikke!

Hussel stillet nogen stoler tilrette.

— Den er endnu bak muren, forklarte han — men om et øieblik, frøken Maria, om et ganske litet øieblik kommer den.

Didrik kikket trent iveiret, da maatte

de alle le igjen — de var blit saa muntre og glade. Et stykke borte smeldte trio'en løs med spillet. Et horn brølte forfærdelig op — der var noget, som knurret og brummet — saa pep flageoletten i som en kylling — —

Hornet holdt øieblikkelig inde — der blev som et tomt rum omkring.

— Ikke saa høit, sa en ivrig stemme — ellers spolerer De hele virkningen!

— Saa kan jo ingen høre mig, svarte det stilfærdig.

— Det gjør ikke noget — De er jo med allikevel — i næste stykke har De jo desuten solo'en alene — — der er vi andre slet ikke med!

Maria satte taaen frem og traadte Elisabeth sagte paa foten. Trude holdt lommestørklæet for munden. Alle kikket de hen mot teatret. Der sat det lille travle selskap og laget saa megen musik, det kunde. Der var ikke mere end tre av dem, men det saa ut, som de var fire ved bordet — kontrabassen hadde saa stort hode.

— Vin, sa Didrik til ma'm Hussel, som

heldte sig over hans skulder med sit aller træskeste smil om munden.

— Bæst, sa han like efter, da ma'm Hus-sel hadde snudd ryggen til.

De sat en stund og saa sig omkring i den tasmørke have. En og anden hædersmand var allerede blit dygtig hørøstet. De skubbet hatten over paa øret og slog med to fingre i luften — slik var det, slik og slik! Andre lutet i taushet frem over kruset med stive øine og en halvslukket pipe. Bogtrykkeren sat endnu fortapt i minder — han saa ut, som han hadde det hjertelig ondt, men minder er ikke altid lystige. — Bum, sa det fra kilebanen — det var apotekeren, som hadde faat øie paa de unge piker . . .

— Didrik, sa Elisabeth om litt og dreiet sit vinglas rundt med haanden — blir du nu i byen eller ikke? — — det har du endnu ikke fortalt os.

— Jeg vet ikke, svarte Didrik eftertænk-som — jeg kan endnu ikke si det.

Maria løftet hodet en smule.

— Før du reiste, sa du altid, at du vilde

bli her i byen — du vilde bygge et verksted med mange maskiner, og en lang, lang pipe til røken!

— Det koster mange penger, Maria.

— Men nu, du har gjort saadan lykke, Didrik — det var Trude, som snakket — tror du ikke, alle vil hjelpe dig? Alle er jo saa stolte av dig — jeg hørte det nok imorges paa torvet! Borgermesteren sa jo selv — —

— Borgermesteren er et fæ, sa Didrik.

— Men alle de andre, blev Trude ved — du hørte da vel, hvor de jublet og ropte og var vilde av fryd — se bare, hvor de hvisker og kikker derborte — guldsmeden har penger, og den gamle apoteker og den unge apoteker — —

Didrik lo og trak paa skuldrene.

— Ja, sa han — men jeg har ingen, det er det, som er knuten!

Trude gav sig endnu ikke.

— Netop derfor skal byen hjelpe dig — de, som har noget — de som kan! Aa, at ingen av os har penger — vi vilde gi dig, allesammen!

— Ja, hvert gran, sa Maria med blussende kinder.

Maanen kikket netop frem over muren. Lyset faldt over Elisabeths skulder midt ind i Didriks ansigt — han saa næsten barneglad ut, som han stirret op imot himlen.

— Og du spiller, sa han med et og saa Elisabeth ind i øinene — og Maria og Trude er smaa gartnere og staar paa torvet med roser og liljer — —

Hussel brøt i det samme av. Han kom seilende op med apotekeren paa slæp og la sin haand erindrende paa bordet:

— Undskyld saa meget, sa han smilende — men den unge apoteker ønsket nok at tale nogen ord med damerne, inden han gik — naturligvis i anledning av stykket, la han til og bukket for Didrik.

— Værsaagod, svarte Didrik likegyldig og flyttet paa sig, saa der blev rum — hr. Hussel er nok saa venlig at bringe en stol — og saa mere vin!

Den unge apoteker gjorde mange undskyldninger, før han tok plads — især log-

ret han længe for Didrik — men Didrik var pludselig blitt faamælt. Han gav sig til at stoppe en pipe, saa ut i øst og vest og brukte utrolig tid for at tænde.

— Hr. ingeniøren, sa den unge apoteker tilslut, da intet hjelp. Han var usikker over Didriks halsstarrighet og visste ikke, hvordan han skulde te sig.

— Mekaniker gjør det, svarte Didrik bak en røksky.

Igien satte Maria taaen frem og traadte Elisabeth sagte paa foten. Trude pillet ved laasen paa et armbaand — ingen av dem turde se paa hinanden.

— Skaal, sa Maria omsider og forsøkte at smile.

De drak i stilhet — derefter fylgte Didrik i glassene og tømte sit eget endnu en gang. Den unge apoteker famlet omkring efter cigaretter — han sat paa samme side som Didrik, var næsten like saa høi, men spædere og slankere. Han var umaadelig elegant med høi snip og snehvite mansjetter — han bar en fin, blomstret silkevest og diamantring paa lillefingeren. Didrik hadde

hverken snip eller mansjetter — han sat i en let, stripet jagtskjorte med nedfaldende krave. Hans hænder var store med tykke fingrer og grov hud — neglene lignet gult horn.

— Er det tillatt, sa apotekeren omsider og krammet forlegen paa nogen cigaretter. Den store, studse mand ved siden rykket ham helt ut av balansen.

— Gjerne, sa Elisabeth venlig og vilde hjelpe ham paa glid — gener Dem endelig ikke, hr. apoteker!

— Nei for Guds skyld, føiet Didrik til — gener Dem ikke paa nogen maate!

Den unge apoteker blev en smule rød — et øieblik saa det ut, som han vilde reise sig — — da spurte Maria tvers over bordet:

— Hvad skal saa *jeg* spille, hr. apoteker?

— Hyrdepike, svarte apotekeren lettet — en saadan liten gulhaaret hyrdepike med lang stav og krans om haaret og et kort, rødt skjørt! Her skal De se — her er alle rollerne utskrevet — her er Deres, frøken Maria, og der er et smukt digt av

hr. Altmar — han har skrevet versene til stykket. Jeg har vedlagt fuld beskrivelse av enhver utseende — frøken Maria skal ha utslaat haar og bare ben — —

— Bare ben? avbrøt Didrik og blaaste en vældig røksky fra sig.

— Det vil si, skyndte apotekeren sig at tilføie — hun kan naturligvis ha lyserøde strømper — — det virker udmerket bar-bent! Saa var det frøken Trude og frøken Elisabeth — —

— Ja, hvor skal saa de være bare? indskjøt Didrik muggen igjen.

— Paa hodet, svarte apotekeren slagfærdig, forfatterstoltheten blusset op i ham — der behøver de vel ikke strømper, vet jeg?

Didrik tømte igjen glasset og fyldte paany. Det saa ut, som han skalv paa haanden — saa nærmet han flasken til apotekerens glas.

— Hvis hr. apotekeren kan drikke vor vin —?

— Det kan jeg meget godt, sa apotekeren kort — Hussels vin er altid god.

— Kratsj, sa det i det samme, det var Didrik, som bet mundstykket av pipen.

Den dumpet i bordet, saa gnisterne føk —
 tobak og aske fløi utover. Elisabeth reiste
 sig forskrækket op —

— Nei, nei, sa den unge apoteker rolig
 — bli sittende, frøken, bli bare sittende
 — de gnister er saamen ikke farlige!

Og henvendt til Didrik spurte han for-
 bindtlig og skjøv cigaretæsken frem:

— Hvis hr. mekanikeren kan røke mine
 cigaretter —?

Fra nu av tidde Didrik mukkende stille.
 Kun drak han flittig og meget av vinen, saa
 de tre unge piker følte sig utrygge. Den
 unge apoteker merket forstemningen og
 gjorde sig færdig — saa tok han høflig til
 hatten og reiste sig.

Straks efter reiste Maria sig ogsaa.

— Vil du følge os hjem nu, Didrik?

De fulgtes stille ut gjennom haven. Didrik
 tidde hele tiden, som den, der har lidt et
 uoprettelig nederlag — han var heller ikke
 stø paa foten. Maria tok Trude under
 armen. Om litt faldt luken sagte i, og de
 kom ut paa den maanelyse gate. Der drog
 Elisabeth Didrik i ærmet.

Herregud, hvor Didrik saa ut, da han vendte sig! Hatten saa helt ned paa hans næse — han lignet en lang, ulykkelig gut, som venter skjend . . .

— Vær ikke kjed mere, du, sa Elisabeth — her har du os jo alle tre igjen!

Det lyste op i Didriks ansigt.

— Ja, Didrik, blev Elisabeth ved — jeg synes jo nok, du kunde holdt fred, du er jo ikke nogen gut længer — men jeg kan godt forstaa, at du ikke syntes om besøket iaften. Vi vilde ogsaa helst sittet alene —

— Ja naturligvis, sa Maria og Trude — det var jo *din* dag, Didrik!

Da skraalte Didrik op av henrykkelse og slængte sin hat saa høit i veiret, at den blev liggende i bogtrykkerens takrende. Og mens de tre forfærdet hysset paa ham, ravede han lyksalig nedover gaten og støtte iblandt til dem med skulderen, saa de vinglet helt ut i rendestenen!

Bak dem seilte en lang horntone avsted i maaneskinnet . . .

XVII

Men ute paa sletten tumlet vinden omkring som en vild fugl . . .

Den dukket sig i de dype enger og slog susende ned i kornakrene. Da hvasket og snakket det inde mellem straaene, og aksene nikket — javist, javist! Men bedst som det hvasket og snakket og nikket, var vinden væk. I grøften, hvor nypetorn stod og speilte sig i pytterne, kastet den sig lystig ned, saa vandet blev kruset — for der var endnu vand i grøfterne, skjønt solen drak hver eneste dag. Solen drak — barnene saa det, naar de badet i aen.

— Nu trækker solen vand, sa barnene og lo og pekte. De løp nøgne og brune langs bredden — bitte smaa piker med smilehul paa maven og korte gutteben, og

gutter med spinkle pikearmer og trapper av ribben **opover brystet** — iblandt tok de hverandre i hænderne og danset sig tørre og varme i græsset.

— Ja se, skrek de mindste og gapte av forundring — der falder lange traader ned! Det var helst henad aften, naar den værste hete var over — da var vandet i aeen saa passelig varmt og de smaa kropper saa passelig skidne. Og vips var vinden ogsaa der! Den pustet de tykke smaapiker i nakken og blaaste kan h ende en liten, stumpet bukse i aeen. En to tre glemte de alle, at solen drak vand. Gutterne vadet slanke og modige ut til livet, og pikerne fulgte ivrig langs bredden med myke skridt og haaret drivvaatt og dryppende om de runde smaa skuldre . . .

Men naar buksen omsider var fisket op, og alle barn var gaat hjem — naar ingen plasket mere i aeen eller ropte om solen — da blev vinden saa underlig rastløs. Den fløi fra aeen til veien og fra veien til muren, som løp om byen. Den puslet omkring i skydeskaarene og listet sig helt ned i gaten —

saa fløi den igjen tilbake over muren og helt ut, hvor Elisabeth bodde. I skumringen gled den henover haven, hvor de tre lindetrær stod og drømte. De stod tæt og fortrolig sammen og hvælvet kronerne ind til hinanden. Og mens Elisabeth traadte sit orgel, hvisket det søtt og sagte i løvet, og blomsterne bredte sin vellugt omkring.

I den flygtige sommernat, mens orglet spilte, gled vinden over haven. I den dypgrønne sommernat, mens taaken svømmet henover aaen, stod de tre lindetrær sammen og biet . . .

Kunde vinden suse de to forbi — kunde vinden suse uten i dem alle?

XVIII

Hr. apotekeren ønsker at rakes, sa den lille barber og bukket — vær saa god at ta plads, jeg skal øieblikkelig være til tjeneste.

Den unge apoteker stillet stokken fra sig og satte sig til at mønstre sit fjæs i speilet. Barberen laget imens saape.

— Vakkert veir idag, hr. apoteker?

— Ogsaa min mening, hr. barber.

— Ellers noget nyt av staden, om jeg tør være saa fri?

— Ikke det, jeg vet.

— Ikke det, hr. apoteker — ikke det? Det var ellers ganske merkelig. Hr. apotekeren og jeg indtar jo begge den samme særstilling i byen — ingen av os gaar rundt til folk, vi lar begge folk komme til os.

Hr. apotekeren lager miksturer og jeg lager saape — det kan jo igunden komme ut paa et, for de samme mennesker kommer til os begge — vi kommer endog selv hos hinanden! Og saa vet hr. apotekeren intet nyt, mens jeg sitter inde med en hel hopen — — er saapen for kold, hr. apoteker?

— Passelig, hr. barber.

— Udmerket, hr. apoteker — den sidste smørelse, jeg fik av hr. apotekeren var ogsaa passelig, vi er saaledes begge fornøiet med hinanden, og bedre kan det jo ikke være. Men hvad jeg skulde fortælle — hr. apotekeren har saaledes ikke hørt tale om det nye projektil?

— Det nye — — hvadfornoget?

Den unge herre holdt paa at bli vred, han satte sit spydigste ansigt op, men det blev næsten borte i saapen. Barberen merket da ikke det mindste.

— Det nye projektil, sa han forklarende — hr. Didriks nye, storartede projektil! Hele byen snakker ikke om andet — bogtrykkeren sat her saamen en hel time igaar og forklarte mig det hele! Det er

aldeles briljant, hr. apoteker — uovertræffelig, tør man si. Der skal lægges et stort rør ifra aen — aa, saa man kan krype i det! Og gennem det rør kommer hele kraften — det er et vidunderlig projektil, det største, som har været oppe i byen!

— Nu saaledes, sa apotekeren formildet — det har jeg forresten ikke hørt nævne — hr. Didrik er altsaa desuten projekt-maker?

— Netop, svarte barberen henrykt — det sa ogsaa borgermesteren imorges. Projekt-maker, sa han — nu husker jeg det. Jeg maatte forklare ham altsammen, om kraften og røret og aen og pipen — for der skal være en umaadelig høi pipe — og da var det, borgermesteren sa det — projekt-maker, sa han. Naa, hvor hr. Didrik skal sætte næsen tilveirs! Men saa er han nu ogsaa en fandens fyr — ja, hr. apotekeren vet jo nok, hvordan hr. Didrik klarte vandledningen oppe fra dammen? Der var kommet en prop i røret, og den sat fast — det var aldeles som med hornet der borte. Der var i lang tid en tone, som paa død og

liv ikke vilde ut! Jeg kunde blaase, saa det lyste for øinene og gjorde ganske ondt i maven — men nei, det nyttet ikke det mindste, og hver gang jeg hadde bruk for den, maatte jeg trykke paa en anden klaf, og saa blev det hele næsten spoleret! Hr. apotekeren kan bare spørre bakeren — han kan nok si besked om det — — er kniven god?

— Upaaklagelig.

— Det glæder mig, hr. apoteker, det glæder mig — ja, som sagt — bakeren kan nok si et ord om den ting. — Kan De trykke den tone ut for mig, sa jeg til ham en aften, og bakeren trykket. Hr. apotekeren kan ikke tro, hvor han trykket, for bakeren er en sterk mand — det var, saa han blev sort i ansigtet, om han end var næsten hvit av mel — saa kan hr. apotekeren selv tænke. Det var aldeles, som med hr. Didriks rør — der prøvet de sig baade den ene og den anden, ja rørlæggeren selv! Naa, endelig tok da hr. Didrik proppen, ellers hadde den saamen sittet der endnu. Men tonen trykket jeg ut selv — hr. Didrik var ikke

med om det. Hr. Didrik mestret kun proppen i vandrøret, men den mestret han ogsaa fuldkommen. Vil hr. apotekeren vende hodet en smule? Tak — jo, det har saamen ingen nød med hr. Didrik. Naar han nu faar det andet rør iorden — det store rør, som kraften gaar gjennem —

Da drog den unge apoteker paa smilebaandet:

— Bare der ikke kommer en prop i det ogsaa —

— Ak, hr. apoteker, hvor kan De tænke? Om der saa kom en gjedde ind — der er jo saa mange av dem i aeen — eller et helt faar, om man vil, saa 'gik det saamen galant igjennem. Aa, det rør kunde sluke en ko! Nei, hr. apoteker, det har ingen fare med proppen, spør kun hos bogtrykkeren, skal De høre — han kan hele projektilet paa fingrene, for han skal trykke det for hr. Didrik, saa alle kan læse det. Ja, det er vel en lykke for staden, at den har saadan en mand som hr. Didrik. Naar det projektil er kommet i orden, vil det forandre hele byen. Alt kommer til at gaa

med vand — belgen hos kjedelsmeden, pressen hos bogtrykkeren, dreierbænken hos snekkeren og den store, tunge slipesten i bakgaarden hos slagter Bendz — alle, som vil, kan faa kraft i massevis. Og da blir hr. Didrik en stor mand, og saa holder han bryllup med frøken Maria — —

Den unge apoteker var forlængst kjed av den masse vrøvl — han laa og skar ansigter under kniven — men da han hørte snakke om bryllup, kunde han ikke la være at spørre:

— Naa, saa hr. Didrik har alt forlovet sig — det visste jeg ikke?

— Ikke jeg heller, hr. apoteker, ikke jeg heller — det var bare en tanke, jeg hadde, man ser jo altid noget av hvert, og saa kan man ikke la være at tænke — det kan forresten udmerket godt være frøken Trude, hun har saadanne smukke, brune øine . . .

— Hvorfor da ikke, gapet apotekeren — hvorfor da ikke heller frøken Elisabeth, hr. barber — hun er dog den smukkeste av dem alle?

— Ja, det vet Gud, hr. apoteker, hun er

den smukkeste av dem alle tre. Og saa er hun til og med den forstandigste — aa, hr. apotekeren kan ikke tænke sig, hvor hun er en forstandig pike. Man kan tale med hende om alt mulig, og hun svarer — ja, hr. apotekeren kan ikke tænke sig, hvordan hun svarer. Jeg staar saa ofte og taler med hende, naar hun gaar nedad gaten her — det er næsten blit saaledes, at vi maa ha den samtale iblandt — hun spiller, og jeg spiller, og saa møtes vi begge i musikken. Og naar vi begge har gjort et fremskridt, saa glæder det os begge to — ja, hvor blir ikke frøken Elisabeth glad, naar hun hører, hvad som er hændt med hornet! Der sitter jo nok en tone endnu, men den sitter saa dypt nede, at jeg sjelden har bruk for den — jeg kan ogsaa godt bruke halvtonen over, der er saamen ingen, som hører forskjel. Ja, sier jeg, hvor skal ikke frøken Elisabeth glæde sig, naar hun faar den nyhet at høre! Hun tar saadan del i, hvad der sies, at det blir en glæde bare at fortælle. Vil De kun engang høre, hr. apoteker, en morgen kommer hun her forbi — —

Det var en dygtig lang historie, som nok kunde gjøre nogen hver utaalmodig. Men at bære sig som apotekeren gjorde — det var ingen mening i. Hadde han da ikke glugger i hodet? Saa han ikke, hvor glæden lyste ut av den lille barbers øine — hvor kinderne blusset av stolthet og haab? Nei, det var ingen mening i det, apotekeren bar sig som et daarlig menneske — han stak kniven midt i barberens hjerte:

— Naa, sa han likegyldig, mens han tørret saapen av fjæset — saa kan De ogsaa være viss paa, at Deres hr. Didrik løper av med piken!

Den lille barber blev ganske likblek — han traadte et helt skridt tilbake, som om nogen hadde git ham et haardt puff og spurte med næsten uhørlig stemme:

— Mener hr. apotekeren det — med tiladelse, har hr. apotekeren muligens hørt noget, om jeg tør være saa fri at spørre?

Da stak apotekeren ham endnu en gang.

— Absolut hørt det har jeg vel ikke — men man ser jo altid noget av hvert,

og saa kan man ikke godt la' være at tænke — www.libtool.com.cn

— — — —

Bogtrykkeren kunde ikke fatte, hvad som gik av den lille barber, da han stak indom henimot middag. Ogsaa bakeren merket noget — han tok gjerne tonen med, naar barberen stod og blaaste i døren; men idag var det ham rent umulig. For hornet holdt sig saa dypt nede, at bakeren ikke engang fik det til, naar han la haken ned paa brystet. Og det vet alle, som har prøvet, at da er det gravtonen, det gjælder.

XIX

Den aften gik Elisabeth og Maria og Trude nynnende ut gjennom byens port. De holdt hinanden i hænderne og flyttet skoene taktfast i gruset — foran dem slynget veien sig frem næsten snehvit i maaneskinnet. Det rumlet dygtig i det belgmørke porthvælv, som om nogen stod i skyggen og trampet, men det visste de godt, at ingen gjorde.

Fra Hussels have naadde rop og latter ut over muren. Iblandt skraalte en stemme voldsomt op — siden kom den smækkende lyd av kiler, som slog hverandre lystig i svime . . . den fulgte dem langt utover veien. Da saa de sig alle tre tilbake, men byen selv laa saa liten og stille — der faldt

kun en blek, dæmpet lysning gjennom et og
 andet av skyteskaarene

Ved en sving kom de til at gaa like
 mot maanen. Den hang over en av de
 store bakker og stirret paa sletten — dens
 store, hvite stenansigt aandet som stilhet og
 stivhet ifra sig. Hist og her stod en dugg-
 vaat busk som hyllet i nogen slags lysende
 hinde — et spind av straalere og duft og
 damp — dens egen skygge laa og lurte bak.

— Husker I det lille digt i min rolle,
 spurte Maria — det som hyrdepiken sier
 til maanen? Det er et av dem, hr. Altmar
 har digtet. Didrik syntes, det var saa vak-
 kert:

O maane, som det milde lys
 for stor og liten tænder —
 jeg kommer syk og saar til dig
 — vi var jo altid venner!

Min fot er træt, hvert skridt gjør ondt,
 mest ondt gjør dog min side
 — er det mon hjertet i mit bryst,
 som volder al den kvide?

Ak dræp det da og stans dets slag,
 saa det slaar ingen flere!

Hvert hugger som en knyttet haand,
 snart kan jeg ikke mere.
www.libtool.com.cn
 O tror du ikke selv, at Gud
 kan altfor meget kræve?
 Si, er det vel saa ondt at dø,
 som det er ondt at leve?

Maria sa det saa smukt frem, og hun var selv ganske bevæget. Hun gik og saa op mot maanen — den gled foran dem hen over sletten, flyttet sig rolig og fjern gennem skyerne som utenfor alle grænser og rum . . . .

Da fik Trude taarer i øinene ved at mindes sin egen sorg og ulykke — en for en rullet de blanke og runde nedad kinderne.

— Maria, bad hun — du maa ikke si det igjen, det digt om maanen — vi blir saa bedrøvet allesammen — —

Litt efter spurte Elisabeth:

— Syntes Didrik, at det digt var saa vakkert?

— Ja, svarte Maria drømmende — det var igaar, da vi hadde været til prøve. Jeg hadde et erende indom „Klokken“, og der sat Didrik borte i en krok . . .

— Alene? spurte Trude.

Maria blev stakaandet av bare forlegenhet.

— Jeg kunde jo ikke vite det, sa hun rødmende — ellers var jeg ikke gaat dit ind. Jeg kjendte ham heller ikke straks — han sat saa alvorlig og trist i kroken — jeg tror, han sat og skrev eller tegnet. Men da jeg snakket med verten, saa han op og nikket til mig — det kunde jeg jo ikke for —

Trude trykket Maria fast i haanden.

— Jeg mente det ikke saadan, hvisket hun skamfuld — Maria, du maa ikke tro andet, du maa snakke med Didrik, saa meget du vil! Hører du, Maria — jeg blir ulykkelig, hvis du ikke tror det!

Vinden kom glidende hen over græstoppen, snuste en smule omkring i veien og fløi videre frem over sletten. Om litt slog den ind i en fjern trækroner — de kunde høre, hvor bladene raslet . . .

En stund lyttet de alle tre, saa fortalte Maria igjen om Didrik, som sat saa trist og alvorlig i kroken. Der maatte sikkert feile ham noget, han som ellers lo og smilte —

kanske gik det ikke saa godt med det verksted, som det skulde — kanske vilde ingen allikevel hjelpe —

— Det er skam, sa Trude med ett og trampet med foten.

Trudes iver smittet de andre.

— Ja, sa de begge — det er skam, og Maria la til:

— Alle maa jo vite, at Didrik er flink! Hvad kan de andre smeder mot ham — hvad kunde rørlæggeren og kjedelsmeden den gang? Didrik har været ute og studeret og lært noget, han har været rundt paa alle mulige verksteder, gaat paa skole og læst og tegnet — hvad har vel de andre lært eller set?

— Det er sandt, mente Trude — hverken knivsmeden eller laassmeden duger det mindste. Husk da min saks var brukket av, saa kunde ingen i hele byen sætte stykket paa igjen — det var umulig, sa de allesammen!

— Og husk, sa Elisabeth og bøiet sig frem — husk, hvor Didrik var flink, før han reiste — hvor han hjalp os med vore

nøkler og skrin, naar laasen slog sig vrang og hængslerne gik av, eller med tusen andre ting. Det blev jo istand, bare han tok i det! Jeg har endnu en gammel spænde, som var gaat i to stykker — den satte Didrik saa smukt isammen, at ingen kan se saameget som en rift!

Maria husket ogsaa noget.

— End min symaskine, spurte hun — husker I det, Elisabeth og Trude? Det var næsten det rareste, tror jeg. Der var gaat et hjul itu helt inde i den, saa jeg ikke kunde sy nogen ting — da sa alle, jeg spurte, at den maatte sendes langt avsted til byen, den kom fra, og det vilde koste en masse penger. Men saa bad Didrik om at faa se og tok hjulet ut og laget et nyt, som var ganske maken. Det var et saadant med mange tænder, og der manglet ikke en eneste av dem!

De mindtes endnu det ene og det andet, mens de fulgte veien, uten at de merket det. Byen var længst gjemt av bakkerne — de vandret frem mellem stille akre og sovende

krat — maanen var kommet høit paa himmelen.

— Det er skam, sa Trude igjen — hvis ingen vil hjelpe! Her sitter de rundt i krokene med hauger av penger, saa de ikke vet, hvad de skal gjøre av dem — jeg skulde ha god lyst til at ta nogen av dem i nakken og ruske dem ordentlig! Men saadan er det altid, naar det er noget, som rigtig gjælder — naar det er en eller anden stor mand, som burde støttes paa alle maatter — for jeg er ganske viss paa, at Didrik kunde bli en stor mand!

— Om han kunde, føiet Maria til — han kunde bli den største i byen, større end rektor og borgermesteren, saa alle maatte bukke sig for ham — det er kanskje det, de vet, og derfor vil ingen av dem hjelpe.

Elisabeth løftet en smule paa hodet.

— Jo, sa hun høit — jeg vet en.

Maria og Trude braastanset i veien.

— Hvem — hvem? spurte de i spænding.

— Hr. Altmar, svarte Elisabeth — han har penger, og han har hjerte. Jeg vet,

han har hjulpet saa mange i byen — han vilde ikke si nei til Didrik. Og gik først hr. Altmar med, saa kom de nok efter, mange av de andre — det er bare, om Didrik vil spørre — —

Maria fik en indskydelse.

— Kunde ikke du snakke med hr. Altmar, kunde ikke du spørre, Elisabeth?

Trude sluttet sig henrykt til:

— Ja, ja, Elisabeth, du kunde gjøre det — Didrik hadde ikke nødig at vite det!

De holdt i klynge midt i veien, tæt og fortrolig sammen i maaneskinnet. Der stod de og varet om Didriks lykke med lysende øine og bankende hjerter — sletten laa stille og fjern og fredelig omkring dem.

— Tror I, hvisket Elisabeth — tror I, jeg kunde gjøre det?

Og som med én mund svarte de andre:

— Ja, Elisabeth, du kan og du skal ogsaa gjøre det!

— Men hvad maa da hr. Altmar tænke om mig?

— At du, sa Maria og kysset hende —

at du holder meget av Didrik, mere av ham end av nogen anden!

Da svarte Elisabeth varm og tryg:

— Saa vil jeg prøve endnu imorgen.

Ganske nær dem løftet en brat bakke sin kam mot himmelen. En tæt kornaker fulgte kammen til begge sider, og opad langs akeren krøp en liten, hultrampet sti. Maanen hang helt ned i aksene — den lignet en gammel, utkrotet urskive med krokete visere og snørklede tal.

Maria var træt og maatte hvile — hun pekte med fingren op til maanen.

— Deroppe under akeren — — hvad?

De fulgte stien langs bakkestupet. Men da de kom op, hang maanen ikke længer i aksene — den seilte som før høit over sletten, frit og fjernt og alene gjennom rummet . . .

I utkanten av akeren krøp de tre piker tæt sammen. Og mens straaene hvislet og gnislet omkring, hvisket de søtt og inderlig om Didrik — mens maanen stirret aksene til guld, og veien laa og ventet langs foten av bakken.

XX

Ding — dang — klokkerne ringte, det var søndag, og folk gik til kirke. Døren stod paa vid væg, og orglet spille — der stod ogsaa en rute aapen i et og andet av de høie vinduer, saa tonerne strømmet frit ut i solskinnet.

Ding — dang — klokkerne ringte, vinden bar klangen utover byen og spredte den over de røde tak. Ding — dang — kaldte det rundt i stuer og køkken, ja helt ned i sengene til de syke og dovne. Ikke engang murene stængte — langt utover sletten ropte det, utover bakker og grøfter og akrer, hvor kanske en søndagsklædt bonde-
mand gik rundt med sin pipe og saa til kornet . . .

Men inde i byen hastet nogen hver med at bli færdig. Bak de smaa og de store vinduer var imellem en hel kappestrid, og mere end én gang faldt ubetænksomme ord av munden. Det kunde være en knap som manglet, en fold paa en sort silkekjole eller bare en liten flek — paa søndag skulde ikke altid saa meget til.

— For fanden, knurret de røde i hodet og grov efter knappen eller gned paa flekken — vi kan da ikke gaa i kirke slik, hvad maatte ikke folk tænke? Og saa blev de endnu rødere end de var og glæfset efter piken og knuste de sorteste eder mellem tænderne — se saa, nu kom de kanske forsent, og det bare for den flek! Men det gjorde de slet ikke, de kom altid rundelig tidsnok og fandt den bedste plads i kirken. Og da kunde ingen se det mindste til flekken eller til det røde, som hadde været i hodet. Der sat bare et pent menneske med pene klær og hørte pent efter — og penere kunde det jo ikke være . . .

Ding — dang — klokkerne ringte, og folk gik til kirke. Det var søndag, og det var

den søndag, da teatret skulde aapnes. Trude og Maria sat paa hvert sit kammer og læste i sin rolle — vinduerne stod oppe, og saa øvet de endnu engang over gaten. Det kunde vel ikke være synd — de var saa bange begge to, at de ikke kunde tænke paa andet.

— O, sa den lille hyrdepike med sin blide stemme — den naadige frue maa ikke bli vred! Jeg laa ute inat mellem faarene og maanen skinnet — da kom en stor, styg mand med kappe og stok! Jeg kjendte ham ikke og blev saa bange, at jeg ikke kunde si et ord — jeg tok bare et litet lam om halsen. Da drog manden en kniv frem og dræpte et av faarene, kastet det over skuldren og gik.

— Hvad vil du bilde mig ind, svarte Trude, som var den naadige frue — hvad skulde det vel være for en mand uten netop Henrik, din kjæreste? Tror du ikke jeg vet, hvad han er for en skurk? I vil begge føre mig bak lyset, men det skal ikke lykkes jer — endnu denne time lar jeg Henrik kaste i fængsel.

Den lille hyrdepike vred hænderne og bad fortvilet:

— Gjør det ikke, naadige frue, gjør det ikke! Jeg sverger, at det ikke var Henrik — er vel Henrik en stor og styg mand? Henrik er saa smuk og god, se han har skjænket mig denne lille fløite, at jeg kan lokke paa faarene. Nei, naadige frue — det var ikke Henrik — har vel Henrik skjeg? Denne mand hadde skjeg, og han var mindst et hode høiere end Henrik!

Men den naadige frue var ubønhørlig og rystet bare vredt paa hodet:

— Vis vas, sier jeg — hvem bryr sig om dit skjeg og din fløite? Jeg sier, at det var Henrik, om manden end hadde aldrig saa meget skjeg og du selv aldrig saa mange fløiter, og jeg skal nok faa ham til at bekjende! Og du selv, laptaske — ta dig iagt og bli ikke stum engang til, naar du skal vogte din herskerindes eiendom. Jeg kjender jer, fattige folk — I er tyve og hyklere allesammen!

— Det er forresten ikke sandt, la fruen til med Trudes stemme — jeg tror, at rike

folk stjæler og hykler meget mere, de fattige er baade frommere og ærligere — — men gaa saa videre, Maria.

Og den lille hyrdepike løftet paany sin bedrøvede stemme. Bløtt og bævende bad hun fra vinduet i det trange smug — stemmen rakk akkurat over gaten. Det kunde umulig være synd, selv om det spilte og sang i kirken — hun snakket jo ogsaa saa sagte hun kunde . . .

Om eftermiddagen kom Elisabeth. Da sat Trude inde hos Maria — endnu øvet de flittig paa rollerne. De hørte ikke engang, at det banket paa døren — —

— — —

Hussels have var festlig at se til, da gje-sterne indfandt sig utover kvelden. Brokede papirlygter gynget i træerne, der var feiet og sandstrødd og raket overalt, og bordene skuret med sand og saape. Hussel selv var trukket i kjole — han skred som altid værdig og alvorlig og tillidvækkende avsted, bukket, hvor der skulde bukkes, og stanset, hvor der skulde stanses — den kunst kunde

ingen bedre end han. Og saa en eller anden tvilraadig ut, som om al den stas var for meget for ham, hadde Hussel straks et forløsende ord — værsaagod, hr. melke-
mand — denne vei, hr. børstenbinder — bak det træ der, hr. skomaker — — da lempet det sig baade for den ene og den anden, selv for skomakeren bak træet, som ikke kunde se det gran! For der var det ved Hussel, at han tok enhver paa den rette maate, og naar han med sit alvorlige smil og den kridhvite haarbusk bød folk velkommen, saa kunde de ikke andet end føle sig vel. Næsen sa rigtignok altid *nei* og satte sig op mot ålvorligheten, men Hussel selv sa *jo* med hver mine. Og alle trodde mest paa Hussel — de brød sig pokker om næsens utsagn — de fulgte ham henrykt ind mellem bordene og dumpet villig ned, hvor det skulde være. Og ikke før hadde de gjort sig det makelig med stokken mellem knærne og hatten i nakken — vips! saa stod ma'm Hussel der saa træsk og fortrolig som bare fanden og hvisket om de sne-
digste lækrierer! Hvad under, om folk sat

og koset sig — ja selv den stakkars skomaker bak træet? Han glemte over ma'm Hussels suppe, at han ikke kom til at se det Guds skåpte gran . . .

Den lille luke gik op og i. Skinnende av sundhet og rundhet og glad forventning, men ogsaa iblandt av fløiel og silke, kom byens fædre og mødre vandrende. Hussel fik mere og mere travelt — hans hvite haarbusk kom og blev borte — den dukket op snart her og snart der — iblandt holdt den ogsaa ganske stille. Det kunde ogsaa være fornødent, for hver skulde tages paa sin maate. Men han fik ogsaa tid til det, uten at sætte nogen tilside. Enkelte greiet sig godt med et vink, andre trængte ikke mere end et buk — saa gik det likesom op i op! Naturligvis var der ogsaa dem, som virkelig voldte dygtig stræv og truet med at bringe forstyrrelse ind — men da kunde en taus, sørgmodig hovedrysten ofte bringe det hele i lage:

— Desværre, der var ingen bedre plads — det var et rent ubegripelig uheld!

Efterhaanden fyldtes den lille have. Hete

i kinderne og blanke i øinene kom de unge piker smygende — de drog hinanden forlegent i hænderne og smilte blygt, naar de saa en kjending. Bedsteborgerne myste med øinene og blinket til lygterne — det var meget til stas, saa det ut til — de strøk med fingeren over de hvitskurede bord og følte sig for, inden de satte sig. Men om de end fandt det overlæg fint, saa trak de dog piperne op av lommen, stoppet dem kraftig og tændte og pattet. Og naar en eller anden nøs, ropte de bare prosit gjennem røken — det kunde være til bakerens lærling, men likesaa godt til borgermesteren. Han sat ved et bord midt i haven og snakket med rektor — han hadde som altid paraplyen med og holdt sine hænder foldet over skaftet. De, som sat nær, turde knapt svelge av ærefrygt, og bare en av dem sa et ord, spidset de paa ørene og lyttet og undret.

— Det forbauser mig, sa rektor og blinket bak brillerne — jeg kunde nævne baade den ene og den anden som støtte for min paastand — mest indgaaende er vel

spørsmålet drøftet av Lucas van der Möhle . . www.libtool.com.cn

— Lucas eller Kjukas van der Möhle eller Bøle, svarte borgermesteren — alltid skal jeg ha ham i næsen, jeg kjender med respekt at si ingenting til ham og ønsker heller ikke at gjøre det!

-- Gud bevare mig, stønnet rektor og saa mot himmelen.

— Ja, Gud bevare os, tænkte de nærmeste og gjorde som rektor — der maa være maate paa vankundighet — —

For enden av haven laa det lille teater med en blaffende lampe paa hver side. Teppet var nede, men det lyste ut gjennom glytt og spræk. Iblandt smuttet en og anden formummet skikkelse tyst om hjørnet. Da strakte de unge piker hals og hvisket og pekte — var det ikke Hans' sko eller Lottes flette?

— Hurra, ropte smaagutterne og blev bakefter ganske forskrækket.

Men ingen skjendte, for alle var de saa oprømt og glade — ja, selv den stakkars skomaker bak træet. Han bøiet sig frem

mot sin nærmeste nabo av bare trang til at være elskværdig og spurte saa forbindtlig, han kunde:

— Det gaar jo ilaas med hr. Didriks projekt?

— Ja, sa naboen likesaa forbindtlig — det later endog til at gaa glat, nu er de med baade den ene og den anden!

— Saa skal vel arbeidet snart begynde?

— Det skal det visst — hr. Didrik tar avsted en av dagene for at se paa maskiner og træffe avtale med et eller andet verksted, sies der.

— Det tør bringe liv i byen, hvad?

— Det vil det aldeles utvilsomt gjøre, baade liv og penger. Det vil drive industrien i høiden og skape fart og kræfter og nye felter — her har vi jo staat rent i stampe — —

Skomakeren fattet det til fuldkommenhet.

— Akkurat, bedyret han — det har vi gjort, det er den reneste og skjæreste sanddruelighet — vi har staat rigtig kraftig i stampe!

— Hys, hvisket naboen — naar man taler om solen, ~~saa skinner den en~~ .

Skomakeren saa sig nysgjerrig om — der faldt luken i efter Didrik. Han gik langsomt frem gennem haven og løftet imellem en smule paa hatten. Hans solbrændte ansigt lyste av stolthet — det vakre hode sat høit og frit paa de statelige skuldre. Fra alle hold ræktes hænder og krus mot ham, og folk stod op for at trykke hans haand — der blev ropt paa ham og vinket paa ham — selv borgermesteren dreiet paa halsen og saa meget naadig ut. Med dype buk kom Hussel ilende og viste med haanden indover haven — der var reserveret en udmerket plads med briljant utsigt — værsaagod, hr. mekaniker, like frem ad midtgangen der! Saa skyndte han sig foran med storladne fagter, blaaste paa bordplaten og flyttet paa stolen — skulde han ikke vite at ta imot en saadan mand som hr. Didrik?

— For en hals, hvisket de unge piker og saa stjaalent bort paa ham — se bare, naar han snur sig, og læg merke til haken

og munden — der findes ikke saadan en mund i byen —

— Vin, hr. mekaniker, ikke sandt? smis-
ket ma'm Hussel ganske kjælen i stemmen
— vi har en superb vare iaften, som jeg
tør anbefale særdeles — —

Endelig kom Didrik tilro. Han la hatten
fra sig paa bordet og skjænket smilende et
drabelig glas. Men endnu var ikke folk
færdige:

— Skaal, sa de og klinket med ham —
tillykke med arbeidet!

— Gid det maa gaa bra, hr. Didrik!

— Godt gjort, hr. mekaniker, godt gjort!

— Paa held og velsignelse for Dem og
os alle!

Om litt blev der nogen staahei igjen —
det var musikanterne, som klemte sig frem.
Vel var det ikke saa svært for de to, men
det var ham, som slæpte paa kontrabassen.
Han hadde sin haarde nød — albuer, spa-
serstokker, kaapeærmer og stolrygger — alt
mulig klorte det bort i strengene, og hver-
gang kom et sint brum, saa eieren undselig
bad om forladelse. Omsider rakk de dog

dit, de skulde — det var et litet bord nær teatret, og der tok Hussel behørig mot dem.

— Værsaagod, hr. kapelmester, sa han og bukket ærbødig for barberen. Næsen saa rigtignok uforskammet ut, men den maatte man alltid se væk fra. Barberen var desuten ogsaa i kjole, og saadan en kjole gir courage — han klappet Hussel nedladende paa skuldren og vendte der-etter front mot haven. Der var ikke en, han blinket for — værsaagod, de damer og herrer!

Mens de stemte, dukket bakeren forlegen op. Han skulde snart ind i kuben, men eftersom tiden nærmet sig, blev det mere og mere vanskelig for ham. Det var i og for sig ganske letvint — men saadan midt foran alles øine? Han merket, at han blev het om ørene, og saa sig ængstelig om efter Hussel, men Hussels hvite haarbusk var borte.

I det samme smeldte trio'en løs. Den lille barber hadde reist sig op — med hornet svaiende frem og tilbake markerte han

takten for sit lille orkester, som lydig fulgte hvert eneste vink. Visst hadde de nogen noter for sig, men det var tryggere at se paa hornet — det skeiet iblandt saa besynderlig ut og kunde dra saa længe paa tonen, at noterne kom rent tilkort. Desuten hændte det ikke sjelden, at hornet gik sine egne veier, og da var noterne helt umulige, eller det sprang over nogen, naar det var ondt at faa dem med. Ved bordene tidde folk stille og saa paa hinanden eller rystet paa hodet — men der var ogsaa nogen reifærdige, som nynnnet med, saa godt de kunde. De unge piker kniste og lo — de turde ikke engang se op, og smaagutterne prøvet at blaase i hænderne. Nu og da lettet en hædersmand paa sig og kikket — hvad var det for musik igrunden? Det var nok et horn, det var greit at skjønne — men hvad var vel det andet for noget? Imens strævet og slet det lille orkester og gjorde sig al optænkelig flid. Der var ikke mer end tre mand, men det saa ut, som de var fire ved bordet — kontrabassen hadde saa stort hode . . .

Nu kom det spændende øieblik, da bakeren skulde krybe i kuben.

Hadde nu ikke smaagutterne været, er det trolig, at bakeren hadde greiet det. Det var jo i og for sig ganske letvint, om det end kunde ha sine vanskeligheter. For saadan uten videre, naar alle mennesker ser paa det, at trække en kube paa som en skjorte — det er ikke hver mands sak. Men det er allikevel trolig, at bakeren hadde greiet tingen. Han forstod sig baade paa honning og bier, og om han end ikke selv var en bie, saa visste han, hvordan en kube var laget — — nei, bakeren skulde nok klaret ertterne, hadde bare ikke smaagutterne været. For da han løftet kuben og skulde slippe den ned over skuldrene, gav de et hyl av henrykkelse — slik straa-hat hadde de aldrig set i sit liv! Derved mistet bakeren fatningen, han fik kuben skjævt over sig, og da han ikke kunde gjøre et skridt, tumlet de begge lystig overende.

— Hurra, skrek smaagutterne — hurra for bakeren! De klappet i hænderne,

trampet med benene og reiste en storm av latter og jubel. Den stakkars baker hadde aldri været saa ulykkelig i sit liv. Han skammet sig, saa han graat inde i kuben — ja, efterat Hussel hadde stillet ham op, kunde de nærmeste se, hvor kuben rystet . . .

XXI

Det hadde alt længe været tusmørkt.

Den gamle mur utenom haven var efterhaanden blit næsten sort. I træerne tok lygterne paa at gløde — det gule skin speilte sig i tinkrus og ølglas paa bordene. Bedsteborgerne røkte endnu pipe — naar en iblandt tok et sterkt drag, aapnet et ildrødt søvnig øie sig bak røken. Lydløst og hvi-skende smuttet ma'm Hussel om mellem gjesterne. Hun var træskere end slangen i Edens have — hun lugtet liflig av stek og suppe og fristet baade Adam og Eva. Hussel stod stille op ad en stamme for dog at kunne være forhaanden.

Det pludret muntert fra de mange smaa-bord. De unge piker, som tusmørket skjermet, snakket med klare, glade stemmer og

lo som lerker. Smaagutterne husket endnu paa bakeren og vogtet med spændte fjæs paa kuben — men den gladeste i hele haven var Didrik. Drømmende stirret han ut i kvelden uten at vite, hvem han skyldte sin lykke . . .

Over røken og muren og træerne stod en blek, melkeblaa himmel. Og som den første stjerne tændtes, gik teppet op i det lille teater.

Herregud, der stod Maria — der stod den lille hyrdepике! Hun hadde en lang stav i haanden og det gule haar utslaat langs ryggen. Hendes skjørt rakk bare ned over knæet, saa de smukke ben kunde sees — nu drog hun et brev op av lommen og gav sig langsomt og lavt til at læse. Da blev Didrik helt tankefuld —

Den lille hyrdepике skalv i stemmen. Det kunde være, fordi hun var bange, men ogsaa fordi hun var rørt over brevet. Ordene faldt saa forunderlig blidt — det var ord om kjærlighet og lykke — hør bare, hvad som stod i brevet:

— O Rebekka, stod det i brevet — min

elskede, som jeg længes mot! Møt mig i eftermiddag ved den lille dam bak lunden — jeg har saa meget at skulle si dig. Lille Rebekka, jeg tror naadigfruen er vred paa mig, og jeg vet ikke hvorfor — jeg har stedse været hendes tro tjener — men saa-længe du, min Rebekka, holder av mig som før, kan intet gjøre din Henrik ulykkelig!

Den lille hyrdepike førte brevet til sine læber og stak det siden ind paa brystet.

— Den lille dam bak lunden, sa hun — det maa jo være her? Saa vil jeg sitte stille og vente, jeg ser paa solen, at det er over middag. Det kan ikke vare længe, før Henrik kommer. Der hører jeg skridt — o, det er sikkert ham!

Men det var ikke ham — det var greven. Han var saa fornem og stolt og vakker, men hans hjerte var sort som kul. Han talte nok smukke og venlige ord, men det var, fordi han vilde forføre Rebekka.

— Min skjønne, sa han og nærmet sig — gaar hun saa ensom og alene?

Den lille hyrdepike blev meget bange, for hun visste, at greven var en ond mand.

— O naadige herre greve, bad hun — jeg er bare en stakkars pike — o gjør mig dog ingen fortræd!

— Skulde jeg vel gjøre dig fortræd, svarte greven — mit smukke barn, hvor kan du snakke? Jeg ber kun smukt om et litet kys!

— Det kan jeg ikke skjænke jer, herre — jeg er en ærbar og dydig pike.

— Netop derfor ønsker jeg det saa meget mere — tro mig, de ærbare og dydige piker er sjeldne fugler. Se denne ring skjænker jeg dig!

— Nei, herre, behold eders ring og gaa eders vei.

— Hvorfor saa knibsk, lille jomfru — det klær hende dog slet ikke.

— Herre greve, I er en fin og fornem mand, og jeg er bare en fattig hyrdepike — ak, la den stakkars hyrdepike gaa, og søk, hvad I ønsker, hos eders like.

— Endnu trodsig og endnu kostbar — nu, saa ta denne pung —

— Nei, nei — jeg vil hverken eder

eller eders pung — ak, slip mig dog, herre, slip mig dog!

Den lille hyrdepике var ilde faren. Greven holdt fast om hendes haand og drog hende til sig trods motstand og bøn — da dukket pludselig Henrik op. Rasende styrtet han løs paa greven med opløftet kjep, slængte ham til jorden og prylte ham igjennem.

— Hund, skrek han saa sterkt han kunde — jo, jeg skal lære den fine herre at holde fingrene av fatet, om han saa var ti ganger greve!

Det var en prægtig scene, og Henrik brukte sin stok med kunst. Ei, hvor greven tiggert tyndt, og da den lille hyrdepике tilsidst knælte ned og takket himlen for sin frelse, saa var mangt et øie i haven vaart, som det saa smukt pleier at hete.

Nu kom en idyl med begge de elskende — et yndig tableau ute i det grønne. Saa var den lille hyrdepике færdig og trippet sin vei med staven over skuldren og med Henriks haand i sin, mens et stormende bifald fulgte dem fra haven.

— Henrivende, sa de fine fruere og nikket fornøiet til hinanden — en virkelig smuk og tækkelig pike!

— Uskyldig, snøftet torvkonerne rørt — og saa liten og lækker og fin som en guldblomst!

— Riktig en Guds engel, tænkte bogtrykkeren — han drak drømmende av øllet — ak ja, tiden gaar — tiden gaar!

Men Didrik sat saa tankefuld og støttet sit hode tungt i haanden.

Imens hastet akten mot sin slutning. Den elendige skurk av en greve var endnu en gang kommet ind paa scenen — det var nok et beleilig sted der ved dammen. Han stod og snakket saa lumsk med sin tjener — saadan og saadan skulde tjeneren gjøre. Han skulde ta en skarp kniv og liste sig ut til Rebekkas faar, naar de alle laa og sov ute paa sletten. Og ritsch — ratsch skulde han snitte en buk i halsen, slænge den over skuldren og springe sin vei. Naar den naadige frue fik vite det, maatte de la falde et ord, saa skogvogtersønnen Henrik blev mistænkt. Fy, hvor greven saa hæsliq ut, mens han underhandlet med tjeneren — nu

kastet han sin pung til ham og lusket ut med et giftig smil. Og mens tjeneren talte pengene, dalte det lille blaa teppe.

Det var nu atter barberens tur, og han lot ikke vente længe paa sig. Knappt tok folk paa at hoste og snakke — saa reiste han sig igjen fra stolen. I knakende skjortebryst og med hornet under armen gav han den fornødne besked til orkestret — saa satte han sporenstreks hornet for munden.

— Omforladelse, sa kontrabassen forfærdet — jeg maa først stemme, det er saa dugget — —

Men det var forsent — barberen kunde ikke holde pusten tilbake, og der skjente den første note avgaarde. Hille mænd — det var „Ave Maria“ med den deilige rytme og den store høide — „Ave Maria“ med sin stige av toner helt op til Guds skammel! Med brask og bram entret barberen langsomt tilveirs, og flageoletten fulgte skamfuld efter. Men kontrabassen blev igjen og laget nogetslags sørgemarsj paa stedet, som blev mere og mere kummerlig, jo længer de andre kom ifra ham.

— Vorherre bevares, tænkte doktorens frue og ifoldet sine smale hænder — den sjauer derborte kløv jo i tonerne, som om det var i en diger brandstige!

Nu var barberen næsten oppe. Han hadde ikke traadt feil en eneste gang — han var høit over skyerne, saa menneskene omkring var ganske smaa. Endnu et trin, saa hadde han sat kronen paa verket . . .

Aa, der stod han øverst paa stigen med hodet helt ind i paradiset! Det var en stund saa mættet av sødme, saa rik paa lyksalighet, at han aldrig i sit liv hadde følt maken! Men det kunde jo ikke folk vite — de hørte bare en øredøvende tone og undret over, hvor længe den varte, og at han ikke tok fat paa nedgangen. Det lille orkester undret sig ogsaa — nu slap pusten op for flageoletten, og kontrabassen hadde ikke mere bue — — da saa de alle, at den lille barber blev hvit i ansigtet. Han lukket øinene og slap hornet, halsen knækket over — der segnet han fremover bordet — —

Naa, hvor der blev spektakkel i haven! Fra stoler og bænker kom folk styrtende,

bord deiset overende og ølkruis veltet. — Han er død, sa en klok kone, for der er kloke koner alle steder, og da hylte de dumme i kor, for dem er der endnu flere av. Det var nær ved, at der ikke var blit mere teater! Endelig slap da doktoren til og fik banke og klemme — nei, død var han ikke, men der var kanskje sprunget et blodkar . . .

Flageoletten og kontrabassen holdt en liten raadslagning, og da barberen blev baaret avsted, fulgte de begge pent efter med sørgelige miner og passende skridt. — Puh, sa Hussel, saa var det over, og teppet kunde gaa op paany.

*

Didrik maatte først høre stemmen, inden han kjendte Trude igjen — saa fremmed virket den statelige frue, som sat i hallen og snakket med sin terne. Hun bar en stor guldkam i haaret, hadde kniplingskrave og puffer paa ærmene — om halsen laa et veltig ravkjede, og ved beltet hang pose og klirrende nøkler. Folk dultet hinanden overrasket med albuen og kunde ikke nok-

som beundre, hvor Trude saa fornem og stolt ut. Hun stod i døren og saa ut av vinduet, og ved døren stod ternen og smisket og sladret.

Det var et skabilken av en terne. Med sit sleskeste smil om munden lirket hun op en lang remse om skogvogtersønnen Henrik og hyrdepiken Rebekka — jo, det var et par nette folk! Inat var der saamen stjaalet et faar, mens hyrdepiken laa og vogtet — vilde den naadige frue betænke det? Men heldigvis var der vidner forhaanden. Grevens tjener hadde sent om natten møtt en mand med et faar over skuldren, og manden lignet Henrik paa en prik! Ja, saadan stod ternen i døren og snakket, men Didrik brød sig ikke om ternen — Didrik sat bare og stirret paa Trude . . .

— Bring Rebekka hit, sa fruen.

— Øieblikkelig, svarte ternen og neiet.

Nu kom scenen mellem den naadige frue og den lille hyrdepike. Og da alle i haven visste, at hyrdepiken var uskyldig, skar det dem ganske i hjertet at høre. Den naadige

frue var saa skrækkelig vred, hendes store, brune øine skjød lyn — aa, det var en uretfærdighed over al maate! Tilslut kom ternen igjen og meldte, at greven ønsket at tale med naadigfruen, og saa blev den lille hyrdepike sat paa dør.

Man snøftet av sørgrelse og harme i haven — hvad pokker kunde nu greven ville? Han var ikke til at taale, den kar.

Men det gav han straks besked om selv — den frække lømmel gik like paa saken. Det var naadigfruens frøken datter, det gjaldt — hende vilde han ha fingre i. Naa, hvor han føiet sin tale smukt og slep sine ord glatte og runde! Den naadige frue blev tilsidst aldeles fortryllet — visst skulde han ha hendes datter, ja, der var ikke snak om andet. Nu skyndte hun sig at hente hende, saa kunde greven selv spørre.

— Gik hun allerede, tænkte Didrik, han hadde bare øie for Trude, og hun var ogsaa værd at se paa — men i næste øieblik traadte Elisabeth stille ind.

Elisabeth var i en sort kjole. Hun hadde bare et eneste smykke, et litet blankt guld-

kors i halsen. Høi og slank stod hun foran greven med sin lille bønnebog i haanden — en billedskjøn nonne med straalende øine under den store, alvorlige pande. Armene hang frit ned ved siden, og mens hun gjorde en svak bøining, spurte hun med sin klare stemme:

— Hr. greven ønsker at tale med mig?

Da glemte Didrik, at Trude var gaat — han støttet begge sine albuer paa bordet og lot hodet hvile i hænderne . . .

— Hr. greven ønsker at tale med mig?

— Ja, sa greven og skrapet i gulvet, saa det hørtes rundt hele haven. Og mens folk skar tænder til ham og kunde ha slaat ham ihjel, turet han frem i sit frieri med buk og smil og søtladen smiger. Men det nyttet ham ikke det mindste — de mange sirlige talemaater gjorde intet indtryk paa frøken Ariadne.

— Hr. greve, svarte hun ganske koldt — gjem eders smiger og smukke ord til en anden. Vil I mig ellers noget, er I kanske saa god at si mig det med jevne ord, saa er I sikker, at jeg forstaar jer!

Det mumlet bifaldende rundt i haven. Didrik blev ogsaa munter tilmote — han drak av sin flaske og saa sig et øieblik taknemlig omkring. Alle, alle hang de ved Elisabeth. De smilte til hvert ord, hun sa, og stenet greven med knusende blik: — Kan du nu se, din lange slyngel, der fik du det og der fik du det! Hvor kunde du ogsaa tænke, din hund, at saadan en engel vil vite av dig! Gaa du kun din kos med det samme og vær glad til, om du slipper av med det!

Da Didrik igjen saa paa Elisabeth, laa greven paa knæ foran hende. Han kysset sømmen paa hendes kjole med alleslags for-elskede fagter og var helt utaalig at se. Tilsidst stampet da frøken Ariadne med foten og viste med haanden hen til døren, og under hujing og piping fra bordene lusket greven slukøret av. Didrik lo ganske høit og gav sig til at klappe i hænderne.

Teppet gik ned efter nogen skjenden og snak frem og tilbake. Den naadige frue hadde vist sig igjen med sin guldkam og med sin kniplingskrave, men nu hadde Elisabeth rent tat luven. Da hun trykket

bønnebogen til brystet og sa, at hun aldrig kunde elske greven, aldrig elske andet end bogen, var der ingen, som ikke holdt mest av hende . . .

Saa kom tredje akt i det grønne, og saa blev det hele igjen forandret. Maanen skinnet saa høit paa himmelen — ja, det var Hussels store triumf! Men om den end var meget smuk, saa var den lille hyrdepике endnu smukkere. Nu lignet hun næsten en liten fe — hun sat paa en sten med sin stav i haanden og nynnet sit lille digt til maanen. Det digt syntes Didrik var saa vakkert!

Da raslet det pludselig inde i buskene, og der stod frøken Ariadne mellem trærne. Den lille hyrdepике blev bange, hun kjendte jo godt den fornemme frøken — men den fornemme frøken tok hende saa venlig ved haanden og snakket med hende som til en søster. Og da forstod hyrdepikeren, at den fornemme frøken selv var bedrøvet — saa glemte hun sin egen sorg og gav sig til at trøste den anden.

— Kjære, sa hyrdepikeren søtt — vær ikke

saa bedrøvet, frøken! Min Henrik sitter uskyldig i fængsel, og det er saa ondt at tænke paa — I har det dog ikke saa slemt som jeg!

— Mener du ikke, svarte frøkenen — ak jo, jeg har det meget værre — mig vil de ta og gi til greven!

De var saa rørende begge to, at folk fik travelt med at tørre øinene, som om det var til en rigtig tragedie. Begge hadde det jo saa ondt, og begge var de jo saa gode og fromme. Heldigvis varte det ikke længe, før det blev opdaget, at greven var en skurk, ellers hadde det set galt ut. Men det blev opdaget, og da vendte jo alt sig til det bedre. Henrik blev fri, og den naadige frue kom selv tilstede — ja, der hadde Trude en stor scene, saa hun nær stak de andre ut! Guldkammen funklet i maaneskinnet, kniplingskraven laa saa snehvit om halsen, og selv ødslet hun med de smukkeste ord.

— Mit barn, sa hun til frøken Ariadne — min datter, sa hun til hyrdepiken — kunde hun vel gjøre det bedre? Hun

hadde jo et hjerte av guld og var hverken ond eller hovmodig naar det saadan kom til stykket! Der bredte hun sine armer ut og sluttet dem begge eftertrykkelig i favn . . .

— Mit barn — min datter!

*

I haven var folk ellevilde av glæde. De trampet med benene og svinget med kru-sene og visste ikke, hvem de holdt mest av. Nok var frøken Ariadne en engel, og visst var hyrdepiken yndig, men den naadige frue var saa varm og deilig — nei, det var ikke godt at si!

Og Didrik — —

Der var engang en prins, som het Paris. Men ham hadde Didrik aldrig hørt snakke om. Det vilde heller ikke ha nyttet ham noget, for Paris var en letsindig knegt, som under alskens enfoldige miner skjulte den mest forslagne kløkt. Men Didrik — han var virkelig enfoldig og hverken kløktig eller letsindig.

Didrik — han kom rent i vildrede . . . .

XXII

Endnu en søndag spille Elisabeth og Trude og Maria komedie. Og endnu en søndag sat Didrik i haven. Saa kom et ganske nyt stykke med sang og dans og en munter husar, som fridde til fire smukke søstre — men da var de tre ikke længer med, og Didrik sat i „Klokken“ og grublet. Elisabeth skulde nok spillet husaren, men Elisabeth sa nei, og da vilde ikke Trude og Maria heller . . .

Den lille barber var livnet til, men han kunde ikke blaase mere. Traurig og modfalden stod han i døren og hang med nebbet. Og naar en spurte til hornet, rystet han bare tungsindig paa hodet.

— Jeg kan ikke mere, sa han med gravrøst — der gik hul paa lungen, kan De

tænke! Det var nu høiden, som gjorde det, forresten — det var den sidste tone i hornet — —

Dagene gik — sommeren heldet langsomt mot høst.

Men oppe i sit vognhjul stod storken og tænkte.

De mennesker kunde han aldrig bli klok paa — de voldte ham altid slikt ulidelig stræev. Iaar var det værre end nogensinde — de tok paa vei for ingenting, maste og laget styr og rabalder eller fik det med at klumpe sig sammen, saa jorden omkring blev ganske sort! Og det var ikke bare i byen — nei, helt ut ved aen hændte det, hvor det før hadde været saa fredelig og stille. Igaar, som han stod og aat frokostfrosk, var det nu blit rent ilde. Da kom nogen stykker med hakke og spade og grov og grøftet, som de saa ofte pleiet at gjøre — men en to tre stod ogsaa der en klump av mennesker, som glodde og glante til langt paa kveld. Og da de endelig gik sin vei, saa han kunde komme bort og kikke, var det bare et stykke grøft, som ingen stork

gad snu hodet efter. Han var endog nede paa bunden og lette, om der skulde være noget at se, uten at finde saa meget som en flis! Nei, de mennesker var ikke til at bli klok paa. De maatte være en slags lavere væsener — især da de saa vanskelig kunde greie noget alene . . .

Paa torvet stod „Den grønne mand“ i sit hjørne — han stod som han pleiet, med bluse og belte og hvælvvet paa sin krukke og tænkte paa at hoppe — men ham brød storken sig ikke om, og det var dog egentlig han, som hadde skylden.

Men alle smaa barn i byen visste det.

— Goddag, goddag, du „Grønne mand“, nikket de venlig, naar de gik forbi. Nu holdt de endnu mere av ham. De stak sine smaa hænder i kummen og rørte dem rundt — de sprang omkring ham og lekte gjemsel.

— Goddag, goddag, du „Grønne mand“, sa Maria og Trude med, de var og saa glade i ham. De tænkte paa Didrik og frydet sig, og Elisabeth la til:

— Tak skal du ha, der du staar, for det

var nu du, som greiet det — vi tre hjalp bare en smule til.

Det visste ingen anden om — de trodde, at den grønne hadde gjort det alene. Men han stod bare og heldte paa krukken — han sa ikke et eneste ord, og det gjorde ikke de tre heller . . .

XXIII

Klask, sa det nede ved aæn. Det var vaskedag — i rad og række laa de unge piker paaknæ langs bredden og skyllet tøi. Nogen hadde vaskebret og gned og gnurte, saa saapeboblernes fløi omkring, mens de nikket takten med hodet — andre stod to og to og vred, mens sveden dryppet ned ad ansigtet. Iblandt laa en rynket heks for sig selv og gren paa næsen og gliste op med gule hugtænder. Det var de unge, som lo saa meget — det hørtes saa ugudeligt ut, at det ganske skar dem i hjertet.

Men nede ved bymuren gik Didrik omkring med sine arbeidere og stak tomten ut til sit store verksted. Han gik som altid med hatten i nakken og kastet en smule

med de svære skuldre — hans brunstekte ansigt lyste av glæden. Fra og til ropte han noget, saa stemmen rakk langt op ad aen. Da glemte de unge piker sig rent — de dreiet nakken og saa efter ham med haanden skyggende op for øiet. Hvor var han ikke staut, der han gik!

— Staa ikke der og gap, snerret heksene — skam jer noget, lange tøser! I har desuten andet at ta vare — nå, kan I høre derborte, hvad?

— Visst gjør vi saa, sa de unge piker — vi staar jo og hører paa hr. Didrik!

— I hører djævelen, gjør I, gneldret heksene ilske og fule og klasket sit skummende linnet i brettet — vil I se at ta øinene til jer og det fort!

— Ha—ha—ha—lo de unge piker og svinget hinanden rundt i græsset. Det kunde høres helt ned til bymuren, hvor Didrik gik om og sigtet og maalte. De var alle saa lystig tilmote — det var sommer, og de var unge. Himlen var blaa og aen var blaa — hvite skumklatter seilte langs bredden.

— Der driver mit hjerte, sa en og pekte
— det driver like ned til hr. Didrik!

— Mit ogsaa, ropte en anden og rystet sine hænder i vandet.

— Hvad sier saa dit? spurte den første.

— Det sier — jeg elsker Dem, smukke hr. Didrik!

— Mit sier — her er jeg, vil De ha mig, kan De faa mig!

— Pak! blaaste heksene forarget — tøiter, jaaler, flaakjæfter, tasker! Al den ugudelighet skar dem i hjertet, saa maatte de til med from formaning — de kunde ikke staa og tie til slikt!

Det skratlo langs aaen — ha—ha—ha! Det kunde atter høres til bymuren, hvor Didrik stod og funderte og regnet. Han hørte det nu forresten ikke, men Maria og Trude gjorde — de kom gaaende langt borte med opkiltret skjørt og hver sin vældige kurv paa hodet. Da blev det pludselig stille ved aaen, og de muntre piker stak hoderne sammen.

— Der kommer hans kjæreste, hvi-sket en.

— Hvem av dem, hvem av dem?

— Maria naturligvis!

— Maria — nei, det er da Trude —

— Tøv med jer, tøv, det er ingen av dem — det er Elisabeth, hun, som spiller — — har I da ikke øine i hodet?

— Tvi! spyttet det midt iblandt dem. Det var heksene, som var sinte, fordi de ikke hørte et ord. De skrukkede næver eltet tøiet, saa fraaden randt av det — eltet og krystet og tygget det sammen. Og klask, plask smeldte klumpen igjen i aaen, saa vandet skvat! Hugtænderne snappet i luften — huf! Jo, idag gik det lystig til!

— Godmorgen, hilste Maria og Trude og satte de tunge kurver fra sig. De var ganske stive i nakken — saa brettet de ærmene op over albuen og fandt sig en plads, hvor de kunde begynde. Men først bandt de et litet tørklæ om haaret, at ikke solen rent skulde dræpe dem.

— Godmorgen, svarte pikerne i kor og nikket med hoderne av bare flid. Selv de gamle hekser var venlige — de brettet paa læberne og skulde smile.

Saa var de alle stille en stund.

Men det kunde ikke gaa længe, for al den flid gjorde ondt i ryggen, og ret som det var rettet en liten, lubben krøttop sig i veiret.

— Sei der, sa hun straalende — vet I det alle sammen — iovermorgen tar kornskuren paa!

— Hvadfornoget, sang pikerne op — allerede?

— Visst, nikket krøttoppen fornøiet — og saa kommer kornfesten med dans og gilde!

Det var som at stikke fyr i halm — ingen kunde tie længer. De skvat op, gjorde pikerne, og skravlet og sladret det bedste, de kunde. De, som vred, gav pludselig slak, saa tøislangen mellem dem slog knute paa sig, og de, som skyllet, slængte laken og lerret i græsset og klappet i hænderne.

— Hvor skal du skjære iaar?

— Jeg skal skjære hos Johannes i Brøndhuset!

— Jeg har ikke fæstet mig endnu —

— Enke-Cathrine spurte mig igaar, om jeg vilde hjelpe til hos hende.

— Den mær vil jo aldrig betale, vet jeg!

— Lotte — Lotte! Hvor meget skal du ha om dagen?

— Ti stille, saa jeg kan faa sagt noget ogsaa!

— Vil I vite det — jeg sa nylig nei til „bland-bonden“, han som blander vand i melken!

— Det gjorde saamen jeg ogsaa.

En lang, opløpen tøs satte hænderne for munden og huiet over til Maria og Trude:

— Har I to fæstet jer iaar?

Trude hadde den sterkeste stemme — hun brølte tilbake:

— Vi skjærer hvert aar henne hos Elisabeth, du vet nok!

Og Maria pekte med armen — der, langt ute paa sletten, det store hus bak lindetrærne —

Men hele tiden stod krøltoppen og fegtet med armene og virret med hodet og trampet med foten og skulde si noget.

— Kan I da ikke holde fred et øieblik
— jeg fik jo ikke snakket ut!

Endelig stilnet det litet gran.

— Jeg vet, skrek krøttoppen triumferende
— hvem som skal være kongen iaar!

Det tændte paany over hele leiren.

— Hvem — hvem?

— Hvor har du hørt det?

— Si det da — skynd dig, din klo-
drian!

Men krøttoppen vilde nyde sin triumf —
hun satte hænderne i siden og saa sig er-
tende omkring.

— Gjet først!

Da styrtet hele flokken mot hende. Halv-
ten kom ikke længer end til aen, men
resten laget et eneste nøste, saa krøttoppen
blev aldeles borte.

— Snak da, menneske — staa ikke der og
pin os længer!

— Gjet! hvinte krøttoppen halvkvalt.

— Hans, var der en som skrek.

— Aanei, du Lotte-mor — du blir ikke
dronning iaar!

— Ludvig, da!

— Ikke du heller, Bolette!

— End Jacob?

— Hus forbi og lang næse, Sofie!

Tilsidst maatte krøltoppen si det selv, ellers hadde de krammet livet av hende.

— Hr. Didrik! pep hun i, hvad hun orket.

— Hr. Didrik — — men han er jo slet ikke med!

— Han blir nu med dennegang, for festen skal igrunnen være for ham. Jeg vet nok, hvad jeg sier, maa I tro — jeg hørte det igaarftes paa „Klokken“! Hr. Didrik skal vælges, straks festen begynder, og siden kjøre byen rundt med den store halmkrone paa — —

Maria og Trude hørte hvert ord.

Og Maria og Trude, de blev saa tankefulde. Naar Didrik var blit valgt til konge — hvem mon han da valgte til dronning?

Det grundet de paa, mens de laa og vasket, og det grundet de paa, mens de fulgtes hjemover. Utenfor kirken møtte de Elisabeth — hun var netop færdig hos hr. Altmar.

— Si ingenting, hvisket Maria.

Men Elisabeth visste det alt — hun sa
paa sin stille, rolige maate:

— Tænk jer — Didrik skal være konge
iaar — — jeg hørte det like borte i
gaten!

XXIV

Hvad saa, tænkte Maria og Trude og satte de tunge kurver ned — hvad saa, naar Didrik var valgt til konge — —

Det grundet de paa, Maria og Trude, da de omsider skiltes i smugget, og det grundet de paa, Maria og Trude, da de laa og skar i akeren. Og iblandt blev de saa tunge om hjertet, at de ikke kunde puste dernede i kornet — saa la de sigden fra sig i nekene og satte sig op og snakket sammen. Spurv og stær drog flokkevis over sletten — naar de pludselig kastet sig ned, fór luften dirrende gjennem deresvinger. Det hørtes som smaa, heftige stormstøt . . .

Det var en dag, at Maria blev saa træt.

Sigden gjorde ogsaa ondt i haanden — der var kommet vabler paa fingrene — og hun lot den tilsidst falde. Over den nærmeste bakkekam stod væktertaarnet med sin røde kile, men byen og muren var sunket i jorden. En hvid sky laa stille over taarnet.

Maria karete nogen nek til sig og lænet ryggen hvilende bakover. Et stykke borte laa Trude og skar — hun hadde sin røde silkeklut om hodet. De to snipper under haken vippet og nikket muntert mellem aksene — men Trude selv saa alvorlig ut. Hun hadde ikke snakket paa længe.

— Trude, kaldte Maria sagte.

Trude løftet en smule paa hodet og strøk med ærmet tvers over panden.

— Ropte du, Maria?

— Ja, sa Maria — jeg sitter og hviler — — kan du ikke gjøre det samme, her er saadan en god plads!

— Gjerne, svarte Trude og rettet sig i akeren. Hun slap sigden, drog op i skjørtet og skrævet frem over kornbaandene. Den smukke, slanke leg med trætøflen stod saa spændstig og sikkert i bakken.

— Ser du, Trude, begyndte Maria, da Trude godt og vel hadde sat sig — jeg sitter og tænker paa, hvordan det var, om jeg lot være at gaa paa festen.

— Om du lot være, spurte Trude — hvorfor skulde du vel la være?

Maria lukket øinene en stund.

— Jo, Trude, sa hun lavt — saa var jeg ikke iveren for dig.

Trude tok paa at snøfte og sukke — hun var saa rørt, at hun kunde ikke si noget.

— Jeg har tænkt saa meget paa det, fortsatte Maria — og jeg har faat lyst til at reise. Der er saa meget at gjøre i verden — der blev nok en smule for mig ogsaa . . .

Trude fik endelig mælet igjen.

— Og saa skulde *jeg* bli tilbake, og *jeg* skulde gaa paa festen, og *jeg* skulde — aa, Maria, hvor kan du tænke!

— Jo, Trude, naar jeg var borte, var bare du og Elisabeth igjen —

— Og naar jeg reiste, Maria — for jeg fulgte med dig til verdens ende — saa blev det Elisabeth alene!

Nu styrtet taarerne fra Trudes øine. Det var saa gruelig det med verdens ende, saa gruelig, at de skulde reise. Hun bøiet sig frem, der hun sat, og graat med ansigtet mot Marias bryst.

— Aa gid jeg hadde druknet mig den gang, Maria!

— Fy, skjendte Maria og rusket i hende — saa hadde det jo været min skyld! Hvordan skulde jeg vel holdt det ut?

Men Trude hadde mer end nok med sig selv — hun hikstet og hulket og syntes, at hun var et ulykkelig menneske. Trude glemte ganske at svare.

— Kan du huske, Maria, fik hun endelig frem — kan du huske den pinsekveld, Didrik reiste — de sidste ord, han sa, da vi skiltes?

— Ja, Trude, jeg husker det.

— Nu vet jeg ikke, hvem jeg holder mest av, men naar jeg kommer igjen, saa vet jeg det kanskje —

Trude løftet litt paa hodet.

— Nu er Didrik kommet igjen, Maria — tror du, tror du han vet det nu?

Da strøk Maria lindt og varsomt med de vablete hænder over Trudes kinder.

— Jeg vet ikke, Trude — jeg vet ingen, ingen ting!

Men langt borte kom Elisabeth gaaende. Hun bar et par store træsko i haanden og fulgte en sti ind mellem akrene. Iblant hoppet hun over en grøft eller blev borte bak en bakke — hun hadde gul halmhat paa hodet og svinget med sigden og vinket og viftet til Maria og Trude. Men Maria og Trude saa hende ikke, før hun var kommet ganske nær dem — da fik Trude pludselig travelt med at viske sig i øinene og snyte næsen. Enderne paa silkekluten blev tilsidst aldeles vaate, saa de hang ret ned under haken . . .

— Goddag, sa Elisabeth og slængte de tunge træsko i bakken — nu kommer jeg for at hjelpe jer!

— Saa tidlig, spurte Maria forundret — vi trodde, du var i byen og spilte?

— Hr. Altmar var ikke vel idag — saa skyndte jeg mig tilbake igjen.

Elisabeth heftet sit skjørt op og løste paa støvlerne.

— Se saa, lo hun og stak foten i træskoene — nu er jeg færdig til at ta fat!

Trude havde ikke sagt et ord — nu buste hun ut:

— Maria sier, at hun vil reise!

Elisabeth saa spørgende paa dem.

— Og jeg reiser med, la Trude til og halte i snipperne under haken.

— Naar?

— Det vet jeg ikke — vi kommer ialfald ikke paa festen!

— Skulde jeg kanske gaa dit alene?

Trude tidde, og Elisabeth vendte sig til Maria.

— Si det du, Maria, bad hun — hvordan er I kommet paa dette?

Maria svarte med bævende mund:

— Det var mig alene — jeg er bange, Elisabeth. Og jeg tænkte, at det var bedst, om jeg kanske blev helt borte. Jeg tænkte, at kanske var du og Trude mere glad i Didrik end jeg — —

— Og jeg, stammet Trude og hulket igjen — jeg vilde ikke være iveien for dig!

Elisabeth rakte hænderne frem.

— Kjære, sa hun — kjære Trude og kjære Maria!

Det bruste i luften ganske nær dem. Det var en flok spurv, som kastet sig ned, saa det dirret i vingerne. Men utover den grønne og gule slette laa koner og piker med rutete tørklær og bukket sig i akrene — enkelte stod op og pustet. Karfolkene tumlet med hest og vogn eller stakket kornet. Imellem tonet et langt rop fra den ene til den anden — da løftet de rutete tørklær paa sig, og hænder gik skyggende op til brynet. Nu og da spillet en blank-slepet sigd i solen . . .

— Om nu Didrik, blev Elisabeth ved — om nu Didrik holdt mest av en av jer, og han saa ikke fandt jer paa festen . . . Husk, at igrunnen er festen for ham — dennegang er den ikke for os! Nei, Maria, og nei, Trude, ingen av os skal flygte sin vei — Didrik maa frit faa vælge sin dronning, ellers kunde det gaa hende ilde!

— Ellers kunde det gaa hende ilde, gjentok Maria, da Elisabeth tidde.

Trude hikket og skulde si noget.

— Tror du da — tror du da ikke det var bedst, om vi alle tre blev borte — saa gik det ikke galt for nogen?

— Nei, svarte Elisabeth — nei lille Trude — — da ødela vi festen for Didrik.

Trude var endnu ikke trøstet.

— Men om han nu — om han nu vælger mig til dronning?

— Om han vælger dig, sa Elisabeth og kunde ikke la være at smile — da vilde jeg kysse dig paa begge kinder og ønske dig tillykke av mit fulde hjerte!

Trude skottet fra Elisabeth til Maria.

— Jeg, sa Maria blidt og sagte — jeg vilde se paa dig og glæde mig og be for eder begge to!

Da kastet Trude sig ned i kornet med hænderne for ansigtet og graat, saa hun rystet — hun var nu engang saa voldsom, Trude. Maria vilde trøste hende med sine stakkars hænder, hun famlet henover Trudes skuldre og rørte hendes albu. Men Trude blev liggende, som hun laa, hun vilde ikke vite av Marias hænder — hun vilde ikke vite av nogen ting.

— Jeg er saa ond og styg, jamret hun
 — jeg tænker altid bare paa mig selv —
 rør mig ikke, Maria! Ta ikke paa mig,
 nogen av jer!

Maria saa op paa Elisabeth —

— Sigden, ropte Trude med et og sprat
 op — la mig faa sigden derborte! Hun
 blusset av heftighet og fegtet med armene.

— Jeg vil dræpe mig — jeg vil skjære
 pulsaaren over!

— Det faar du ikke lov til, sa Elisabeth
 rolig — og det er ikke smukt av dig at ta
 saadan paa vei! Men nu skal jeg fortælle
 jer noget begge to — —

Det gjorde, at Trude stod som et lys, for
 Trude var bestandig nysgjerrig.

— Jeg kunde ikke sove en nat for nylig,
 og tilslut stod jeg op og gik ut over mar-
 ken. Jeg gik ind mellem akrene her og
 nedover mot byen — det var saavidt be-
 gyndt at lysne. Aa, byen laa saa graa og
 stille med muren omkring sig og vækter-
 taarnet høit op i luften — jeg maatte tænke
 paa, om der virkelig var mennesker i den!
 Jeg gik helt ned til aalen og gav mig til at

følge bredden, og før jeg næsten vidste av det, var jeg kommet til Didriks tomt — der var bare vandet imellem. Jeg vilde netop gaa over den gamle træbroen — da saa jeg ryggen paa en mand, som sat paa en sten og hvilte sig. Jeg huket mig ned i kornet, og med det samme stod manden op — tænk, det var Didrik! Han gik omkring og var glad i det altsammen — tok verktøi i haanden, saa ned i grøften og tittet i en hvit rulle, som han hadde i haanden. I skulde bare set hans ansigt! Jeg visste ikke før, at et menneske kunde se saa glad ut . . .

Elisabeth stanset en liten stund.

— Trude og Maria — I gjorde en god gjerning, da I fik mig til at snakke med hr. Altmar! Jeg kunde graatt av glæde, der jeg sat, men det turde jeg ikke. Jeg bare krabbet tilbake i kornet. Det var alt blit ganske lyst!

De stod et øieblik og saa paa hinanden — saa bøiet Elisabeth knæ og tok paa at skjære i akeren.

Litt efter kom en vaat silkesnip forsigtig

bort i hendes øre, og en kysset hende heftig paa kindet . . .

www.libtool.com.cn

*

Om natten stod Trude op og listet sig varsomt ut gjennom byen. Aa, hvor det var ødt og stille! Husene stod paa rad og sov, og himlen var tæt av straalende stjerner. Trude smuttet lydløst over stenene, smøg langs muren og gled som en skygge hen mot porten.

Hele tiden hørte hun bak sig den syngende, sildrende lyd av vand — det var „Den grønne mand“ med krukken.

Trude gik helt ut paa sletten, hvor Didriks verksted skulde være. Næsten en time stod hun og ventet, uten at hun saa et menneske.

XXV

Den sidste torvdag før kornfesten gik Elisabeth tidlig til byen.

Saa mangan gang hadde hun gaat den stump vei frem og tilbake — saa ofte hadde hun set væktertaarnet vokse op over bakkekammen, til muren og byen kom helt op av græsset! Men altid maatte hun se sig rundt, som det var nyt altsammen. Kanhænde kom storken i lav flugt strykende langt hen over markerne — kanhænde sat trækfugl og hvilte langs veien. Og sletten bredte sig prægtig omkring med store skoger, hvor himlen møtte, med blink av aen og vift av vind — med svære ruter av grønt og gult eller med lange, rødbrune plogfurer.

Men idag hadde Elisabeth travelt. Hun

hastet frem mot taarnet og muren, mens solen skinnet henover stubmarken, og vinden løp med de første dødblåd. Flokker av bønder med trøien under armen og hatten paa skjæve kom tungt stigende langs veikanten. Et og andet kjøretøi rumlet saa sagtelig ind mot byen, mens kusken laa paa bunden og sov — saa var der en liten hund, som bjeffet, naar spandet iblandt slakket rent av. Fjernt og nær suste spurv og stær gjennom luften — stundom slog en flok ind i et træ, saa det hørtes som hagl i løvet.

— Bum, knaldet det langt ute paa sletten. Det var en eller anden jæger, som snuste om efter bekasiner . . .

Straks Elisabeth naadde porten, hørte hun surret og støien fra torvet. Brøl av okser og hestevrinsken slog som en skylle op over gaten — hvinende rop kløvet sig frem saa falske og spidse, at det gjorde ganske ondt i øret. Der stod bakeren i døren og kikket — der lukket en sint mand vinduet —

Elisabeth skyndte sig frem mellem husene, mens hun saa efter Trude og Maria — jo,

der var de med hver sin kjærre. Det spraket av lystige farver omkring dem — av store hauger med rødt og hvitt! Og rundt stod en tyk stimmel av folk og gramset og lugtet — det kunde skjønnes, at der var fest imorgen!

— Goddag, frøken Elisabeth, sa en tynd, sørgmodig stemme, just som hun naadde enden av gaten — maa jeg faa ønske Dem inderlig velkommen!

Det var den lille barber i døren — der hadde han staat taalmodig og ventet like fra han lukket op.

— Goddag, ønsket Elisabeth tilbake, hun kunde næsten ikke kjende ham. Han var blit saa vissen og liten — han lignet gravgivelig en markedsblære, som luften er gaat næsten av.

— Hvordan, sa stemmen sørgmodig igjen — hvordan gaar det vel med musikken?

Og Elisabeth svarte, som hun pleiet:

— Jo tak, det gaar stadig fremover — det gjør det jo.

— Det glæder mig, sa barberen og suk- ket — ja det glæder mig ganske usigelig!

Engang, frøken Elisabeth, kunde jeg ogsaa si ~~det samme~~ — ~~men~~ nu er den tid ganske forbi. Aa, det var en deilig tid! Ja, frøken Elisabeth har nok hørt, at jeg spillede, og vet, at jeg øvet mig sent og tidlig — visst hadde jeg ikke andet end et horn, men det var nu musik allikevel. Naturligvis var det ikke som Deres orgel, men det kunde nu høres op til hr. Hussel helt i den anden ende av byen! Det var saa muntert, sa han ofte, og gjesterne kunde ogsaa like det — hys, sa de imellem til hverandre, nu spiller hr. Bluhmer paa sit vakre horn! Men som sagt, nu er det forbi — nu har jeg ikke pust for to skilling, og det er saa ondt at tænke paa. For hornet, det var nu det kjæreste, jeg hadde — det var min ven og min trøst, frøken Elisabeth — nu har jeg likesom intet at leve for.

Den lille mand gjorde en pause og saa vaatt paa Elisabeth — men Elisabeth sa ikke noget.

— Tilgiv en bedrøvet sjæl, frøken Elisabeth, at han plager Dem med sine smaa bekymringer! Men De har saa tit bragt

solskin og varme med Dem og vist Dem forstaaende og deltagende — derfor har jeg ogsaa trøstigt henvendt mig til Dem, naar det var noget, som gik mig imot, eller noget, som gjorde mig glad. Ja, glæden maatte jeg nu altid dele med Dem — den kunde jeg ikke beholde alene! De gav mig altid saa meget av Deres, at jeg maatte prøve at gi litt igjen — var det galt, frøken Elisabeth, tør jeg be Dem tilgi mig og prøve at tro, at det altsammen skedde i den bedste mening. Jeg vil jo heller ikke skjule, at jeg engang næret et litet haab — ja, frøken Elisabeth, De ser paa mig —

— Nei, sa Elisabeth urolig — jeg saa paa klokken, for der er nogen, som venter paa mig . . .

— Ja se, frøken Elisabeth — der er nogen, som venter paa Dem! Hvor deilig maa ikke den tanke være — jeg derimot, jeg er ganske alene. Der er ingen, ingen, som venter paa mig — engang tænkte jeg rigtignok, engang drømte jeg ganske visst, at nogen kanske ogsaa — — .

— Farvel, sa Elisabeth forskrækket og

skyndte sig videre. Hun følte, at hun blev ganske kold —

Det store torv var stopfuldt av mennesker — en travel vrimmel, som trængte sig tæt om kjærrer og boder, som snakket og skrek hinanden i øret. Det var rektorens frue og doktorens frue med store hatter og flyvende slør — der var den unge apoteker med nellik i knaphullet, der var den tykke kokke hos den tynde pastor Hänschen med to store kaalhoder under armen! Hun stak sine albuer i siden paa folk og vagget avsted som en hel matbod — den sorte sved randt nedad halsen. Paa trappen stod guldsmeden og trættet med sin pike — de var begge aldeles sprængrøde i hodet. Tilslut gjorde piken helt om med et freidig spark ut, saa skjørterne bruste — — jeg kan gaa min vei, jeg behøver dig ikke! Ogsaa bogtrykkeren var ute, han pinte sig frem, fortænkt og bedagelig, kikket paa billige lommetørklær og spurte om prisen paa knapper og kammer — var de endnu like saa dyre som sidst? Det var det naturligtvis hvert gran, og saa blev bogtrykkeren gaaende der.

— Æbler og pærer! pep frugtkonerne. — Kaker! ~~skraalte bakkergutten.~~ Ding—dang, klang det fra leketøimanden. Han bar et stillas med syngende bjelder og gyngende dukker — ding—dang! Nu og da rystet han stangen — sei der, godtfolk — dinge linge ling!! Men høit over dem allesammen stod storken i hjulet paa „Klokkens“ takmøne og saa ned i den svarte klump, til bjelder og dukker og mennesker og kaker dreiet sig rundt i hans lille hode.

— Her har I mig, ropte Elisabeth glad, da hun endelig naadde frem — men jeg er klemt halvt fordærvet!

Ja, der stod de og smilte, Maria og Trude, med blanke øine og blomster i hænderne, mens luften omkring dem var tung av roser. Og Maria var blond, og Trude var brun — men roserne, de var saa mangehaande. Roserne, de var som aftenskyer, som svanedun og som regnbueguld — roserne, de var som smaa fugler, som drøm og hvirken og søte kys . . .

— Maa jeg, spurte Maria blidt og fæstet en blomst paa Elisabeths bryst, men Trude

sopet en haug isammen og rakte den frem med begge hænder — du skal ha hver eneste en, gjerne hele kjærren, om du vil!

— Tak, tak, lo Elisabeth — I forvæner mig jo aldeles!

Det bruste omkring dem, bruste og lar-met av mennesker og dyr. Vogner kom tordnende ned gjennom gaten med hvite kjæmpeokser i spidsen — de skridtet avsted ganske dovne av styrke — huden poset under strupen, blytung av kræfter. Nogen svøpeknaid — et rop — et varsko — — saa styret de midt ind i tykke vrimmelen og stanste først ved den gamle rundbrønd i torvets hjørne. Der stod han, „Den grønne mand“, som han pleiet, med opkrammet hat og bluse og belte og hvælvet paa sin krukke — han stod paa en knaus midt i stenkummen og saa ut, som han maalte springet til kanten. Skulde han hoppe, eller skulde han ikke? Men karret var vidt, og saa blev han staaende. Og det hadde han gjort i hundrede aar, og det kom han til at gjøre i hundrede endnu. For byen holdt av sin grønne mand og hadde naglet ham fast til

knausen. I støien og munterheten omkring — mellem svedige okser og hester og mennesker stod han halvt gjemt med sin silende krukke. De torvdage var hans travleste tid — da var hele byen yderlig tørstig. Hænder med glas og hænder med mugger rakte sig op mot spildet av krukken — tørre, støvete dyremuler suget paa rad langs kanten av kummen. Det hændte ogsaa, at folk vasket sig — mest brunstekte bønder ute fra sletten — de brettet op til akselhulingen og øste vand over hode og hals! Saa stod de siden og pustet og snøftet og boret sig i ørene — det var markedsdag — det gjaldt at være fin!

Døren til „Klokken“ gik op og i — hver gang skraalte det lystig fra skjænkestuen — iblandt blev et krus langet uvorrent ut, saa fraaden drev, eller det kom forsigtig trippende for ikke at spille en eneste draape. Siden gik det fra mund til mund i den nærmeste flok, til sidstemand vendte bunden iveiret og klappet tindækslet i med et smeld.

Klynger av piker fra byen og sletten stod spredt omkring og snakket sammen. Nu

og da trængte en flok sig frem til Maria og Trude og kjøpte blomster — de grov med de sortbrune næver i dyngen og snuste og vraket og pruttet omkap.

— En knop, Maria, men den maa holde sig til imorgen!

— Hvem er den billigste av jer — hvad?

— Røde nelliker, Trude — jeg klær ikke andet!

— Kan nogen betale for mig saa-længe?

— Jeg vil ha hvite roser til en krans —

— Kan jeg bruke rødt paa en gul kjole med blaa prikker?

Den lille krøltop fra aen var med — hun pløiet sig smilende frem med armene og holdt en bundt brokede silkebaand op:

— Se, se — dem har jeg faat for halv pris hos snellekonen henne i kroken! Nu skal jeg stikke jer ut allesammen!

— Jovist, lo en og maalte hende — det maa være, fordi du er saa stor, at ingen kan la være at se dig!

— Eller, ertet en anden pike — fordi du

er saa bitte liten, at alle skal bort og leke med dig! www.libtool.com.cn

Elisabeth tok et øieblik plads paa kanten av Marias kjærre. Alt det snak og spektakkel omkring gjorde hende halvt ør i hodet — hun gav sig til at bla i noterne og nynne en stump, uten at hun selv kunde høre.

De unge piker blev aldrig færdige — de sværmet som surrende bier om blomsterne.

— Aa, hvor jeg skal danse, sa en og rakte armene op mot solen — jeg vil ikke hvile et øieblik, bare danse og hoppe og danse igjen!

— Jeg, ropte en anden — jeg skal sitte i samme vogn som hr. Didrik og kjøre med ham rundt hele byen — saa danser han nok en dans med mig!

— Det kan du tro, lo en tredje — hr. Didrik har aldrig kunnet danse!

— Det gjør ikke noget, det gjør ingenting — han er nu den herligste allikevel!

Der var en, som hadde mange fregner — hun sa med lysende øine:

— Jeg vil hverken danse eller noget, jeg
— bare sitte stille og se paa hr. Didrik!

Elisabeth kikket hen paa Trude, men Trude stod bøiet dypt over kjærren. Da tok Elisabeth en vaat rose og sigtet og kastet — den rammet Trude like i brystet. Forfjamset løftet Trude paa hodet — hun var dryppende rød helt ned over halsen . . .

Litt efter spurte Maria:

— Kan jeg mon bruke min røde kjole imorgen?

— Naturligvis, svarte Elisabeth — det er jo den vakreste kjole i byen!

— Tror du da ikke, den glør for meget?

Elisabeth blev pludselig opmerksom og stirret paa hende — da slog Maria øinene ned og lette efter sin lille sprøite.

— Jeg vilde jo nødig stikke mig frem, stammet hun undskyldende, — og du har saa ofte sagt, vet du, at den røde kjole er saa vakker — ja, du sa det nu igjen —

Elisabeth smilte.

— Der er mange, mange Maria'r i byen, men der er bare *en* Maria i verden, og den ene har gult haar og rød kjole — —

Men nede ved kirken tok en liten flok barn paa at synge. Enden stod paa det øverste trin foran døren — og snart sang ogsaa de nærmeste med:

Tak ske dig, milde herre Gud,
som raader skyens sluse,
fordi der ogsaa denne gang
er blevet fest tilhuse!

— Det er kornsangen, ropte Trude — la os synge, vi ogsaa.

Du glemte ei en syk og træt,
men gav med fulde hænder
og av din store kjærlighet,
som vokser, mens den brænder!

Og Elisabeth og Maria og Trude føiet sine klare stemmer til:

Du kom hver liten sjæl ihu
og kunde ingen glemme —
der fandtes ei saa usselt kryp,
du hørte ei dets stemme!

Hvert barn, hver spurv, hver fattig orm,
hver mund, som gik og lette,
du tok dig av og tænkte paa
og gav til livsens mætte.

De glade klynger av piker faldt ind:

www.libtool.com.cn

Tak ske dig for den gyldne flom,
hvormed du marken dækker —
den dyre skat, det rike korn,
du os til brødet rækker!

Tak ske dig og for halmens guld
du skjænker os tileie —
den myke halm, hvor Jesus Krist
har hat sit første leie!

Om litt sang andethvert menneske med paa hele torvet. Frugtkonerne sang og bakergutten sang og den tykke kokke hos den tynde pastor Hänschen — hun klemte sine kaalhoder fast under armen og sang, saa den sorte sved trillet! Ogsaa leketøimanden var med og alle hans bjelder og alle hans dukker — ding—dang—dinge linge ling! De modige taarer hang i hans øine — han strøk sig alt i et under næsen og rystet sin stang og syntes det var deilig. Der stod en gammel bonde i sin vogn — han holdt stille med hatten i haanden og sang med hæs, bævende stemme:

O, at vi engang maatte staa
 med fulde aks for tronen
 og ikke slaa vort øie ned
 i angst for tornekrone!

Det sang fra kirken og over til „Klokken“ og fra „Klokken“ og ned til „Den grønne mand“. Ja, selv inde i husene sang det — rundt om satte folk vinduerne op og bøiet sig ut med melodien. Det var kornets sang, det var byens sang, det var slettens sang! Hestene kjendte den, okserne kjendte den og storken paa mønen — de hadde hørt den hundrede ganger og kunde hvert eneste vers paa prikken!

— Herregud, sa snellekone — det blir vakrere for hver gang, en hører det!

— Akkurat, svarte bogtrykkeren gløgg, han gik endnu omkring og spurte paa kammer — akkurat! Og saa passet han snit-tet, mens rørelsen varte, og bød bare det halve av prisen.

— Det er visst nok, sa han søtladen og la pengene paa disken.

Og snellekone, det dumme fæ — hun glemte at vente, til rørelsen var over. Hun

tok det halve og takket til og husket sig først, da bogtrykkeren listet sig ind paa „Klokken“, men saa var det forsent. Da var ogsaa kornsangen endt — bare en og anden efternøler stod for sig selv og tøiet paa tonen . . .

— Nu maa jeg avsted, sa Elisabeth om litt. Hun stod op og rystet sin kjole.

— Farvel, Trude, og farvel, Maria — sees vi siden ieftermiddag?

— Ja, ja, sa Trude ivrig — vi skal skynde os at bli færdig, det kan ikke vare saa længe idag!

Og Maria la triumferende til:

— For ser du — vi har knapt halvten igjen av blomsterhaugen!

Elisabeth stod litt og ordnet paa noterne.

— Saa gaar jeg hjemmefra en stund over middag — om I vilde møte mig, kunde vi kanskje gaa en tur, det var saa deilig ute paa sletten —

— Og saa bader vi, avbrøt Trude — vandet er endnu lunkent i aalen!

— Farvel, sa Elisabeth igjen — farvel begge to — —

Maria og Trude stod længe og saa efter hende. www.libtool.com.cn

Men nede ved kirken tok barnene atter paa at synge:

Du glemte ei en syk og træt,
men gav med fulde hænder
og av din store kjærlighet,
som vokser, mens den brænder!

Taarnuret slog høit over dem -- den
gyngende tone fór fra gluggerne utover
torvet . . .

XXVI

Didrik er ute og dorger gjedde i aaen, sa Maria, da de møttes igjen — vi hørte det iformiddag paa torvet — — skal vi følge aaen og se efter ham?

De stod et stykke utenfor muren og lo til hinanden. Elisabeth kom ute fra sletten, men Maria og Trude kom inde fra byen. Maria hadde Didriks sølvnaal i halsen.

— Gjerne, sa Elisabeth glad — men mine sko er gaat istykker —

Hun bøiet sig ned og fingret en smule ved en av spænderne.

— Jeg maa indom en skomaker, se — la os gaa op til natvækteren, saa kan vi med det samme se efter Didrik!

De vendte om alle tre og gik tilbake til væktertaarnet. Der sat natvækteren høiest

under spiret og lappet sko. Det røk fra pipen — et smalt jernrør, som krummet sig op fra det røde tak . . .

Vindeltrappen var steil og trang med hullslitte stentrin. De unge piker gik efter hinanden — iblandt stanset de litt og kikket ut av de smaa vinduer, hvor ruterne forlængst var borte. Enkelte steder krøp vedbenden ind og famlet henover den skimlede mur med lange, syke, blekgrønne stilker — paa andre var aapningen halvt kittet til av tørre, ældgamle svalereeder. Høit over dem pikket og banket det hele tiden som nogen-slags travel hakkespet . . .

Mens vækteren sydde skoen istand, flyttet de tre sig fra vindu til vindu i det lille taarnkammer. Et av dem viste ind mot byen — de saa husene dypt nede med sine smale, spidse møner — de saa, hvor gaterne bugtet og bøiet sig frem mot torvet.

— Se, ropte Trude med ett — der sitter gamle far Wørnitz paa bænken og ber for sin synd!

Hun viste med fingeren.

— Han vrir hænderne, han har det visst

forførdelig ondt — hvad kan han vel ha gjort igrunnen, vet du det, Elisabeth?

— Nei, sa Elisabeth og rystet paa hodet.

— Det maa være noget fælt, sa Trude igjen — eftersom han aldrig faar fred — kanskje han har dræpt nogen, hvad?

I det samme kaldte Maria ivrig fra et andet vindu.

— Elisabeth og Trude, kom hit skal I se!

Det var Didriks tomt utenfor muren med store, brune hauger av jord, med stillaser og planker og rød mursten. Hist og her stod en trillebør — hakker og spader laa slængt omkring. Men tvers over grøfter og planker og mursten laa skyggen fra taarnet — den laa helt op til aaen og dypet sin blaa kile i vandet. Og langt ute fra sletten kom veien glidende, den slynget sig frem mellem akre og bakker — dens graa støv reiste sig for vinden og hvirvlet rundt i det gyldne solskin . . .

Pludselig bøiet Maria sig frem med hænderne for munden.

— Didrik! ropte hun ned fra taarnet.

Men der var ingen paa tomten og ingen

ved aen, bare skyggen, som faldt, og vandet, som randt, og vinden, som puslet i støvet langs veien.

Om litt merket Elisabeth, at Maria stod for sig selv og graat — da drog hun Trude lempelig bort fra vinduet . . .

Henimot aften var de naadd langt opad aen. De fulgte bredden, hvor or og pil ofte trængte sig helt ut i vandet, mens grønne blad holdt stille i strømmen. Iblandt stod en diger kornstak tilveirs — en gul kuppel i luende skyer — utenom favnet de rolige skoger og den lange kam av buede bakker. Over den fjerneste stod et taarn og saa langt ut over sletten — en bitte liten finger i græsset.

— Jeg undres, sa Maria engang — om der er nogen i hele verden, som er saa gode venner som vi?

— Ingen, svarte Trude.

— Nei, ingen — ingen, hvisket Elisabeth.

Og mens lyset omkring dem blev svakere, vandret de langsomt og inderlig sammen og tænkte paa Didrik og smilte og hvisket.

— Nu gaar solen straks ned!

— Ja, nu synker den under bakken der!

— Saa maa vi nok snart vende tilbake!
 Der var en tue nede ved aaen — der
 stod Maria op og kikket:

— Nei jeg kan endnu skimte en gylden
 rand op over kammen! Kom, skal I se,
 skynd dig, Elisabeth — skynd dig, Trude!

De stod paa tuen alle tre og strakte sig
 og stirret ind i himmelen. De stod i tæt
 og fortrolig klynge og slynget armene om
 hinanden — tre smaa trær paa en gyngende
 sandpukkel. Skyggen faldt saa langt henad
 sletten . . .

— Det brænder i græsset — kan du se,
 Elisabeth!

— Der fløi en fugl ind i varmen, Trude!

— Nu er det bare en straale, Maria!

Det sukket under deres føtter, aaen blev
 saa blank og mørk. Og nedad den nær-
 meste bakkeskrent krøp en stor voksende
 skygge — den bredte sig langsomt og lyd-
 løst ut over stubmarken, som endnu stod
 med børster av guld i den rødbrune muld-
 jord.

— Nu slukket den, sa Maria.

— Ja, nu slukket den, sa Trude.

— Ja, sa Elisabeth og kysset dem begge
— og her staar vi paa en liten tue ganske
alene og venter paa Didrik!

Da la Maria sit gule hode paa Elisabeths
skulder.

— Hvor jeg holder uendelig av dig!

Og Trude gav hende kysset igjen, mens
de brune øine stod fulde av taarer.

— Der er ingen som du i hele verden!

Det gik like ind i Elisabeths hjerte —
hun drog Maria og Trude til sig og dækket
deres kinder med kys!

— Jeg elsker jer — ved Gud, Maria, ved
Gud, Trude — I er mig kjærest av alt paa
Jorden!

Der stod de og kysset hinanden paa tuen
og søkte hinandens brændende læber, mens
skumringen langsomt tyknet omkring dem.

— Trude — brune, store, deilige Trude!

— Lille jomfru Maria med guldhaaret!

— Den eneste rigtige Maria i verden —

Øinene tindret og de smaa munder stammet
av ivrighet:

— Du Elisabeth — du, som Didrik hol-
der mest av!

Hjerterne slog høit under kjolen — en
 het rødme blusset hen over hals og kind.

— Det er ikke mig — det er dig, Trude!

— Nei, nei — det er dig, Maria, det er
 dig!

Med et hoppet Maria ned av tuen.

— Fang mig da, ropte hun, varm og lys-
 tig — fang mig, Elisabeth, fang mig, Trude!

Hun satte i løp frem langs aeen — let
 og fin foran dem i tusmørket. Det knitret
 i stubmarken, hvor den lyse kjole viftet og
 flagret om de spæde føtter. Hun var alt
 langt borte, da Trude og Elisabeth satte efter
 — nu fløi hun som en pil opover bredden.

— Fang mig da!

Pludselig saa de Maria stanse og stirre i
 vandet — der skrek hun til og løftet ar-
 mene —

— Hvad er det, sa Trude — ropte hun
 ikke?

Da skrek Maria atter en gang — et langt
 saart og jamrende skrik — de saa hende
 kaste sig ned i græsset og derefter springe
 like i aeen . . .

— Hjælp — kom og hjælp!

Trude og Elisabeth stormet frem — der stod Maria i vand til livet og drog paa Didrik. Han laa paa ryggen ute i aen over en liten grund banke og saa op med store, sprukne øine. Han maatte ha badet, for han var nøken — sand og grums laa i strip- per over brystet . . .

— Han er saa tung, sa Maria bare — ta ham her under skuldrene, ellers faar vi ham ikke op!

Uten en lyd rakte de to hænderne frem og drog Didrik ind over bredden.

XXVII

Der laa Didrik og hvilte i græsset og saa mot himlen. Og Trude og Elisabeth lukket hans øine og redte hans haar — men Maria, hun sat hos ham og sørget.

Vinden kom puselende ute fra mørket og strøk hen over Didriks ansigt — den blaaste ham i øret, pustet ham i nakken og kildret ham paa brystet. Men Didrik sov, Didrik var død — hans vældige armer laa stive langs siden. Didrik var død — vandet sat som iskolde perler omkring ham. Trude og Elisabeth tørret det bort — de gned hans ben og hans bryst og hans skuldre. De rørte hans lænd med nænsomme hænder og saa, hvor han var vidunderlig skjøn — behøvet de vel at slaa øiet ned? De elsket ham jo!

— Kjære, mumlet Elisabeth -- her sitter vi hos dig alle tre. Aa, Didrik, snak til os — si, at du kjender os! Si, at du hører, hvad vi ber dig om, at du forstaar det, som da du levet! Du kan ikke være ganske død — jeg sitter her og holder dig i haanden — den kan ikke være død inde i min! Se paa os, Didrik, se paa os — smil en eneste liten gang — —

— La mig, bad Trude hulkende — jeg kjendte ham visst bedre igrunden!

Hun løftet hans hode op i sit fang og strøk hans kind.

— Vaagn op, Didrik — hører du ikke? Det er Trude, som kalder paa dig — Trude, som kanske holdt mest av dig — Trude, som du kysset den gang paa sletten, før du reiste! Kjender du mig ikke, Didrik? Du ligger saa blek og stille med det glatte, vaate haaret i panden! Nu kysser jeg dig paa munden og haken og begge dine kinder — kom igjen, kom igjen!

Trude, hun graat, saa taarerne dryppet i Didriks øine. Men Didrik var død — hans hode laa stille i Trudes fang med det stive

ansigt vendt mot himlen. De vaate øienlok fanget iblandt et skjælvende glimt av stjernermyldret, vinden blaaste ind i hans øre og græsset stak sin odd i hans side. Da klaget Elisabeth saart i natten.

— Hvad skal vi gjøre — hvad skal vi gjøre? Kan vi da ikke gjøre nogen ting? Vil du være med hjem til mig? Jeg skal sitte og spille for dig hele natten, hele tiden — helt til du vaagner. Du skal faa ligge paa min seng — der ligger du saa bløtt og godt, og jeg skal sætte vinduet op, saa du kan kjende duften fra lindene og høre, hvor bløtt det hvisker i løvet! Kom, Didrik, kom! Bli du træt, saa skal vi bære dig — du er ikke saa tung, som du tror — —

Og med sin mund tæt over Didriks hvi-sket hun lavt:

— Kom, Didrik — du! Det var vi, som hjalp dig, da ingen, ingen anden vilde hjelpe — hører du, hører du? Det var mig, Elisabeth, som gik til hr. Altmar og fik ham til at snakke med dig — jeg sa, du var saa flink og saa god! Jeg sa, du vilde bli saa glad! Jeg sa, jeg sa, at jeg

elsket dig! Nu maa du komme og gjøre verkstedet færdig — det venter paa dig, vi saa det idag — og hr. Altmar venter, og vi venter og hele byen! Kom, Didrik, imorgen tidlig begynder kornfesten — du skal ha den store halmkrone paa hodet og kjøre rundt byen med nek paa hestene og flag paa vognen — du skal sitte i den gamle tronstol utenfor muren, mens alle piker fra byen og sletten kommer til dig med aks i haanden — — saa kan du vælge, hvem du vil av dem allesammen, hvem du vil — hvem du bare, bare vil!

Men Didrik svarte endnu ikke, han laa taus og alvorlig og kold mellem dem — han hørte ikke de varme smaa ord, som drysset som blomster over hans pande og hadde de gladeste bud at bringe:

— Du vet ikke, Didrik, hvor alle holder av dig — alle, som kjender dig, alle, som har set dig! Du vet ikke, hvor de tror paa dig og har tillid til dig! Du maa komme tilbake til dem, du maa ikke gaa din vei alt nu — saa kommer de alle, alle til at sørge — — ak, Didrik,

Didrik, da forstaar jeg ingenting mere paa jorden! libtool.com.cn

— Husker du, Didrik, den dag, du kom hjem? Da var vi alle tre saa vemodige — vi fulgtes saa stille op gennem gaten og bare, bare tænkte paa dig — aa Didrik, kom endnu en gang tilbage, saa skal vi aldrig være bedrøvet mere, hvordan det saa gaar os i verden!

— Og hver dag skal vi se til dig, Didrik, naar du gaar og arbejder nede paa verkstedet! Og vi skal ta roser og liljer med og sætte dem rundt i vinduerne og feie paa gulvet og pudse dørklinkerne og vaske din blaa bluse i aen — —

Men alle de smaa, varme ord — de kunde ikke mere vække Didrik. Alle de smaa, varme ord, som lette efter hans aande og banket paa hans hjerte — de kunde ingen vei finde. Mørket tok dem, græsset gjemte dem — vinden pustet dem ut over sletten . . .

— Didrik er død, sa Maria omsider med brutt stemme — prøv ikke at vække ham mere. Gaa, Elisabeth, gaa, Trude — gaa

til byen og faa nogen med jer, vi orker ikke at bære ham alene.

Elisabeth løftet sit hvite ansigt:

— Vil du da ikke, at en av os blir tilbage?

Da saa Maria langsomt op med øine, som var blindet av taarer:

— La mig faa være alene, Elisabeth — ogsaa jeg elsket Didrik.

XXVIII

Det var længe siden, nu — det var længe siden, nu. Men sletten var endnu den samme slette — i solskin, i maaneskin, i deilige vaarnætter, naar trækfuglskaren jog over bakkerne, saa luften fløitet og pep i vingerne! Da var skyerne næsten som mat guld, og aen laa med en blaa taake ind mellem de fine, lysegrønne marker . . . Da var himlen saa dyp og stjernerne saa klare — fine sølvnaaler regnet over græsset!

I solskin, i maaneskin, i deilige vaarnætter stod de tre lindetrær endnu og drømte. De stod saa tæt og fortrolig sammen og hvælvet kronerne ind til hinanden — vinden hvisket og pustet i bladene, og blomsterne bredte sin vellugt omkring. Men